

ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร

นางสาวจรัสศรี ศรีโสภา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2555

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)

are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

KNOWLEDGE AND ATTITUDE TOWARD THE BEAUTIFICATION OF ADOLESCENT
IN BANGKOK METROPOLIS

Miss Jaratsri Sripoka

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Science Program in Sports Science

Faculty of Sports Science

Chulalongkorn University

Academic Year 2012

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่น
ในกรุงเทพมหานคร

โดย

นางสาวจรัสศรี ศรีโกคา

สาขาวิชา

วิทยาศาสตร์การกีฬา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ ดร.สุจิตรา สุขคนธ์ทรัพย์

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

..... คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ชัย อินทிரามภรณ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ถนอมวงศ์ กฤษณ์เพ็ชร)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุจิตรา สุขคนธ์ทรัพย์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.จินตนา สราวุธพิทักษ์)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กรัณท์รัตน์ บุญช่วยธนาสิทธิ์)

จรัสศรี ศรีโกศา : ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร.
(KNOWLEDGE AND ATTITUDE TOWARD THE BEAUTIFICATION OF ADOLESCENT
IN BANGKOK METROPOLIS) อ. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ. ดร.สุจิตรา สุขคนธทรัพย์,
103 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร และเปรียบเทียบความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามตัวแปร เพศ ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน ประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงาม เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นตอนปลายเพศชายและเพศหญิง อายุระหว่าง 19 -21 ปี ที่อาศัยในกรุงเทพมหานคร จำนวน 460 คน เป็นเพศชายร้อยละ 50 และเพศหญิงร้อยละ 50 โดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นซึ่งผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษา จำนวน 3 ท่าน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่าร้อยละ คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทำการเปรียบเทียบความแตกต่างโดยใช้ค่า "ที" (t-test) และ ค่า "เอฟ" (F-test) ในกรณีที่พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ โดยวิธีของเซฟเฟ

ผลการวิจัย พบว่า

1. วัยรุ่นในกรุงเทพมหานครมีความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม อยู่ระดับควรปรับปรุง ร้อยละ 55.87 และ ทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามในภาพรวมระดับเป็นกลาง ร้อยละ 78.04
2. เปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ตามตัวแปร เพศ ประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงาม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม ตามตัวแปร เพศ ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน ประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงาม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สรุปผลการวิจัย จากผลการศึกษาพบว่าวัยรุ่นมีความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามในระดับควรปรับปรุง และมีทัศนคติ ระดับเป็นกลางเกี่ยวกับการเสริมความงาม จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องให้ความรู้และเสริมสร้างทัศนคติให้แก่วัยรุ่น

สาขาวิชา..... วิทยาศาสตร์การกีฬา..... ลายมือชื่อนิสิต.....
ปีการศึกษา..... 2555..... ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....

5478402339 : MAJOR SPORTS SCIENCE

KEYWORDS : KNOWLEDGE / ATTITUDE / BEAUTIFICTION / ADOLESCENT

JARATSRI SRIPOKA : KNOWLEDGE AND ATTITUDE TOWARD THE BEAUTIFICATION OF ADOLESCENT IN BANGKOK METROPOLIS. ADVISOR : ASSOC.PROF. SUCHITRA SUKHONTHASAB, Ph.D., 103 pp.

The purpose of this research was to study knowledge and attitude toward the beautification of adolescents in Bangkok Metropolis by comparing with gender, monthly expense and experience beautification. This study was a survey research, multi-stage random sampling method. The subjects were 460 male and female adolescents in Bangkok with ages between 19 and 21 years old, 50 percent are male and 50 percent female. The data were collected by using questionnaire which developed by the researcher. The questionnaire was tested for content validity by a panel of experts 3 persons. The obtained data were analyzed in terms of percentages, means, standard deviations, t-test, F-test, and multiple comparisons by using Scheffe' method at the 0.05 level.

The results of this study were as follow:

1. 55.87 percent of adolescents had knowledge toward the beautification at revision level and 78.04 percent of adolescents had attitude toward the beautification at moderate level.

2. While comparing knowledge toward the beautification with gender and experience with beautification service access, there was a significant difference at the 0.05 level. While comparing attitude toward the beautification of adolescents with gender, monthly expense, and experience with beautification service access, there was a significant difference at the 0.05 level.

Conclusions, The study found that adolescents with knowledge about beauty level should improve and a moderate attitude about beauty. Therefore it is necessary to strengthen the knowledge and attitude to the youth.

Field of Study : Sports Science

Student's Signature

Academic Year : 2012

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงลงได้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สุจิตรา สุขคนธทรัพย์ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้ คำแนะนำในการทำกรวิจัยครั้งนี้และ ข้อคิดดีๆ นอกเหนือจากความรู้ในวิทยานิพนธ์ ที่สามารถนำไปใช้ในการทำงานในอนาคตได้เป็นอย่างดีตลอดจน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิชาวดี ลีมี้งสวัสดิ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร .กัณทรรัตน์ บุญช่วยธนสิทธิ์ รองศาสตราจารย์ ดร .จินตนา สรายุทธพิทักษ์ ที่ให้คำแนะนำและสละเวลาเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัยรวมไปจนถึงผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ร่วมการสนทนากลุ่ม ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและประทับใจในความกรุณาเป็นอย่างยิ่ง ที่ท่านได้ดูแลเอาใจใส่และเสนอแนะและการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆอย่างดียิ่ง จนทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้มีความถูกต้องสมบูรณ์ มีคุณค่าทางวิชาการ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ คณะครู อาจารย์ ทุกท่านที่ให้คำแนะนำและถ่ายทอดความรู้ พร้อมทั้ง ความช่วยเหลือแนะนำด้วยดีเสมอมา พร้อมทั้งขอขอบคุณเพื่อนๆ และพี่ๆ ที่คอยแนะนำและให้ กำลังใจ ตลอดจนกลุ่มวัยรุ่นที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูล ทำให้การวิจัยสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และที่ขาดไม่ได้ คือ ขอขอบคุณสามี นายวรศิษฏ์ ศรีบุรินทร์ ที่อยู่เป็นกำลังและเป็นเบื้องหลังที่ ช่วยผลักดันข้าพเจ้า ในการศึกษาครั้งนี้

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อทรงธรรม คุณแม่สายลม และร้อยตำรวจตรี ณรงค์ชัย ศรีโกคา ที่ได้ให้การส่งเสริม สนับสนุน ทางด้านทุนทรัพย์ กำลังใจและตลอดจน คำปรึกษาต่างๆแก่ผู้วิจัย คุณประโยชน์และคุณงามความดีใดๆ ที่เกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ขอ มอบให้แก่ผู้มีพระคุณทุกท่านที่ได้กล่าวมาแล้วทั้งหมด

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญแผนภูมิ.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
คำจำกัดความของคำที่ใช้ในการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
แนวคิดเกี่ยวกับความรู้.....	7
แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ.....	10
การเสริมความงาม.....	14
พัฒนาการและความต้องการของวัยรุ่น.....	22
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	24
กรอบแนวความคิดในการวิจัย.....	31
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	32
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	32
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	32
วิธีการสร้างเครื่องมือ.....	35
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	36
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	36

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
ข้อมูลส่วนบุคคล.....	39
ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม.....	43
ทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม.....	51
สรุปผลการจัดสนทนากลุ่ม.....	62
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	67
สรุปผลการวิจัย.....	68
อภิปรายผลการวิจัย.....	71
ข้อเสนอแนะ.....	76
รายการอ้างอิง.....	77
ภาคผนวก.....	84
ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ.....	85
ภาคผนวก ข ใบรับรองโครงการวิจัย.....	87
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	94
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	103

สารบัญญัตินำ

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนและร้อยละของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศระดับการศึกษาสูงสุดหรือกำลังศึกษาในปัจจุบัน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน ประสิทธิภาพการให้บริการเสริมความงามและ ชนิดของบริการเสริมความงามที่เคยทำ.....	39
2	จำนวนและร้อยละของประสิทธิภาพการให้บริการเสริมความงาม ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ.....	41
3	จำนวนและร้อยละของประสิทธิภาพการให้บริการเสริมความงาม ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน.....	42
4	จำนวนและร้อยละของกลุ่มวัยรุ่น จำแนกตามระดับความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม.....	43
5	ค่าร้อยละความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำแนกเป็นรายข้อ.....	44
6	เปรียบเทียบ ค่าร้อยละความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำแนกเป็นราย จำแนกตามเพศ.....	46
7	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ คะแนนความรู้ เกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตามเพศ.....	48
8	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ คะแนนความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตามค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน.....	49
9	การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตามค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน.....	50
10	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ คะแนนความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตามประสิทธิภาพการให้บริการเสริมความงาม.....	50
11	จำนวนและร้อยละของวัยรุ่น ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม.....	51
12	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับคะแนน.....	52

ตารางที่	หน้า
13	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของ วัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร เป็นรายข้อ..... 53
14	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริม ความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครเป็นรายข้อ จำแนกตามเพศ..... 55
15	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริม ความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ..... 57
16	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริม ความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน.. 58
17	การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของ ทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามจำแนกตามค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน..... 59
18	การเปรียบเทียบรายคู่ค่าเฉลี่ยของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนก ตามค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน ด้วยวิธีของเชฟเฟ..... 60
19	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าเฉลี่ยของทัศนคติเกี่ยวกับ การเสริมความงาม จำแนกตามประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงาม..... 61

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่		หน้า
1	กรอบแนวคิดการวิจัย.....	31

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในโลกยุคปัจจุบัน เป็นยุคแห่งโลกาภิวัตน์ มีความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี เศรษฐกิจสังคมอย่างรวดเร็ว ประชาชนจึงต้องมีความพร้อมและเพิ่มศักยภาพของตนเองในด้านต่างๆ ทั้งทางด้านการศึกษา การพัฒนาความรู้ การสร้างเสริมสุขภาพ บุคลิกภาพและความงาม เพื่อพัฒนาตนเองไปสู่ความสำเร็จในชีวิต ฉะนั้น รูปร่าง หน้าตา ผิวพรรณ รวมทั้งบุคลิกภาพที่ดี เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยสร้างความมั่นใจให้กับตนเอง จึงเห็นได้ว่าประชาชนทุกเพศทั้งวัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ ต่างก็สนใจเข้าไปใช้บริการเสริมความงามกันมากดูแลความงามตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เช่น การนวดหน้า นวดตัว ดูแลรูปร่าง ดูแลผิวพรรณ ไปจนถึงการทำศัลยกรรมเสริมความงาม อาจกล่าวได้ว่าการเข้าใช้สถานบริการเสริมความงาม ถือเป็นกิจกรรมส่วนหนึ่งในชีวิตของคนในยุคปัจจุบัน (ศุภนิวิชัยกสิกร, 2552) ส่งผลให้ มีสถานบริการเสริมความงามเปิดให้บริการตามแหล่งชุมชน อาคารสำนักงาน รวมทั้งตามศูนย์การค้าต่างๆ เป็นจำนวนมากโดยเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร จากสถิติในปีที่ผ่านมา มีการเปิดสถานบริการประเภทคลินิกเวชกรรมเฉพาะทางในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 212 แห่ง และจำนวนคลินิกเวชกรรมในเขตกรุงเทพมหานครมีจำนวนมากถึง 4,063 แห่ง โดยเป็นคลินิกเวชกรรมความงาม กว่า 500 แห่ง (กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ, 2554) จากจำนวนคลินิกเวชกรรมความงามที่มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น ธุรกิจ การเสริมความงาม มีอัตราการเติบโตอย่างต่อเนื่องดังจะเห็นได้จากข้อมูลของผู้ประกอบการในธุรกิจ การเสริมความงามที่พบว่า ธุรกิจ การเสริมความงาม คลินิกรักษาสิว และการทำศัลยกรรมตกแต่ง เพื่อการเสริมความงาม มีมูลค่าทางการตลาดในปี 2552 ประมาณ 14,000 ล้านบาท และมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นเฉลี่ยประมาณร้อยละ 10 ต่อปี (ศุภนิวิชัยกสิกร, 2552) เนื่องจากกลุ่มลูกค้าเป้าหมายมีขยายตัวเพิ่มขึ้นโดยกลุ่มอายุของผู้ที่เข้ารับบริการเสริมความงามไม่เพียงแต่เป็นกลุ่มวัยกลางคนหรือผู้ใหญ่ที่มีฐานะดีเท่านั้น แต่พบว่ากลุ่มผู้ให้ความสนใจเกี่ยวกับการเสริมความงามมีอายุน้อยลงเรื่อยๆ เพราะซึมซับค่านิยมในสังคมที่ให้การยอมรับคนที่มรูปร่างหน้าตาดี ต่างก็ให้ความสนใจใช้บริการ เสริมความงาม เป็นจำนวนมากเช่นกัน (กมลกานต์ จินข้าง, 2553) ส่วนชนิดของการเสริมความงามกำลังได้รับความนิยมในกลุ่มวัยรุ่น ได้แก่ การเสริมจมูก การรักษาสิว รอยต่างด้าจากสิว การทำหน้าใส การฉีดสารเติมเต็ม การตัดกรรมทำหน้าเรียว และการเสริมหน้าอก

(ทัศนีย์ น้อยเลิศ, 2556) นอกจากนี้กลุ่มคนที่ให้ความสนใจก็ไม่ใช่เฉพาะผู้หญิงเท่านั้น แต่ในปัจจุบันกลุ่มลูกค้าผู้ชายก็ให้ความสนใจ เกี่ยวกับการเสริมความงามเพื่อเพิ่มบุคลิกภาพให้ดูดีขึ้นเช่นกัน อย่างไรก็ตามเพศหญิงเป็นเพศที่รักสวยรักงามเป็นพิเศษตามธรรมชาติมักให้ความสำคัญเกี่ยวกับความสวยความงามมากกว่าเพศชาย จากการสำรวจนักศึกษา ในมหาวิทยาลัยพบว่าผู้หญิงร้อยละ 70 ให้ความสนใจใช้บริการคลินิกเสริมความงามและดูแลผิวพรรณมากกว่าผู้ชาย ที่ให้ความสนใจและใช้บริการเพียงร้อยละ 30 เท่านั้น และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ระหว่าง 5,000-8,000 บาท (ศศิธร สุริยะพรหม , 2552) จากข้อมูลของสมาคมศัลยแพทย์ตกแต่งแห่งประเทศไทยพบว่าสถิติของวัยรุ่นที่นิยมทำศัลยกรรมส่วนใหญ่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ซึ่งถือเป็นวัยที่มีการเจริญเติบโตอย่างเต็มที่ มีพัฒนาการทางด้านร่างกายใกล้เคียงกับวัยผู้ใหญ่ การทำศัลยกรรมจึงไม่มีผลกระทบต่อการเจริญเติบโต (กมล วัฒนไกร, 2554)

ด้วยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการแพทย์ สามารถทำให้นุคลิกภาพและความงามของร่างกายดูดีขึ้นได้อย่างรวดเร็วจากการใช้บริการเสริมความงาม ชนิดต่างๆ การเสริมความงามและ ศัลยกรรมเพื่อการเสริมความงามจึงกลายเป็นเรื่องปกติที่สามารถทำได้ และกำลังได้รับความนิยมไปทั่วโลก เช่น ในสหรัฐอเมริกา ปี ค.ศ.2003 พบว่า วัยรุ่นมีการผ่าตัดศัลยกรรมเสริมความงามมากถึง 335,924 คนต่อปี ในประเทศสิงคโปร์พบว่า การศัลยกรรมเสริมความงามกำลังเป็นที่นิยมในกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 15 – 25 ปี (วาทีณี เรือนไทย, 2549) และในประเทศเกาหลีการเสริมความงามกำลังได้รับความนิยมอย่างมากจึง ถูกจัดให้เป็นเมืองแห่งการทำศัลยกรรม เสริมความงาม การทำศัลยกรรมกลายเป็นเรื่องที่ต้องทำสำหรับคนในประเทศเกาหลีเพราะมีความเชื่อว่า “ถ้าใบหน้างดงาม หัวใจก็ย่อมงดงามตามไปด้วย ” (วรโรจน์, 2552 : 21) ดังนั้นจะพบว่าชาวเกาหลีจำนวน 1 ใน 10 คน ได้เคยผ่านการทำศัลยกรรมมาแล้ว (Cullen, 2002 อ้างถึงใน กมลกานต์ จินข้าง, 2553 : 1) ในยุคที่กระแสวัฒนธรรม แบบเกาหลีกำลังได้รับความนิยม โดยเฉพาะจากวัยรุ่นใน ประเทศไทย กระแสวัฒนธรรมเกี่ยวกับการทำ ศัลยกรรมเสริมความงามแบบเกาหลี ได้รับความนิยมไปด้วย และมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น (วาทีณี เรือนไทย, 2549) วัยรุ่นมีความต้องการที่จะทำให้ตัวเองดูดีขึ้นโดยการอาศัย การทำศัลยกรรมเสริมความงาม จากผลการสำรวจกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตนักศึกษาหญิง จำนวน 635 คน พบว่า มี 73 คนที่ผ่านการทำศัลยกรรมรวมจำนวน 122 ครั้ง โดยเป็นทำจมูก มากที่สุด 34.43% รองลงมาคือการทำเลเซอร์ลบริ้วรอย 28.69% ทำตา 2 ชั้น 8.2% เสริมหน้าอก 7.38% และผ่าตัดแก้ไขรูปหน้า เสริมคาง-ตัดกราม 4.92% (กมลกานต์ จินข้าง, 2553) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มคนที่สนใจและเริ่มทำศัลยกรรมความงามมีอายุเฉลี่ยลดลง

สำนักสารนิเทศและประชาสัมพันธ์กระทรวงสาธารณสุข ได้ออกมาเตือน ภัยเกี่ยวกับการเสริมความงามว่า “...เตือนวัยรุ่นไทยที่นิยมฉีดสารฟิลเลอร์เพื่อความสวย อย่างรวดเร็วโดยไม่ต้องผ่าตัดไม่ต้องพักฟื้น สไตส์เกาหลีให้ระวังเกี่ยวกับอันตรายจากการฉีดสารฟิลเลอร์ปลอม...” ซึ่งอาจทำให้เป็นอันตรายร้ายแรงถึงตาบอด และเป็นอัมพาตได้ สารฟิลเลอร์มีอยู่หลายชนิด ในท้องตลาดควรรู้จักเลือกใช้ ผลิตภัณฑ์ที่ผ่านการรับรองและได้รับ อนุญาตการนำเข้าจากองค์การอาหารและยาก่อน (กระทรวงสาธารณสุข, 2555) ถึงแม้ว่าจะมีการออกมาเตือนจากกระทรวงสาธารณสุขเป็นระยะเกี่ยวกับอันตรายจากการเสริมความงาม แต่ก็พบว่า มีข่าวเกี่ยวกับการเสริมความงามตามสื่อต่างๆ อย่างต่อเนื่อง เช่น ข่าวการบุกจับคลินิกศัลยกรรมเถื่อน ข่าวการฆ่าตัวตายจากการศัลยกรรมเสริมความงามที่ไม่ได้ผลตามความต้องการ (หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, 2555 : ออนไลน์) และจาก สถิติการร้องเรียนการเฝ้าระวังซึ่งพบว่า สินค้าและบริการเกี่ยวกับสุขภาพ ความงาม เครื่องสำอางมีการร้องเรียนและสอบถามเกี่ยวกับความปลอดภัยเป็นจำนวนมาก (สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา, 2554) จากสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นแสดงให้เห็นว่าความต้องการเกี่ยวกับการเสริมความงามมีมากขึ้น ผู้คนในสังคมหันมาสนใจและให้ความสำคัญกับการเสริมความงามในรูปแบบต่างๆ แต่กลับพบว่า การเสริมความงามและการทำศัลยกรรม ไม่ได้ทำให้ชีวิตดีขึ้นเสมอไปในทางกลับกันอาจส่งผลเสียต่างๆ มากมายทั้งทางด้านสุขภาพร่างกายและจิตใจ

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศที่มีสถานบริการเสริมความงามอยู่เป็นจำนวนมาก เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการ ส่งเสริมสุขภาพ และแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการเสริมความงามที่มีแนวโน้มความนิยมมากขึ้น เพื่อการเลือกใช้บริการได้อย่างปลอดภัยและเป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์หลัก

1. เพื่อศึกษาความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบ ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามตัวแปร เพศ ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน ประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงาม

วัตถุประสงค์รอง

1. เพื่อเสนอแนะแนวทางการเผยแพร่ความรู้ด้านการเสริมความงาม

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม
2. ขอบเขตด้านความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามในการศึกษาครั้งนี้ คือ การเสริมความงามเฉพาะที่ได้รับความนิยมในกลุ่มวัยรุ่น ได้แก่
 - 2.1 วิธีการเสริมความงามเพื่อการดูแลผิว ได้แก่ การผลัดเซลล์ผิว, การผลัดวิตามินบำรุงผิว
 - 2.2 นวัตกรรมเสริมความงาม ได้แก่ การฉีดโบท็อกซ์, ฉีดฟิลเลอร์, ไอพีแอล, การดูแลรูปร่าง
 - 2.3 ศัลยกรรมตกแต่งความงาม ได้แก่ การเสริมจมูก, การทำตาสองชั้น, การเสริมหน้าอก
3. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ กลุ่มวัยรุ่นตอนปลายอายุ ระหว่าง 19-21 ปี เพศชายและเพศหญิงที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร

คำจำกัดความของการวิจัย

การเสริมความงาม หมายถึง การเพิ่ม เติมแต่ง ปรับปรุง ผิวพรรณ ทั้งผิวหน้า ผิวกาย และรูปร่าง ด้วยวิธีการใช้ผลิตภัณฑ์เครื่องสำอางและการใช้นวัตกรรม เครื่องมือที่ทันสมัย เพื่อการรักษารอยแผลเป็นและจุดด่างดำที่เกิดจากสิว การทำผิวขาว การลดริ้วรอยเหี่ยวย่น รวมไปถึงการผ่าตัดศัลยกรรมเสริมความงาม ให้บริการในรูปแบบ คลินิกเสริมความงาม สถานเสริมความงามครบวงจรและโรงพยาบาล

ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม หมายถึง การรับรู้ จุดจำและการระลึกถึงวิธีการ กระบวนการต่างๆเกี่ยวกับการเสริมความงาม การผ่าตัดศัลยกรรมรวมถึงข้อห้ามข้อควรระวังและผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นได้จากการเสริมความงาม

ทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม หมายถึง ลักษณะความคิด อารมณ์ ความคิดเห็น ความรู้สึกส่วนตัวที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย เกี่ยวกับการเสริมความงาม

วัยรุ่น หมายถึง กลุ่มประชากรวัยรุ่นตอนปลายอายุ ระหว่าง 19-21 ปี เพศชายและเพศหญิงที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์กับผู้สนใจนำไปประยุกต์เป็นแนวทางในการ จัดการเรียนรู้ และเสริมสร้างทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามที่ถูกต้องให้แก่วัยรุ่น
2. ผู้รับผิดชอบด้านสุขภาพและด้าน การให้สุขศึกษาจะได้นำข้อมูล และแนวทางการจัด กิจกรรมการส่งเสริมสุขภาพด้านการเสริมความงามไปใช้ประโยชน์ต่อไป

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเกี่ยวกับความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวม แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องไว้ ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับความรู้
 - 1.1 ความหมายของความรู้
 - 1.2 ระดับของความรู้
 - 1.3 การวัดความรู้
2. แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ
 - 2.1 ความหมายเกี่ยวกับทัศนคติ
 - 2.2 ลักษณะของทัศนคติ
 - 2.3 องค์ประกอบของทัศนคติ
 - 2.4 การเกิดทัศนคติ
 - 2.5 ประเภทของทัศนคติ
 - 2.6 การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ
 - 2.7 ทัศนคติกับพฤติกรรม
3. การเสริมความงาม
 - 3.1 ความหมายของการเสริมความงาม
 - 3.2 ประเภทและวิธีการเสริมความงาม
 - 3.3 ประเภทของสถานบริการเสริมความงาม
4. พัฒนาการและความต้องการของวัยรุ่น
 - 4.1 ความหมายของวัยรุ่น
 - 4.2 พัฒนาการของวัยรุ่น
 - 4.3 ความต้องการของวัยรุ่น
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ

1. แนวคิดเกี่ยวกับความรู้

1.1 ความหมายของความรู้ (Knowledge)

ความรู้ หมายถึง สิ่งที่สั่งสมมาจากการเรียนรู้ การศึกษา ประสบการณ์ การค้นคว้า รวมทั้งทักษะความสามารถการปฏิบัติ เป็นสิ่งที่ได้รับมาจากการฟัง การคิด หรือการปฏิบัติ (พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถานพหุศักราช, 2542 อ้างถึงใน โนรีนา เบญญาปา, 2550)

ความรู้ หมายถึง ข้อเท็จจริง (Fact) ความจริง (Truth) ที่ได้จากการ สะสม ประสบการณ์เกี่ยวกับ กฎเกณฑ์ โครงสร้าง สถานที่ สิ่งของหรือบุคคลได้จากการสังเกต การศึกษา ค้นคว้า การเรียนรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงเหล่านี้ต้องอาศัยเวลาและความสามารถในการจดจำ และทำความเข้าใจซึ่งจำเป็นจะต้องมีองค์ประกอบ 2 ประการด้วยกันคือ ความเข้าใจและการคงอยู่ การที่บุคคลจะสามารถยอมรับหรือปฏิเสธ ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างมีเหตุและผล ได้นั้น ควรต้องมีความรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นเพื่อประกอบการตัดสินใจ โดยจะต้องมีข้อเท็จจริงต่างๆ เพื่อสนับสนุนและตอบข้อสงสัยที่มีอยู่ เพื่อเป็นการชี้แจงให้เข้าใจและเกิดทัศนคติ ความตระหนัก ค่านิยมและความเชื่อต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง (Good, 1973; ปาวิฉัตร สัมคราษฏร์, 2553)

ฮอสเปอร์ (Hospers, 1981) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า ความรู้ เป็นขั้นแรกของพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการจดจำ ซึ่งเกิดได้โดยการนึกได้ การมองเห็น การได้ยิน หรือการได้ฟัง ซึ่งความรู้ เป็น ส่วนหนึ่งในกระบวนการ ของการเรียนรู้ ที่ประกอบไปด้วยคำจำกัดความหรือความหมาย ข้อเท็จจริง ทฤษฎี กฎ โครงสร้าง วิธีการแก้ไขปัญหา และมาตรฐาน เป็นต้น (ศิยานิลท์ ศักดิ์ดุลยธรรม, 2551) กล่าวได้ว่า ความรู้เป็นเรื่องของการจำได้ ระลึกได้ โดยไม่จำเป็นต้องใช้ความคิดที่ซับซ้อนหรือใช้ความสามารถของสมองมากนัก ด้วยเหตุนี้ การจำได้จึงถือว่าเป็นกระบวนการที่สำคัญ และเป็นขั้นตอน หนึ่งที่น่าไปสู่ การเกิด พฤติกรรมความเข้าใจ การนำความรู้ไปใช้ในการวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การประเมินผล ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ได้ใช้ความคิดและความสามารถทางสมองมากขึ้นเป็นลำดับ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526) ได้ให้คำอธิบายว่า ความรู้ เป็นพฤติกรรมขั้นต้น ที่ผู้เรียนรู้เกิดความจำได้โดยอาจเป็นการนึกได้หรือโดยการมองเห็น ได้ยิน จำได้ ความรู้ในขั้นนี้ได้แก่ความรู้เกี่ยวกับคำจำกัดความ ความหมาย ข้อเท็จจริง กฎเกณฑ์ โครงสร้างและวิธีแก้ไขปัญหา

ความรู้ เกิดจากความเชื่อซึ่งอาจถูกหรือผิดก็ได้ ขึ้นอยู่กับเหตุผลและความเหมาะสม โดยเกิดขึ้นจากข้อเท็จจริง โครงสร้าง กฎเกณฑ์ที่ได้จากประสบการณ์และการค้นคว้า การที่คนเราจะมีพฤติกรรมเกิดขึ้นย่อมต้องมีความรู้เพื่อพิจารณาถึงข้อดีข้อเสียที่จะได้รับ บางคนอาจมีความรู้

มากหรือน้อยขึ้นอยู่กับการศึกษาค้นคว้าข้อมูล รวมทั้งความเชื่อและประสบการณ์ของแต่ละบุคคล (มนทิรา รัตตะสมบุญ, 2544; คุณาสีริ เกตปมา, 2548)

ความรู้ หมายถึง ความสามารถทางพุทธิปัญญา (Cognitive Domain) ทักษะความรู้ และความสามารถทางสมอง ซึ่งได้แก่ ความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การประเมินผล (ณัฐชามณีย์ สุวิทย์พันธุ์, 2545)

บลูม (Bloom, 1956) ความรู้ หมายถึง เรื่องที่เกี่ยวกับการระลึกถึงสิ่งเฉพาะ วิธีการ และกระบวนการต่างๆ รวมถึงแบบกระบวนของโครงการวัตถุประสงค์ในด้านความรู้ โดยเน้นในเรื่องของกระบวนการทางจิตวิทยาของความจำ อันเป็นกระบวนการที่เชื่อมโยงเกี่ยวกับการจัดระเบียบ

ความรู้ หมายถึง การรับข้อมูลเกี่ยวกับข้อเท็จจริง จากเหตุการณ์ รูปแบบ วิธีการ แนวปฏิบัติหรือแม้กระทั่งจากบุคคล ซึ่งได้มาจากวิธีการ สังเกต ประสบการณ์จากสื่อต่างๆ แล้วเกิดการสั่งสม จดจำ สามารถจะระลึกถึง รูปแบบ วิธีการ หรือกระบวนการนั้นได้ (อรวรรณ บิลัทน์โอวาท, 2542)

1.2 ระดับของความรู้

ปี ค.ศ. 1956 บลูม (Bloom, 1956) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ทางพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ว่าเป็นการเรียนรู้ทางความคิด เป็นพฤติกรรมของความสามารถด้านสมองเกี่ยวกับสติปัญญา ความเฉลียวฉลาด ความสามารถในการคิดเรื่องราวต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบไปด้วยระดับการเรียนรู้ด้านความรู้รวม 6 ระดับ ได้แก่ ความรู้ (Knowledge), ความเข้าใจ (Comprehension), การนำไปใช้ (Application), การวิเคราะห์ (Analysis), การสังเคราะห์ (Synthesis) และการประเมินค่า (Evaluation) ต่อมา มีการปรับปรุงจาก แอนดอร์สัน และแครทไวท์ (Anderson & Krathwohl, 2001) เพื่อให้สอดคล้องต่อการนำไปใช้ ซึ่งสามารถพิจารณาจากระดับความรู้ขั้นต่ำไปสู่ระดับของความรู้ในระดับที่สูงขึ้นไป โดยได้แจกแจงรายละเอียดของแต่ละระดับไว้ดังนี้

1. ความจำ (Remembering) ความสามารถในการดึงเอาความรู้ที่มีอยู่ในหน่วยความจำออกมา โดยแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือความสามารถในการจำได้ (Recognizing) และการระลึกได้ (Recalling) ถึงเหตุการณ์ ประสบการณ์ ความคิด วัตถุ และปรากฏการณ์ต่างๆ ที่เคยพบมาแล้วสามารถบอกได้ ระบุนได้ แสดงออกได้ ทำซ้ำได้ เป็นข้อมูลต่างๆ ที่อยู่ในความทรงจำ

2. ความเข้าใจ (Understanding) หมายถึง การสร้างความหมายจากรูปแบบต่างๆ โดยสามารถเขียนหรือวาดรูปภาพ สื่อถึงการตีความ การยกตัวอย่าง การจัดจำแนก การสรุปความ การอ้างอิงไปสู่การเปรียบเทียบและอธิบาย

3. ประยุกต์ใช้ (Applying) การดึงหรือการใช้วิธีการโดยผ่านการประมวลผล การประยุกต์ใช้เกี่ยวข้องและอ้างอิงถึงสภาพการณ์ที่ข้อมูลถูกนำออกมาได้ผลผลิต เช่น รูปแบบการนำเสนอผลงาน

4. การวิเคราะห์ (Analyzing) แยกแยะข้อมูลหรือความคิดรวบยอดออกเป็นส่วนๆ แล้วพิจารณาว่ามีส่วนใดสัมพันธ์กันหรือเกี่ยวข้องกันด้วยโครงสร้างหรือด้วยจุดประสงค์เดียวกัน สมองจะดำเนินการแยกแยะ จัดระบบและแยกเป็นส่วนๆ รวมทั้งสามารถแยกความแตกต่างระหว่างองค์ประกอบได้ เมื่อผู้เรียนสามารถวิเคราะห์จะแสดงการทำงานของสมองโดยการสร้างความคิดที่แยกแยะประเด็นสำรวจแล้วแสดงเป็นผังภาพ แผนภูมิ หรือแผนผัง

5. ประเมินค่า (Evaluating) การตัดสินใจภายใต้เกณฑ์และมาตรฐานผ่านการตรวจสอบและผลผลิตที่สามารถแสดงกระบวนการของการประเมินขั้นประเมินนี้มาก่อนขั้นคิดสร้างสรรค์

6. คิดสร้างสรรค์ (Creating) เป็นการนำความรู้ที่มีอยู่มาเชื่อมโยงกันและจัดระบบใหม่ไปสู่รูปแบบหรือโครงสร้างจนก่อกำเนิดผลผลิต การคิดสร้างสรรค์ต้องการการนำส่วนต่างๆ ของความรู้มารวมเข้าด้วยกันเป็นวิธีการใหม่หรือสิ่งใหม่กระบวนการที่สมองจะทำงานยากที่สุด

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ซึ่งเป็นความรู้ในระดับ ความจำ (Remembering) ความเข้าใจ (Understanding) การวิเคราะห์ (Analyzing) และการประเมินค่า (Evaluating) โดยใช้ข้อเท็จจริง การรับรู้เบื้องต้นที่ได้รับผ่านประสบการณ์หรือการตอบสนอง จากการได้ยิน ได้ฟัง ได้เห็น โดยแสดงผ่านภาษา เครื่องหมาย และการสื่อสารต่างๆ ความรู้ไม่ว่าจะเป็นระดับใดจะ มีผลต่อความรู้ที่ลึกซึ้ง ทักษะคิดและอาจส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมที่แสดงออก

1.3 การวัดความรู้

การวัดความรู้เป็นการวัดระดับความจำ ความสามารถในการคิด ความเข้าใจ การระลึกถึงเรื่องราวข้อเท็จจริง ที่ได้รับการศึกษา คำสอน การบอกกล่าว การฝึกฝนของผู้ให้ความรู้หรือผู้สอน รวมทั้งจากหนังสือ ตำราและจากสิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่เป็นประสบการณ์เดิม

เครื่องมือในการวัดความรู้มีหลายวิธี เช่น แบบทดสอบ การสังเกต การสนทนาซักถาม การตรวจผลงาน การให้ฝึกปฏิบัติ โดย การวัดความรู้ จะสามารถแยกคนที่มีความรู้กับไม่มีความรู้ออกจากกันได้ระดับหนึ่ง คำถามในการวัดความรู้ สามารถแบ่งออกเป็น 3 ชนิดดังนี้ (ไพศาล หวังพานิช , 2526; ศุภกนิษฐ์ พลไพรินทร์, 2540 อ้างถึงใน กมลรัตน์ อายุวัฒน์, 2553)

1. ถามความรู้ในเนื้อเรื่อง เป็นการถามรายละเอียดของเนื้อหาข้อเท็จจริงต่าง ๆ ของเรื่องราวทั้งหลาย ประกอบด้วยคำถามประเภทต่าง ๆ เช่น ศัพท์ นิยม กฎ ความจริง หรือ รายละเอียดของเนื้อหาต่าง ๆ

2. ถามความรู้ในวิธีการดำเนินการ เป็นการถามวิธีการปฏิบัติต่างๆ ตามแบบแผน ประเพณี ขั้นตอนของการปฏิบัติงานทั้งหลาย เช่นถามระเบียบแบบแผน ลำดับขั้น แนวโน้มการจัดประเภทและหลักเกณฑ์ต่างๆ

3. ถามความรู้รวบยอด เป็นการถามความสามารถในการจดจำข้อสรุป หรือ หลักการของเรื่องที่เกิดจากการผสมผสานหาลักษณะร่วม เพื่อรวบรวมและย่อลงมาเป็นหลัก หรือหัวใจของเนื้อหานั้น

2. แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ

2.1 ความหมายเกี่ยวกับทัศนคติ

ทัศนคติ มาจากคำในภาษาละตินว่า Aptus หมายถึง โน้มเอียง และตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า Attitude ซึ่งหมายถึง ท่าที่การแสดงออกของคน ซึ่งสามารถบ่งบอกถึงสภาพจิตใจ (Wepster, 1960 อ้างถึงใน สุบัญญัติ ปลั่งกมล, 2552)

ทัศนคติ (Attitude) หมายถึง แนวโน้มความรู้สึกลึกซึ้งที่คิดทางจิตใจ ที่เกิดจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ สถานการณ์ หรือค่านิยม โดยมีความรู้สึกและอารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้องเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดจินตนาการ พฤติกรรมและการตอบสนองซึ่งสามารถแสดงออกมาทางวาจา ท่าทางและการกระทำ (Good, 1973; Shaw and Wright 1976)

ทัศนคติ (Attitude) หมายถึง การจูงใจต่อแนวโน้มของความรู้สึก และความคิดเห็น การตอบสนองที่เฉพาะเจาะจงกับสิ่งที่เกิดขึ้น ที่บุคคลมีต่อ สิ่งของ บุคคล สถานที่ ข้อเสนอแนะ ฯลฯ ที่จะยอมรับหรือปฏิเสธ หรือเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ซึ่งมีผลและส่งผลให้บุคคลพร้อมที่จะแสดงออกทางพฤติกรรมและปฏิกิริยาตอบสนอง (สุบัญญัติ ปลั่งกมล, 2552)

กล่าวโดยสรุปว่า ทัศนคติ เป็นความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกันระหว่างความรู้สึกและความเชื่อหรือการรับรู้ ของบุคคล กับแนวโน้มที่จะ เกิดพฤติกรรมได้ตอบในทางใดทางหนึ่งต่อ

เป้าหมาย ซึ่งเป็นเรื่องของจิตใจ ท้าที่ ความรู้สึกนึกคิด และความโน้มเอียงของบุคคลที่มีต่อสถานการณ์ ตามข้อมูลข่าวสารและการเปิดรับของข้อมูลที่ได้มา ซึ่งเป็นไปได้ทั้งเชิงบวก และเชิงลบ มีผลให้มีการแสดงออกทางพฤติกรรม

2.2 ลักษณะของทัศนคติ

ทัศนคติมีลักษณะที่สำคัญอยู่ 4 ประการ คือ (ทิตยา สุวรรณชฎ, 2527)

1. ทัศนคติ เป็นสภาวะความพร้อมจะมีพฤติกรรมจริงหรือได้ตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
2. ทัศนคติ สามารถจะมีการเปลี่ยนแปลงได้ แต่จะคงความอยู่ตัวในช่วงเวลาหนึ่ง
3. ทัศนคติ เป็นตัวแปรหนึ่งที่ทำให้เกิดความสอดคล้องระหว่างความรู้สึกและนำไปสู่พฤติกรรม
4. ทัศนคติ มีคุณสมบัติเป็นแรงจูงใจส่งผลให้เกิดการประเมินและเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งสามารถกำหนดทิศทางของพฤติกรรมได้

2.3 องค์ประกอบของทัศนคติ

องค์ประกอบของทัศนคติสามารถแบ่งได้ 3 ประการคือ (Zimbardo and Ebbesen, 1970)

1. องค์ประกอบด้านความรู้ (The Cognitive Component) คือ ส่วนที่เป็นความเชื่อของบุคคล ที่เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ทัวไปทั้งที่ชอบและไม่ชอบ หากบุคคลมีความรู้หรือคิดว่าสิ่งใดดี มักจะมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้นแต่หากมีความรู้มาก่อนว่าสิ่งใดไม่ดีก็จะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น
2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (The Affective Component) คือ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ความรู้สึกกับสิ่งต่างๆ ซึ่งมีผลแตกต่างกันไปตามบุคลิกลักษณะของ คนคนนั้น เป็นลักษณะที่เป็นค่านิยมของแต่ละบุคคล
3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (The Behavioral Component) คือ การแสดงออกของบุคคลต่อสิ่งหนึ่ง หรือบุคคลหนึ่ง ซึ่งเป็นผลมาจากองค์ประกอบด้านความรู้ ความคิดและความรู้สึก จะเห็นได้ว่าการที่บุคคลมีทัศนคติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่างกัน ก็เนื่องมาจากบุคคลมีความเข้าใจ มีความรู้สึก หรือมีแนวความคิดแตกต่างกัน

ดังนั้น ส่วนประกอบทางด้านความคิดหรือความรู้ ความเข้าใจจึงนับได้ว่าเป็นส่วนประกอบขั้นพื้นฐานของทัศนคติและส่วนประกอบนี้จะเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความรู้สึกของ

บุคคล อาจออกมาในรูปแบบ ที่แตกต่างกันทั้งในทางบวกและทางลบ ซึ่งขึ้นอยู่กับประสบการณ์ และการเรียนรู้

2.4 การเกิดทัศนคติ

ทัศนคติ เป็นสิ่งที่ได้มาจากการเรียนรู้ สิ่ง ที่ ส่งผลและแหล่งที่ทำให้เกิดทัศนคติที่สำคัญ คือ (ประภาเพ็ญ สุวรรณ, 2526 : 91)

1. ประสบการณ์เฉพาะอย่าง (Specific Experience) เมื่อบุคคลมีประสบการณ์เฉพาะอย่างต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในทางที่ดีหรือไม่ดี จะส่งผลทำให้เกิดทัศนคติต่อสิ่งๆนั้นไปในทางที่ดีหรือไม่ดี โดยทิศทางของทัศนคติที่เกิดขึ้นจะเกิดจากประสบการณ์

2. การติดต่อสื่อสารจากบุคคลอื่น (Communication from Others) การติดต่อสื่อสารจะทำให้เกิดทัศนคติ จากการรับรู้ข่าวสารต่างๆ จากผู้อื่นเช่น เด็กที่ได้รับการสั่งสอนจากผู้ใหญ่จะเกิดทัศนคติต่อการกระทำต่างๆ ตามที่เคยได้รับการสั่งสอนและรับรู้มา

3. สิ่งที่เป็นแบบอย่าง (Models) การเลียนแบบผู้อื่นทำให้เกิดทัศนคติขึ้นได้ เช่น เด็กที่เคารพเชื่อฟังพ่อแม่ จะเลียนแบบการแสดงท่าชอบ หรือไม่ชอบต่อสิ่งหนึ่งตามไปด้วย

4. ความเกี่ยวข้องกับสถาบัน (Institutional Factors) ทัศนคติ หลายอย่างของบุคคลเกิดขึ้นเนื่องจากความเกี่ยวข้องกับสถาบันเช่น ครอบครัว โรงเรียน หรือหน่วยงาน เป็นต้น สถาบันเหล่านี้จะเป็นแหล่งที่มาของการเกิดทัศนคติได้

กอร์ดอน อัลพอร์ท (Allport, 1985) ให้ความคิดเห็นเรื่องทัศนคติว่า อาจเกิดขึ้นได้จากสิ่งต่างๆ ดังนี้

1. เกิดจากการเรียนรู้ ได้รับการอบรมสั่งสอนทั้งโดยทางตรงและทางอ้อมแล้วรับมาปฏิบัติตาม
2. เกิดจากความสามารถในการแยกแยะความแตกต่างระหว่างสิ่งที่ดีและไม่ดี
3. เกิดจากประสบการณ์ที่เคยได้รับของแต่ละบุคคลซึ่งแตกต่างกันออกไป
4. เกิดจากการเลียนแบบหรือรับเอาทัศนคติของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง

2.5 ประเภทของทัศนคติ

บุคคลสามารถแสดงทัศนคติออกได้ 3 ประเภทด้วยกันคือ (ดารณี พานทอง, 2545)

1. ทศนคติเชิงบวก (Positive Attitude) คือ ความรู้สึกในทางที่ดีหรือยอมรับ เป็นทัศนคติที่ชักนำให้คุณแสดงออก มีความรู้สึกหรืออารมณ์จากสภาพจิตใจได้ตอบในด้านดีต่อบุคคลอื่นหรือ เรื่องราวใดเรื่องราวนึง

2. ทศนคติ เชิงลบ (Negative Attitude) คือ ทศนคติที่สร้างความรู้สึกเป็นไปในทางเสื่อมเสีย ไม่ได้รับความเชื่อถือหรือไว้วางใจ อาจมีความเคลือบแคลงระแวงสงสัย รวมทั้งเกลียดชังต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เรื่องราว หรือปัญหาใดปัญหาหนึ่ง

3. การไม่แสดงออกทางทัศนคติหรือมีทัศนคติเฉยๆ คือ มีทัศนคติเป็นกลางเพราะไม่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้นๆ หรือมีทัศนคติไม่แสดงความคิดเห็นในเรื่องราวหรือปัญหาใดปัญหาหนึ่ง หรือต่อบุคคล หน่วยงาน สถาบัน องค์กร และอื่นๆ โดยสิ้นเชิงมีทัศนคตินิ่งเฉยอย่างไม่มีความคิดเห็น

ทัศนคติทั้ง 3 ประเภทนี้ บุคคลอาจจะมีเพียงประการเดียวหรือหลายประการก็ได้ขึ้นอยู่กับความมั่นคงในความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ หรือค่านิยมอื่นๆ ที่มีต่อบุคคล สิ่งของ การกระทำหรือสถานการณ์

2.6 การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

กระบวนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ อาจเกิดในตัวบุคคลด้วยวิธีการที่ต่างกัน โดยสามารถแบ่งกระบวนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ออกเป็น 3 ประการคือ (Kelman, 1967)

1. การยินยอม (Compliance) การยินยอมจะเกิดได้เมื่อบุคคลยอมรับสิ่งที่มีอิทธิพลของผู้อื่นเพราะต้องการให้ผู้อื่นปฏิบัติต่อตนเองและมุ่งหวังจะได้รับความพอใจจากบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีอิทธิพลนั้น การที่บุคคลยอมกระทำตามสิ่งที่ยากให้เขากระทำนั้น ไม่ใช่เพราะบุคคลเห็นด้วยกับสิ่งนั้นแต่เป็นเพราะคาดหวังว่าจะได้รับรางวัลหรือการยอมรับจากผู้อื่นในการเห็นด้วยและกระทำตาม กล่าวได้ว่าการยอมกระทำตามนี้เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติเป็นแรงผลักดันให้บุคคลยอมกระทำตาม แต่จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับจำนวนของรางวัลหรือความรุนแรงของการลงโทษ

2. การเลียนแบบ (Identification) การเลียนแบบเกิดขึ้นเมื่อบุคคลยอมรับสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้น ซึ่งการยอมรับนี้เป็นผลมาจากการที่บุคคลต้องการจะสร้างความสัมพันธ์ที่ดีหรือความพอใจระหว่างตนเองกับผู้อื่นหรือกลุ่มบุคคลอื่นจากการเลียนแบบนี้ ทัศนคติของบุคคลจะเปลี่ยนไปมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสิ่งเร้าให้เกิดการเลียนแบบ กล่าวได้ว่า การเลียนแบบเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติซึ่งพลังผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนี้จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับ

กับความน่าไว้วางใจของสิ่งเร้าที่มีต่อบุคคลนั้น การเลียนแบบจึงขึ้นอยู่กับพลังของผู้ส่งสาร บุคคลจะรับเอาบทบาททั้งหมดของคนอื่นมาเป็นของตนเองหรือแลกเปลี่ยนบทบาทซึ่งกันและกัน บุคคลจะเชื่อในสิ่งที่ตัวเองเลียนแบบ แต่ไม่รวมถึงเนื้อหาและรายละเอียดในการเลียนแบบทัศนคติของบุคคลจะเปลี่ยนไปมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง

3. ความต้องการที่อยากจะเป็น (Internalization) เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลยอมรับสิ่งที่มีอิทธิพลเหนือกว่า ซึ่งตรงกับความต้องการภายใน พฤติกรรมที่เปลี่ยนไปในลักษณะนี้จะสอดคล้องกับค่านิยมที่บุคคลมีอยู่เดิม ความพึงพอใจที่ได้จะขึ้นอยู่กับเนื้อหา รายละเอียดของพฤติกรรมนั้นๆ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ถ้าความคิดความรู้สึกและพฤติกรรมถูกกระทบไม่ว่าจะในระดับใดก็ตามจะมีผลต่อการเปลี่ยนทัศนคติทั้งสิ้น

2.7 ทัศนคติกับพฤติกรรม

ทัศนคติกับพฤติกรรมมีความสัมพันธ์กัน และมีผลซึ่งกันและกัน กล่าวคือ ทัศนคติมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมของบุคคล ในขณะที่เดียวกันการแสดงพฤติกรรมของบุคคลก็มีผลต่อทัศนคติ อย่างไรก็ตามทัศนคติเป็นเพียงองค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้เกิดพฤติกรรม เท่านั้น ทั้งนี้เพราะพฤติกรรมของบุคคลเป็นผลมาจากทัศนคติบรรทัดฐานของสังคม ความเชื่อและ นิสัยส่วนตัว (Triandis, 1971)

ทัศนคติของบุคคลสามารถถูกทำให้เปลี่ยนแปลงได้หลายวิธีอาจโดยการได้รับข้อมูลข่าวสารจากผู้อื่นหรือจากสื่อต่างๆ ข้อมูลข่าวสารที่ได้รับจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบของทัศนคติในส่วนของความรู้เชิงแนวคิด และเมื่อองค์ประกอบส่วนใดส่วนหนึ่ง เกิดการเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบส่วนอื่นจะมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงด้วย กล่าวโดยสรุปคือ เมื่อองค์ประกอบของทัศนคติในส่วนของความรู้เชิงแนวคิดเปลี่ยนแปลงจะทำให้องค์ประกอบในส่วนของการอารมณ์ และองค์ประกอบในส่วนของการเปลี่ยนแปลง ไปด้วย (ประภาเพ็ญ สุวรรณ , 2526)

3. การเสริมความงาม

3.1 ความหมายของการเสริมความงาม

ความหมายของการเสริมความงาม ตามพจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถานพุทธศักราช 2542 เสริมหมายถึง การเพิ่ม เติม ต่อเติม เช่นเสริมจมูก เสริมหน้าอก งาม หมายถึง ลักษณะที่เห็นแล้วชวนให้ชื่นชมหรือพึงใจ เช่น รูปงาม ความงาม

เสริมความงาม หมายถึง การเพิ่ม เสริม เติมแต่ง ปรับปรุง ส่วนต่างๆ ของร่างกาย ตั้งแต่ศีรษะ ใบหน้า รูปร่าง ด้วยเทคนิควิธีการและนวัตกรรม ความเจริญก้าวหน้าทางการแพทย์ที่ทันสมัย เพื่อให้มีความงามมากขึ้นไปกว่าสิ่งที่เป็นไปตามธรรมชาติและตามสมัยนิยม (ถาวร จุญสมิทธิ, 2528; สุพัตรา กอบกิจสุขสกุล, 2531)

ศัลยกรรมความงาม (Cosmetic Surgery) หมายถึง การผ่าตัด การเสริมสร้างเพิ่มเติม ปรับปรุงเปลี่ยนแปลง กระทำโดยแพทย์เพื่อให้เกิดความสวยงามของใบหน้า ผิวพรรณ รูปร่าง ตลอดจนสัดส่วนของร่างกาย ให้ดีขึ้น สวยงาม มากขึ้นกว่าเดิมตามสมัยนิยม และเป็นที่พึงพอใจ (ถาวร จุญสมิทธิ, 2528)

3.2 ประเภทและวิธีการเสริมความงาม

กระแสนิยมในการเสริมความงามแพร่หลายมากขึ้น เนื่องจากความเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและการสื่อสาร ทำให้คนในยุคปัจจุบันต่างแสวงหาแนวทางปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตนเองเพื่อให้ทันกับสภาพที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ถึงแม้การดูแลตนเองด้วยการเลือกรับประทานอาหารที่ดีมีประโยชน์ควบคู่ไปกับการออกกำลังกายเพื่อการมีสุขภาพและผิวพรรณที่ดีมากเพียงใดก็อาจยังไม่เพียงพอที่จะเห็นผลอย่างเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน เทคโนโลยีนวัตกรรมและความเจริญก้าวหน้าทางด้านวงการแพทย์จึงเข้ามามีบทบาทมากขึ้น

1. วิธีการเสริมความงามเพื่อดูแลผิว

1.1 การผลัดเซลล์ผิว

การผลัดเซลล์ผิวด้วยกรดผลไม้ AHA (Alpha Hydroxy Acid) คือการใช้กรดผลไม้ที่สกัดจากธรรมชาติ เช่น สารสกัดจากน้ำอ้อย กรดซิตริกที่สกัดจากมะนาว ส้ม มีความเข้มข้นหลายระดับตั้งแต่ 10% 30% 50% มีคุณสมบัติช่วยผลัดเซลล์ผิวเก่าที่เสื่อมสภาพ ทำให้ผิวดูเรียบเนียนกระจ่างใส (ชนัญชิตา ดอนดง, 2549)

การผลัดเซลล์ผิวด้วยการกรอผิว (Microdermabrasion Skin Peeling) คือการกรอผิวด้วยเกร็ดอัลูมินา โดยการใช้อนุภาคอัลูมินาออกไซด์ที่มีขนาดเล็กที่ได้จากเพชร เพื่อผลัดเซลล์ผิวที่ตายแล้วให้หลุดออกอย่างนุ่มนวล ช่วยลดปัญหาจุดด่างดำ สีผิวไม่สม่ำเสมอ ใช้ผิวสดใส เรียบเนียน (ชนัญชิตา ดอนดง, 2549)

1.2 การผลักวิตามินบำรุงผิว

การผลักวิตามินด้วย ไอออนโตโฟเรซิส (Iontophoresis) คือเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ชนิดหนึ่งเป็นประจุไฟฟ้าอย่างอ่อน ทำให้รูขุมขนเปิดเพื่อที่จะผลักตัวยาให้

ซึมเข้าสู่ผิวหนัง และทำให้วิตามินที่จะใช้รักษาสามารถแทรกซึมลงไปยังผิวหนังได้มากกว่าการทำครีมธรรมดา ตัวยาหรือวิตามินที่ใช้ในการรักษาด้วยไอออนโตโฟเรซิส มีอยู่ด้วยกันหลายชนิด เช่น วิตามินซี วิตามินอี ฯลฯ

การผลักวิตามินด้วย โฟโนโฟเรซิส (Phonophoresis) คือ การใช้เครื่องมือขนาดเล็กใช้คลื่นเสียงหรือ อัลตราซาวด์คลื่นความถี่สูง เป็นตัวกลางในการนำเอายา วิตามิน หรือสารบำรุงเข้าสู่เซลล์ผิวหนัง ผลที่ได้รับ รวดเร็วกว่าบนใบหน้า ลดรอยขอบตาคล้ำ กระตุ้นการไหลเวียนของระบบหลอดเลือด และน้ำเหลือง

วิธีการดูแลผิว ยังมีอีกหลายวิธี เช่น การใช้ครีมบำรุงผิว การนวดหน้า การใช้ยารักษาผิว ฯลฯ การผลัดเซลล์ผิวและการผลักวิตามินบำรุงผิว ล้วนเป็นความต้องการส่วนใหญ่ของวัยรุ่นในการเข้าใช้บริการจากสถานบริการเสริมความงาม เพราะต้องการ รักษาผิว ฝ้า กระ จุดต่างดำ ใบหน้าขาวใส (ศศิภา เดือนสว่าง, 2553)

2. นวัตกรรมในการเสริมความงาม

2.1 การฉีดโบทอกซ์ (Botox Injection) โบทอกซ์ เป็นชื่อทางการค้าของสารชีวภาพชนิดหนึ่งคือ โบทูลินัมท็อกซิน (Botulinum Toxin) เป็นสารพิษที่พบในแบคทีเรียชนิดหนึ่งที่เป็นสารปนเปื้อนพบในอาหารกระป๋อง เป็นสารพิษที่มีผลต่อระบบประสาททำให้กล้ามเนื้อเป็นอัมพาต ในด้านการเสริมความงามใช้ฉีดเข้าสู่ร่างกาย ในบริเวณที่ต้องการ เช่น หน้าผากเพื่อลดรอยย่น บริเวณแนวกรามเพื่อทำหน้าเรียว มีข้อควรระวังคือ หากฉีดในปริมาณที่มากเกินไปจะทำให้ใบหน้าดูแข็งคล้ายหน้ากากหรืออาจเป็นอัมพาตของกล้ามเนื้อใบหน้าบางส่วน (กมลกานต์ จินช้าง, 2553; ประวิทย์ พิศาลบุตร, 2543)

2.2 การฉีดคอลลาเจน (Collagen Injection) คอลลาเจนเป็นโปรตีนชนิดหนึ่งที่เป็นองค์ประกอบของเนื้อเยื่อเกี่ยวพันในร่างกายและผิวหนัง คอลลาเจนที่ใช้ในการเสริมความงามส่วนใหญ่เป็นสารสกัดจากหนังและเนื้อเยื่อวัว ใช้ฉีดเพื่อเพิ่มความชุ่มชื้น เช่น เพิ่มความอิมให้กับริมฝีปาก คอลลาเจนที่ฉีดเข้าไปจะสลายตัวหมดภายใน 6-24 เดือน การฉีดคอลลาเจนอาจเกิดอาการแพ้ ดังนั้นควรต้องทำการทดสอบผิวหนังก่อนการฉีดคอลลาเจน (กมลกานต์ จินช้าง , 2553 ; เอสธิกาคลินิก, 2553)

2.3 การฉีดฟิลเลอร์ (Filler Injection) ฟิลเลอร์ มาจากคำว่าเติมเต็ม ส่วนใหญ่ใช้สารที่เรียกว่าไฮยาลูโรนิก แอซิด เป็นโปรตีนชนิดหนึ่ง ใช้ฉีดเพื่อการเติมเต็ม เช่น รอยแผลเป็นขนาดเล็ก หลุมสิว ร่องแก้ม นอกจากนี้ยังใช้ในการเสริมจมูก เสริมแก้ม เสริมคางและทำ

ให้ริมฝีปากอวบอิ่ม สิ่งที่ต้องระวัง คือ ฟิเลเลอร์ ที่มีความปลอดภัยควรได้รับการรับรองจากองค์การอาหารและยา (กระทรวงสาธารณสุข, 2555)

2.4 การฉีดไขมัน (Fat Injection) เป็นการฉีดไขมันที่เป็นเนื้อเยื่อจากร่างกายตนเอง จากที่หนึ่งไปฉีดอีกที่หนึ่ง เพื่อการเติมเต็มปรับแต่งได้เกือบทุกบริเวณ เช่น หน้าผาก คาง แก้ม คนส่วนใหญ่ที่เลือกใช้วิธีนี้เพราะลดผลข้างเคียงในกรณีของการแพ้สารชนิดอื่น การใช้วิธีนี้แพทย์จะต้องมีความชำนาญและเชี่ยวชาญเป็นอย่างมาก (รัชพล สดาวรธนะ, 2551)

2.5 เทอร์มาจ (Thermage) คือ เทคโนโลยีความร้อนสูง RF (Radio Frequency) ของคลื่นวิทยุทำให้เกิดความร้อนกับผิวหนังในระดับลึก โดยความร้อนที่เกิดขึ้นจะกระตุ้นชั้นคอลลาเจน ทำได้เกือบทุกบริเวณของร่างกาย เช่น ใบหน้า ลำคอ หน้าท้อง แขน ขา มีผลข้างเคียง คืออาจเกิดอาการผิวหนังไหม้ แสบ แดง ร้อน และรอยบวม เพราะใช้ความร้อนมากเกินไป จนทำลายไขมันใต้ผิวหนัง (เอเพ็กซ์, 2553)

2.6 ไอพีแอล (IPL) IPL หรือ Intense Pulse Light เป็นการรักษาด้วยการใช้แสงที่มีความเข้มข้นสูง มีความยาวคลื่น ระหว่าง 500-1200 นาโนเมตร ผลการรักษาสามารถลงไปได้ลึกถึงชั้นล่างสุดของหนังแท้ กระตุ้นชั้นคอลลาเจน ลดจุดต่างด่าง ผิวน้ำจะดูขาวใส กระชับรูขุมขน รักษาแผลเป็นหลุมจากสิว (จรัสพล รินทระ, 2545)

2.7 เมโสเธอราปี (Mesotherapy) คือการใช้เข็มขนาดเล็กเพื่อฉีด ยา วิตามินหรือสารออกฤทธิ์ต่างๆ เข้าสู่ชั้นผิวที่เรียกว่า เมโสเดิร์ม (Mesoderm) อยู่ใต้ชั้นหนังแท้ ในบริเวณที่ต้องการ เช่น ต้นแขน ต้นขา หน้าท้อง ผลของการรักษาขึ้นอยู่กับตัวยาที่ฉีด ผลข้างเคียงที่เกิดขึ้นคือเกิดอาการเขียวเป็นจ้ำจากการใช้เข็มฉีด

2.8 เดอมาโรลเลอร์ (Derma Roller) เป็นเครื่องมือที่มีลักษณะคล้าย ลูกกลิ้ง และมีเข็มขนาดเล็กจำนวนมาก เพื่อกระตุ้นเซลล์ผิวส่งผลให้ร่างกายเกิดการอักเสบและซ่อมแซมตนเองทำให้เกิดกระบวนการเสริมสร้าง ฟันฟู เซลล์ผิวควรใช้คู่กับสารบำรุง หรือตัวยาที่เหมาะสม ผลการรักษาช่วยให้ผิวเรียบเนียน รักษาหลุมสิว การทำเดอมาโรลเลอร์ต้องคำนึงถึงความสะอาดของเครื่องมือเป็นอย่างมากเนื่องจากเป็นหัวเข็มเพราะอาจเสี่ยงต่อการติดเชื้อ และต้องทำโดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเท่านั้น

2.9 ร้อยไหมละลาย (Fine Thread) เป็นวิธีที่ใช้ไหมละลาย ที่ชื่อว่า Polydioxanone (PDO) เป็นชนิดเดียวกับไหมที่ใช้ในการศัลยกรรมเย็บผนังหลอดเลือดหัวใจ ในการเสริมความงามนำไหมละลายมาประยุกต์ใช้ทำให้เกิดการยกกระชับ และจัดรูปทรงของใบหน้า

ทำหน้าเรียวเล็ก ลดริ้วรอย กระชับผิวหน้าที่หย่อนคล้อย ไหมละลายที่นำมาร้อยกระชับผิวนี้ จะค่อยๆ ละลายไปภายใน 6-8 เดือน (ศูนย์วิจัยสุขภาพกรุงเทพ, 2555: ออนไลน์)

2.10 เลเซอร์ (Laser) Laser ย่อมาจากคำเต็มว่า Light Amplification by Stimulated Emission of Radiation ซึ่งหมายถึงการใช้พลังงานแสงที่มีความเข้มสูงยิงไปที่เป้าหมาย คือ บริเวณผิวที่มีปัญหา ในด้านการเสริมความงาม เลเซอร์ที่ใช้กันอยู่สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ เลเซอร์ที่ทำให้เกิดแผล ซึ่งจะมาอาการข้างเคียงเช่น อาการแสบ ร้อน แดง ไหมได้ อีกประเภทหนึ่ง คือ เลเซอร์ที่ทำแล้วไม่เกิดแผล อาการข้างเคียงจะน้อยกว่า การนำเลเซอร์มาใช้ในด้านการเสริมความงามเพื่อแก้ปัญหาผิวหน้าได้หลากหลาย เช่น ผลัดเซลล์ผิว ลดริ้วรอย กำจัดขน ฯลฯ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับชนิดของเลเซอร์ที่ใช้ สิ่งสำคัญคือ เลเซอร์ เป็นเครื่องมือที่ต้องทำโดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ได้ประสิทธิภาพ ความปลอดภัยและ เกิดผลข้างเคียงจากการทำน้อยที่สุด (นิวัติ พลนิกร, 2555)

2.11 คาร์บอกซีเธอราปี (Carboxy Therapy) คือ การใช้ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ ฉีดเข้าสู่ร่างกายในบริเวณที่ต้องการ เช่น บริเวณหน้าท้อง ต้นแขน สะโพก น่อง ต้นขา ฯลฯ จะรู้สึกอุ่น ตึง และปวดบริเวณที่ฉีด เชื่อว่าผลจากการฉีดคาร์บอนไดออกไซด์ เข้าไปยังชั้นไขมันใต้ผิวหนัง จะช่วยเพิ่มการขยายตัวของเส้นเลือด ทำให้ไขมันสลายตัว บุคคลที่ควรหลีกเลี่ยงได้แก่ ผู้ที่มีปัญหาความดันโลหิต เบาหวาน โรคหัวใจ โรคเลือด โรคเบาหวาน สตรีมีครรภ์ หรือผู้ที่มีปัญหาระบบทางเดินหายใจ และควรอยู่ในการดูแลของแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเท่านั้น

2.12 เวเซอร์ (Vaser) คือ เครื่องมือทางการแพทย์ชนิดหนึ่งใช้คลื่นเสียงพลังงานสูง ทำให้เซลล์ไขมันหลอมละลายเป็นของเหลว ก่อนที่จะใช้เข็มดูดออกจากร่างกาย ใช้รักษาในบริเวณที่มีไขมันส่วนเกิน เช่น บริเวณ หน้าท้อง สะโพก เอว ต้นขา

นอกจากที่กล่าวมาข้างต้น นวัตกรรมในการเสริมความงามยังมีอีกหลายประเภท เช่น การชะลอความแก่ด้วย สเต็มเซลล์ การรักษาปัญหาผิว ผ่า กระ จุดต่างดำด้วย เลเซอร์ชนิดต่างๆ ฯลฯ ข้อมูลจากสถาบันโรคผิวหนัง พบว่า วัยรุ่นให้ความสนใจนิยมเข้ารับบริการ การฉีดโบท็อกซ์และสารเติมเต็มหรือฟิลเลอร์ มีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จากปกติเดือนละ 10 คน เพิ่มขึ้นเป็น 100 คน (ข่าวสด, 2554 : ออนไลน์)

3. ศัลยกรรมตกแต่งความงาม

3.1 ผ่าตัดเสริมจมูก คือ การผ่าตัดเสริมแต่งจมูกให้ได้รูปสวยงามขึ้น สามารถทำได้ทั้งการเพิ่มขนาด ลดขนาดหรือเปลี่ยนรูปทรงของปลายจมูก ทำให้จมูกเล็กลง จมูกโด่งขึ้น และแก้ไขความพิการของจมูกเนื่องจากพิการแต่กำเนิด หรือจากอุบัติเหตุ ผลข้างเคียงหลัง

การผ่าตัดเสริมจมูกเกิดขึ้นได้น้อยมาก เช่น การอักเสบ ติดเชื้อ รูปทรงจมูกเอียงหรือคด เป็นสิ่ว และในกรณีที่เสริมจมูกโด่งเกินไปจะทำให้ปลายจมูกบางอักเสบ (กมลกานต์ จินข้าง, 2553; วาทีนี เรือนไทย, 2549)

3.2 ผ่าตัดตาสองชั้น เป็นการผ่าตัดเพื่อแก้ไขเปลือกตาที่ไม่มีชั้นหรือตาชั้นเดียว ทำให้เปลือกตามีชั้นหรือตาสองชั้นโดยการกรีดชั้นของหนังตา หลังจากการผ่าตัดจะมีอาการบวมนานพอสมควรว่าจะดูเป็นธรรมชาติ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับร่างกายของแต่ละบุคคล ภาวะแทรกซ้อนที่อาจเกิดขึ้น มีเลือดออก เกิดการติดเชื้อและรอยแผลเป็น (อาริยา อินทามระ , 2538)

3.3 ผ่าตัดเสริมหน้าอก คือ การผ่าตัดเพื่อเพิ่มขนาดของเต้านมให้ดูใหญ่ขึ้นโดยสอดถุงซิลิโคนหรือถุงน้ำเกลือเข้าไปใต้กล้ามเนื้อบริเวณหน้าอกตามขนาดที่ต้องการ หน้าอกที่ดูดีมีขนาดพอเหมาะกับสรีระจะช่วยสร้างความมั่นใจในการแต่งตัวมากขึ้น ซึ่งอาจเป็นความรู้สึกส่วนตัว ผู้ที่จะเสริมหน้าอกจะต้องเป็นบุคคลที่มีสุขภาพแข็งแรง ผลข้างเคียงที่อาจเกิดขึ้นได้หลังการผ่าตัด เช่น เลือดคั่ง ติดเชื้อ อาจเกิดพังผืดและบางครั้งมีอาการชา อาการเสียวบริเวณแผล (วาทีนี เรือนไทย, 2549)

3.4 ผ่าตัดดึงหน้า เป็นวิธีการแก้ไขปัญหาคความหย่อนยานของผิวหนังให้กลับมามีความเต่งตึง ยกกระชับขึ้น การผ่าตัดดึงหน้าต้องอาศัยแพทย์ที่มีประสบการณ์และความชำนาญสูง โดยส่วนใหญ่แนะนำให้ทำการผ่าตัดในคนที่มีความหย่อนยานอายุมากกว่า 40 ปีขึ้นไป หลังจากการผ่าตัดจะมีอาการบวมประมาณ 2-3 สัปดาห์ และต้องใช้เวลาในการพักฟื้น แผลจากการผ่าตัดจะอยู่บริเวณไรผมหน้าหูและหลังหู การผ่าตัดดึงหน้าอาจเกิดภาวะแทรกซ้อนหลังการผ่าตัด หากถูกเส้นประสาท เช่น คิ้วตก หลับตาไม่สนิท เป็นต้น (พัชรพิชา ปวันรักษ์พงศ์, 2552)

3.5 ผ่าตัดลดขนาดกราม คือการผ่าตัดลดขนาดมุมกราม (Reduction Angle Mandible Surgery) ซึ่งเป็นการผ่าตัดเพื่อตัดส่วนกระดูกมุมกรามที่ทางออก สามารถเรียกได้หลายๆแบบ เช่น ผ่าตัดเหลากราม ผ่าตัดกราม ฯลฯ เป็นการแก้ไขปัญหา กรามใหญ่ กรามกาง ทำให้ใบหน้าเรียวเล็กเข้ารูปโครงสร้างของใบหน้าเปลี่ยนแปลงได้ ในคนไทยและเอเชีย มักมีปัญหาเกี่ยวกับใบหน้า คือ มีความโหนกของกระดูกโหนกแก้มและกราม ทำให้รูปทรงใบหน้าเป็นรูปสี่เหลี่ยม การตัดแต่งกระดูกในส่วนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องจึงเป็นต้องการของผู้ที่อยากจะได้รูปหน้าที่เรียวขึ้น หลังการผ่าตัดจะมีอาการบวมประมาณ 1-2 เดือนและต้องฝึกอ้าปากเพื่อป้องกันการติดแข็งของพังผืด ผลข้างเคียงที่อาจเกิดขึ้นหลังการผ่าตัดคือ การอักเสบติดเชื้อ การกระทบกระเทือน

ต่อเส้นประสาทที่เลี้ยงริมฝีปากและเหงือก ความไม่เท่ากันของกระดูกกราม อย่างไรก็ตามควรได้รับการผ่าตัดและตรวจอย่างละเอียดโดยแพทย์ผู้มีความชำนาญและมีอุปกรณ์การผ่าตัดที่ครบถ้วน (ตัดมุมกราม, 2554 : ออนไลน์)

3.7 การดูดไขมัน (Liposuction) เป็นการรักษาทางการแพทย์ชนิดหนึ่ง สำหรับการลดจำนวนไขมันส่วนเกินใต้ผิวหนังที่สะสมในปริมาณที่มากเกินไป เช่น หน้าท้อง สะโพก ต้นขา เป็นต้น ซึ่งวิธีการที่คนส่วนใหญ่คิดว่าเป็นทางลัดในการลดน้ำหนัก ลดความอ้วน แต่จริงๆแล้วผู้ที่ต้องการดูดไขมันต้องมีการควบคุมน้ำหนักให้ได้ตามเกณฑ์ที่วางไว้ ผลแทรกซ้อนที่อาจเกิดขึ้น เช่น อาจติดเชื้อ มีเลือดคั่ง ผิวหนังเป็นรูปคลื่น รอยแผลเป็น หลังการผ่าตัดจะเกิดอาการปวดแสบปวดร้อน บวม และต้องพันผ้าบริเวณที่ดูดไขมันไว้ 2-5 วัน และต้องรับประทานยา ปฏิบัติตามคำสั่งแพทย์อย่างเคร่งครัด อย่างไรก็ตามการดูดไขมันไม่ใช่คำตอบของการลดน้ำหนัก วิธีที่ดีที่สุดคือการออกกำลังกายและควบคุมอาหาร โปรดจำไว้เสมอว่าศัลยกรรมทุกชนิดมีความเสี่ยง (กมลกานต์ จีนช้าง, 2553)

นอกจากที่กล่าวมาข้างต้น การทำศัลยกรรมเสริมความงามยังมีอีกหลายประเภท (Gilman, 1999) เช่น การผ่าตัดเพิ่มโหนกแก้ม การผ่าตัดดึงตา การผ่าตัดริมฝีปาก การผ่าตัดเสริมคาง การผ่าตัดยกกระชับหน้าผาก การผ่าตัดลดขนาดหน้าอก การผ่าตัดหน้าท้อง เพื่อลดรอยแตกกลาย ผ่าตัดแปลงเพศและยังพบว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่ นิยมการผ่าตัดเสริมจมูกมากที่สุด รองลงมาคือทำตาสองชั้น เสริมหน้าอก และผ่าตัดแก้ไขรูปหน้าเสริมคาง -ตัดกราม ตามลำดับ (กมลกานต์ จีนช้าง, 2553)

3.3 ประเภทของสถานบริการเสริมความงาม

คลินิกเสริมความงาม คือ สถานพยาบาลที่เป็นของเอกชนและสถานพยาบาลที่ไม่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน ดำเนินการโดยแพทย์ผู้เป็นเจ้าของและต้องมีแพทย์ประจำ ให้บริการหลากหลาย เช่น ทั้งการดูแลผิวหนัง รักษาสิว ผิวพรรณใช้เครื่องสำอางและเครื่องมือเทคโนโลยีที่นวัตกรรมที่ทันสมัยในปัจจุบันคลินิกเสริมความงามเปิดให้บริการจำนวนมาก ตามแหล่งชุมชน ห้างสรรพสินค้า เช่น นิติพลคลินิก วุฒิสักดิ์คลินิก ราชเทวีคลินิก บัทมาคลินิก ฯลฯ

สถานบันเสริมความงามครบวงจร คือ สถานที่ให้บริการเกี่ยวกับการเสริมความงาม หรือ สปาเพื่อการเสริมความงาม ที่มีหลากหลายบริการ ทั้งการดูแลด้านผิวพรรณ ผิวหน้า ผิวกาย ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าการนวดหน้า นวดตัว การขัดตัว พอกตัว ด้วยเครื่องสำอางหรือสมุนไพร

ไทย และกาใช้นวัตกรรมใหม่ๆ เพื่อการยกกระชับผิวหนัง ลดริ้วรอย ขจัดสิว ฝ้า กระ จุดด่างดำ
 เพิ่มความชุ่มชื้นกับผิว รวมถึงการลดน้ำหนัก กระชับสัดส่วน ให้บริการโดยผู้เชี่ยวชาญ

สถาบันลดน้ำหนัก ดูแลรูปร่าง คือ สถานบริการเกี่ยวกับการดูแลรูปร่างโดยเฉพาะ ให้
 คำปรึกษาและให้บริการเกี่ยวกับการดูแลรูปร่างและความงาม ในปัจจุบันนอกจากจะให้บริการ
 ด้านการลดน้ำหนัก กระชับสัดส่วน ดูแลรูปร่าง ยังให้บริการเกี่ยวกับผิวหนังและผิวกาย ด้วย
 เทคโนโลยีที่ทันสมัย ให้บริการโดยผู้เชี่ยวชาญ

โรงพยาบาลที่มีแผนกเกี่ยวกับการเสริมความงาม คือ โรงพยาบาล ที่ได้รับอนุญาต
 เพื่อประกอบกรรักษาพยาบาลคนไข้หรือผู้ป่วย มีเตียงสำหรับคนไข้หรือผู้ป่วยไว้ค้างคืน มีการ
 วินิจฉัยโรค การพยาบาลรักษา การผ่าตัด การศัลยกรรม โดยมีหลายๆแผนกให้บริการ แต่ในบาง
 โรงพยาบาลเปิดแผนกเกี่ยวกับการเสริมความงาม การศัลยกรรมเสริมความงาม โดยแพทย์ การ
 ทำศัลยกรรมเพื่อการลดปมด้อย ลดความผิดปกติ หรือเสริมสัดส่วนร่างกายให้ดูดีขึ้น สวยงามขึ้น
 แล้วแต่วัตถุประสงค์เฉพาะบุคคล เช่น การเสริมจมูก เสริมคาง เสริมทรวงอก ทำตา ดูดไขมันหน้า
 ท้อง สะโพก ขา และการลดรอยเหี่ยวย่นบนใบหน้า รักษาและดูแลเส้นผม รักษาผมร่วง และผม
 บาง เป็นต้น โรงพยาบาลที่ให้บริการเกี่ยวกับการเสริมความงาม เช่น โรงพยาบาลยันฮี
 โรงพยาบาลบางมด ฯลฯ

4. พัฒนาการและความต้องการของวัยรุ่น

4.1 ความหมายของวัยรุ่น

องค์การอนามัยโลก (WHO, 1999) ได้ให้ความหมายของ วัยรุ่น (Adolescence) ไว้
 ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์และสังคม คือ มีการ
 เจริญเติบโตทั้งทางด้านน้ำหนัก ส่วนสูงและอวัยวะต่างๆ ในร่างกาย มีการเปลี่ยนแปลงจากวัยเด็ก
 ไปสู่วัยผู้ใหญ่ มีความสามารถในการคิดในเชิงนามธรรม มีการเปลี่ยนแปลงจากสภาวะการพึ่งพา
 ครอบครัวไปสู่การพึ่งพาและรับผิดชอบต่อตนเอง

วัยรุ่น เป็นวัยที่มีระยะการเปลี่ยนแปลง อย่างรวดเร็ว และเป็นช่วงวัยที่คั่นกลาง
 ระหว่างความเป็นเด็กและความเป็นผู้ใหญ่ มีการเจริญเติบโตและเปลี่ยนแปลงในทุกๆด้าน ไม่ว่าจะ
 จะเป็น ด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านสติปัญญาด้านอารมณ์และด้านสังคม (Atwater, 1992 อ้างถึง
 ใน อัจรงค์ โภธารมภ์, 2552)

วัยรุ่น หรือ Adolescence มาจากคำว่า Adolescere ในภาษาละติน มีความหมาย
 ว่า พัฒนาการสู่ความเจริญเติบโตพ้นจากความเป็นเด็ก หรือการก้าวเข้าสู่สุภาพะ ซึ่งการเข้าสู่

วุฒิภาวะนั้น ต้องมีความพร้อมและพัฒนาการในหลายๆด้าน ไม่ว่าจะเป็น ด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา การเปลี่ยนแปลงทางด้านต่างๆเหล่านี้โดยส่วนใหญ่แล้วเด็กเพศหญิงจะเข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าเด็กเพศชายเล็กน้อย ประมาณ 1-2 ปี และในแต่ละบุคคลแม้จะเป็นเพศเดียวกันก็อาจเข้าสู่วัยรุ่นไม่พร้อมกันทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยในหลายๆด้านร่วมด้วย เช่น ในประเทศที่พัฒนาแล้วเด็กจะเจริญเติบโตเข้าสู่วัยรุ่นได้เร็วกว่าประเทศที่ด้อยพัฒนา ปัจจัยในเรื่องของอาหาร สภาพแวดล้อม ขนบธรรมเนียมประเพณี ก็เป็นปัจจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพัฒนาการของเด็กเข้าสู่วัยรุ่นทั้งสิ้น (Sebald, 1984; อัจรงค์ โภธารมภ์, 2552)

ฮูล็อก (Hurlock, 1973 อ้างถึงใน อัจรงค์ โภธารมภ์, 2552) วัยรุ่น ตรงกับ คำในภาษาอังกฤษว่า Adolescence มีความหมายว่า การเจริญเติบโต ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา โดยสามารถแบ่ง ระยะเวลาของวัยรุ่นออกได้เป็น 3 ระยะ ดังนี้ (สุชา จันทรโณม , 2529)

1. วัยรุ่นตอนต้น อายุระหว่าง 13 - 15 ปี ร่างกายจะมีการเจริญเติบโตทั้งเพศชาย และเพศหญิง
2. วัยรุ่นตอนกลาง อายุระหว่าง 16 - 18 ปี มีการเจริญเติบโต ร่างกาย จิตใจ ความรู้สึกนึกคิด
3. วัยรุ่นตอนปลาย อายุระหว่าง 19 - 21 ปี เป็นระยะที่พัฒนาการด้านร่างกาย อย่างเต็มที่เริ่มเข้าสู่การมีวุฒิภาวะอย่างสมบูรณ์แบบ ความรู้สึกนึกคิดและปรัชญาชีวิต

4.2 พัฒนาการของวัยรุ่น

1. พัฒนาการทางด้านร่างกาย (Physical Development) วัยรุ่นจะมีพัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายอย่างรวดเร็วและเห็นได้ชัด ไม่ว่าจะเป็น น้ำหนัก ส่วนสูง สภาพร่างกาย เช่น เพศหญิงเริ่มมีหน้าอกสะโพกผาย เพศชายเสียงแตก มีหนวดเครา ฯลฯ รวมไปถึงจนถึงการเปลี่ยนแปลงของระดับฮอร์โมนเพศ เด็กวัยนี้ส่วนใหญ่จะให้ความสนใจกับรูปร่างหน้าตา และสนใจตัวเองมากขึ้น พิจารณาถึงร่างกายที่เปลี่ยนแปลงไป (จันทรจิรา คำสุข, 2549)

2. พัฒนาการทางด้านจิตใจและอารมณ์ (Psychological Development) อารมณ์และจิตใจจะมีความอ่อนไหวและในบางครั้ง อารมณ์รุนแรง เปลี่ยนแปลงง่าย หงุดหงิดง่าย เครียดง่าย โกรธง่าย อาจเกิดอารมณ์ซึมเศร้าโดยไม่มีสาเหตุได้ง่าย อารมณ์ที่ไม่ดีเหล่านี้ อาจทำให้เกิดพฤติกรรมเกราะ ก้าวร้าว มีผลต่อการดำเนินชีวิต ในวัยนี้การควบคุมอารมณ์ยังไม่ค่อยดีนัก บางครั้งยังทำอะไรตามอารมณ์ตัวเองอยู่บ้าง แต่จะค่อยๆ ดีขึ้นเมื่ออายุมากขึ้น

3. พัฒนาการทางด้านสังคม (Social Development) เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านทัศนคติ ต้องการอิสระในการเริ่มคบเพื่อนฝูง เริ่มทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เพื่อนจะมีอิทธิพลมากในวัยนี้ทั้งในเรื่องของ ทัศนคติ ค่านิยม รวมไปถึงพฤติกรรม

4. พัฒนาการทางด้านสติปัญญา (Intellectual Development) ในวัยนี้สติปัญญาจะพัฒนาสูงขึ้น จนมีความคิดเป็นแบบรูปธรรม เริ่มมีความสนใจและใส่ใจตนเองมากขึ้น แสวงหาความรู้ใหม่ๆในสิ่งที่ตนเองสนใจ เข้าใจเหตุการณ์ต่างๆ ได้ลึกซึ้งขึ้น มีความสามารถในการคิดที่เป็นระบบ วิเคราะห์ และสังเคราะห์ สิ่งต่างๆได้มากขึ้นตามลำดับ และมีจินตนาการสูง

4.3 ความต้องการของวัยรุ่น

วัยรุ่นเป็นวัยที่จะต้องก้าวสู่วัยผู้ใหญ่ จึงมีการเปลี่ยนแปลงในหลายๆด้านอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมที่จะมีความมั่นคงทางอารมณ์และเป็นที่ยอมรับในสังคม จึงพอสรุปความต้องการของวัยรุ่น ดังนี้ (สุนันทา ศิริวาท, 2548)

1. ความต้องการความรัก วัยนี้ต้องการความรักความผูกพันอย่างหลายๆ บุคคล ไม่ว่าจะเป็น พ่อแม่ ผู้ปกครอง ครู อาจารย์ เพื่อนๆ รวมไปถึงจนถึงเพื่อนต่างเพศ
2. ความต้องการแสวงหาประสบการณ์ใหม่ๆ เพราะวัยนี้เป็นวัยที่อยากรู้ อยากรลอง สิ่งแปลกใหม่ ที่ให้ความรู้สึกท้าทาย ตื่นเต้น เร้าใจ หรืออาจอยากทดลองในสิ่งที่ไม่ดี เช่น ยาเสพติด ฯลฯ
3. ความต้องการความเป็นอิสระ ความเป็นตัวของตัวเอง วัยนี้ส่วนใหญ่มีความเชื่อว่าความเป็นอิสระจากผู้มีอำนาจเหนือตนเอง คือความเป็นผู้ใหญ่ ไม่ชอบทำตามคำสั่ง
4. ความต้องการเป็นที่ยอมรับจากสังคม ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เป็นที่ยอมรับและต้องการแรงสนับสนุนจากผู้ใหญ่และเพื่อน
5. ความต้องการเพื่อนและการรวมกลุ่ม เป็นความต้องการที่มีความสำคัญมากในวัยนี้ เพราะการรวมกลุ่มจะทำให้เกิดความรู้สึกอบอุ่น มีคนเข้าใจ ได้รับการยกย่องมีความรู้สึกดีได้ เพื่อนที่ร่วมทุกข์ ร่วมสุข และมักจะทำตามเพื่อน เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง
6. ความต้องการความมั่นคง ปลอดภัย เนื่องจากวัยนี้เป็นวัยที่มีความอ่อนไหว หวั่นไหว อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่ายและในบางครั้งเกิดความสับสนในตัวเอง

7. ความต้องการประสบความสำเร็จ มีอาชีพ วิทยุรุ่นเป็นวัยที่เริ่มสนใจและมองหาอาชีพ ในอนาคต เพื่อต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต สามารถรับผิดชอบและพึ่งพาตนเองได้ มีการวางแผนอนาคตจากความเข้าใจว่า สถานทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นตัวชี้ว่าเป็นผู้ใหญ่แล้ว

8. ความต้องการมีแบบอย่างที่ดี เนื่องจากวัยนี้เป็นวัยที่รู้สึกกว่าตนเอง ไม่สมเป็นชายชาติตรี หรือ ไม่สมกับเป็นหญิงสาว ทำให้เกิดความรู้สึกขาดความมั่นใจในตนเอง จึงต้องการแบบอย่างเพื่อสร้างความมั่นใจ

9. ความต้องการความถูกต้อง ยุติธรรม เพราะถือว่าความยุติธรรมเป็นส่วนหนึ่งของความเป็นผู้ใหญ่

10. ความต้องการความสวยงาม งดงามทางด้านร่างกาย ต้องการความชื่นชมในรูปลักษณะของตนเอง เพราะคิดว่าความงดงามทางด้านร่างกายจะทำให้เป็นที่ยอมรับในสังคม แสดงถึงความเป็นผู้ใหญ่และดึงดูดใจเพศตรงข้าม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ

อริยา อินทามระ (2538) ได้ทำการศึกษาเรื่อง สตรีไทยกับศัลยกรรมเสริมความงาม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความงาม ความเชื่อ ค่านิยมของสตรีไทย ปัจจัยต่างๆที่ทำให้สตรีไทยต้องการหรือไม่ต้องการทำศัลยกรรมเสริมความงาม โดยศึกษาเฉพาะการทำศัลยกรรมใบหน้า ตา และจมูกเท่านั้น ผลการศึกษาพบว่า สตรีที่ทำศัลยกรรมเสริมความงามมีอายุตั้งแต่ 20-70 ปี กลุ่มที่ทำศัลยกรรมมากที่สุดมีอายุระหว่าง 20-29 ปี นิยมเสริมจมูกมากที่สุด รองลงมาคือทำตาสองชั้น สาเหตุสำคัญที่ทำให้ศัลยกรรมคือต้องการความสวยงามเพื่อส่งเสริมบุคลิกภาพการทำงานและสภาพจิตใจให้ดีขึ้น และร้อยละ 31.40 ต้องการทำศัลยกรรมเมื่อมีโอกาส ซึ่งต้องรอความพร้อมทางเศรษฐกิจและเวลา นอกจากนี้ ปัจจัยทาง สถานภาพสมรส อาชีพ การศึกษา ไม่ใช่ปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจทำศัลยกรรมเสริมความงาม

มัลลิกา มัติโก (2545) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ศัลยกรรมใบหน้า: การสร้างเสริมความงามของผู้หญิงไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิวัฒนาการรอบทางวาทกรรมความงามของสังคมไทย การตัดสินใจและผลที่เกิดขึ้นหลังการทำศัลยกรรม ผลการศึกษาพบว่า ผู้หญิงกลุ่มที่หันมาสนใจการทำศัลยกรรมเพราะคิดว่าตนเองมีความงามไม่ตรงตามมาตรฐานที่สังคมกำหนด เหตุผลหลักที่ตัดสินใจทำศัลยกรรมคือ เพื่อสร้างความมั่นใจ ความรู้สึกภูมิใจที่มีคนรอบข้างชมในความสวยงาม

และเพื่อสร้างความมั่นคงในชีวิต ทางด้านเศรษฐกิจ วัฒนธรรม เป็นเรื่องที่ยากมากที่จะทำให้ ผู้หญิงหลุดพ้นจากภาวะกรรมความงาม เพราะอุตสาหกรรมเกี่ยวกับความงามมีการเจริญเติบโต อย่างรวดเร็วในประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็น คลินิกเสริมความงาม สถาบันลดน้ำหนัก ร้านเสริมสวย หรือแม้กระทั่งการโฆษณาตามสื่อต่างๆ และยังพบว่าผู้หญิงที่ตัดสินใจทำศัลยกรรมความงามส่วนใหญ่ มักไม่มีความรู้และไม่ศึกษาถึงผลกระทบ ผลข้างเคียงที่อาจเกิดขึ้นหลังการทำศัลยกรรมเสริมความงาม

สรวิรัตน์ จรัสทวีชัย (2546) ได้ทำการศึกษา เรื่อง ทักษะคิดของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่มีต่อการลดความอ้วน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทักษะคิดและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทักษะคิดของ นักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่มีต่อการลดความอ้วน โดยทำการศึกษาด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ บังเอิญจากนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร และ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ จำนวนทั้งหมด 300 คน ผลการศึกษาพบว่า ทักษะคิดต่อการลดความอ้วน อยู่ในระดับปานกลางและปัจจัยที่มีผลต่อทักษะคิดต่อการลดความอ้วน ได้แก่ ตัวแปร เพศ สถาบันการศึกษา รายได้ส่วนตัว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ค่านิยมของวัยรุ่น และการอบรมเลี้ยงดู

ชนัญชิตา ดอนดง (2549) ได้ ทำการศึกษาเรื่อง ทักษะคิดของนักศึกษามหาวิทยาลัยที่มีต่อการเสริมความงาม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทักษะคิดและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทักษะคิดของ นักศึกษามหาวิทยาลัยที่มีต่อการเสริมความงาม ผลการ ศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็น เพศหญิง มีรายได้ระหว่าง 4,501-6,000 บาท มีค่าใช้จ่ายในการดูแลเสริมความงาม เฉลี่ยต่อเดือน ไม่เกิน 500 บาท ทักษะคิดที่มีต่อการเสริมความงามอยู่ในระดับปานกลาง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อ ทักษะคิดของนักศึกษามหาวิทยาลัยที่มีต่อการเสริมความงาม ได้แก่ เพศ สถาบันการศึกษา ความ คิดเห็นต่ออิทธิพลของสื่อ อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ค่านิยม ความเชื่อมั่นในตนเอง ความตึงเครียดทาง เพศ และการยอมรับพฤติกรรมเสริมความงาม ส่วนปัจจัยที่ไม่มีผลต่อทักษะคิดที่มีต่อการเสริม ความงาม ได้แก่ สาขาที่เรียน รายได้ส่วนตัว และที่พักอาศัย

วาทีณี เรือนไทย (2549) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การเปิดรับสื่อและทัศนคติของวัยรุ่นในเขต กรุงเทพมหานครที่มีต่อการทำศัลยกรรมเสริมความงาม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ความสัมพันธ์ ระหว่าง ลักษณะทางประชากรศาสตร์ การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม กับทัศนคติของวัยรุ่นที่มีต่อการทำศัลยกรรมเสริมความงาม ก ลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้

คือวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 18-25 ปี ที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน ผลการศึกษาพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย มีอายุระหว่าง 22-25 ปี มีสถานะเป็นนิสิตนักศึกษา มีรายได้ประจำเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมจากสื่อโทรทัศน์มากที่สุด รองลงมาคือหนังสือพิมพ์ และมีความรู้เกี่ยวกับการทำศัลยกรรมความงาม การเสริมจมูก การทำตาสองชั้น การเสริมเต้านม ในระดับปานกลาง คิดเห็นเกี่ยวกับเหตุผลของการทำศัลยกรรมเสริมความงาม คือ เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองรองลงมาคือเพื่อสร้างความมั่นใจ และเพื่อแก้ไขความพิการมาแต่กำเนิดพิการจากการเกิดอุบัติเหตุ

ไพลิน ลีอดุลย์ (25 50) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการใช้บริการจากสถานบริการเสริมความงามด้านผิวพรรณของนักศึกษาหญิง ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยขอนแก่น มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการใช้บริการจากสถานเสริมความงามด้านผิวพรรณและพฤติกรรมในการใช้สถานเสริมความงาม กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาคือ นักศึกษาหญิงระดับปริญญาตรี ทุกคณะ จำนวน 370 คน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีอายุ 20 ปี มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาท มีที่พักอาศัยประจำ เป็นหอพักของมหาวิทยาลัยขอนแก่น มีผู้ที่เคยใช้บริการสถานเสริมความงามด้านผิวพรรณ ทั้งหมด 175 คน ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการใช้บริการ จากสถานเสริมความงามด้านผิวพรรณ เป็นปัจจัยภายในซึ่งได้แก่ ปัจจัยด้านความงาม และบุคลิกภาพ ปัจจัยด้านการดูแลบำรุงผิวพรรณ และปัจจัยด้านการรักษาปัญหาผิวพรรณ

กษมา กัลปดี (2550) ได้ ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการคลินิกเสริมความงาม ในจังหวัดอุบลราชธานี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้ใช้บริการคลินิกรักษาความงามในการใช้บริการคลินิกรักษาความงาม ในเขตเทศบาลนครอุบลราชธานี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ ผู้ใช้บริการคลินิกรักษาความงาม 12 แห่ง ในเขตเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 400 คน ผลการศึกษาพบว่า ผู้ใช้บริการคลินิกเสริมความงามส่วนใหญ่ อายุระหว่าง 21-30 ปี มีรายได้ 3,000-6,000 บาทต่อเดือน และส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด ส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการรักษา สิว ฝ้า นิยมเข้ามาใช้บริการ 1-2 ครั้ง/เดือน อัตราค่าใช้จ่ายตั้งแต่ 501 บาทขึ้นไปปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้บริการ

ได้แก่ ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์ ราคา ช่องทางการจัดจำหน่าย บุคลากร การให้บริการ ซึ่งมีผลต่อการตัดสินใจในการใช้บริการคลินิกเสริมความงาม

อัศร จารุกุศล (2552) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยด้านจิตสังคมในผู้สนใจทำศัลยกรรมความงาม มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาข้อมูลของกลุ่มผู้สนใจทำศัลยกรรมความงามและเพื่อศึกษาความแตกต่างของปัจจัยทางจิตสังคมระหว่างผู้ที่สนใจและไม่สนใจทำศัลยกรรมความงามซึ่งมีอายุระหว่าง 18-60 ปีจำนวนทั้งสิ้น 250 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบสอบถาม ปัจจัยด้านจิตสังคมแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองฉบับรูปภาพและแบบวัดสุขภาพจิตในคนไทย ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยด้านจิตสังคมที่พบความแตกต่างในกลุ่มตัวอย่างที่สนใจทำศัลยกรรมและไม่สนใจทำศัลยกรรมความงามได้แก่ปัจจัยด้านการรับรู้ภาพลักษณ์ปัจจัยด้านสื่อและการเปรียบเทียบและปัจจัยด้านสุขภาพจิตในกลุ่มย่อย 3 ด้านได้แก่อาการซึมเศร้า (Depression) อาการวิตกกังวล (Anxiety) และอาการโรคจิต (Psychotic)

ศศิภา เตือนสว่าง (2553) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยส่วนประสมการตลาดบริการที่มีผลต่อลูกค้าเพศชายในการเลือกใช้บริการคลินิกเสริมความงามในอำเภอเมืองเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนประสมการตลาดบริการที่มีผลต่อลูกค้าเพศชายในการเลือกใช้บริการคลินิกเสริมความงามในอำเภอเมืองเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการ ศึกษา คือ ลูกค้าคลินิกเสริมความงามประเภทเวชกรรมที่เป็นเพศชาย ซึ่งพำนัก/อาศัย ทำงาน/ศึกษา อยู่ในอำเภอเมืองเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 21-25 ปีสถานภาพโสดมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,000-10,000 บาทการศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือกำลังศึกษาอยู่มีอาชีพเป็นนักเรียนนักศึกษามากที่สุดผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีคลินิกเสริมความงามที่ใช้เป็นประจำโดยเข้ารับบริการคลินิกเสริมความงามเพราะต้องการรักษาผิวฝ้ากระจุดต่างดำหรือปัญหาโรคผิวหนังโดยเฉลี่ยเข้ารับบริการ 1-2 ครั้งต่อเดือนผู้ตอบแบบสอบถามใช้เงินโดยเฉลี่ยในการเข้ารับบริการต่อครั้ง 251-500 บาท

กมลกานต์ จินข้าง (2553) ได้ทำการศึกษา เรื่อง อิทธิพลของความนิยมสมบุรณ์แบบต่อเจตคติในการทำศัลยกรรมเสริมความงาม โดยมีการนำเสนอตนเองด้วยความสมบุรณ์แบบและการซึมซับจากวัฒนธรรมสังคมเป็นตัวส่งผ่าน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา อิทธิพลส่งผ่านของการนำเสนอตนเองด้วยความสมบุรณ์แบบและการซึมซับจากวัฒนธรรมสังคมต่อความสัมพันธ์

ระหว่างความนิยมสมบุรณ์แบบกับเจตคติในการทำศัลยกรรมเสริมความงาม ผล การศึกษาพบว่า กลุ่มบุคคลที่สนใจเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมเสริมความงามไม่เพียงแต่เป็นกลุ่มผู้หญิงวัยกลางคน หรือผู้มีฐานะดีเท่านั้น แต่ปัจจุบันกลุ่มคนที่หันมาสนใจเกี่ยวกับศัลยกรรมความงามครอบคลุม ถึงวัยรุ่น นิสิต นักศึกษา ผู้วิจัยจึงศึกษาสาเหตุการเลือกใช้ศัลยกรรมเสริมความงามเป็นวิธีการ ปรับปรุงรูปลักษณ์ของผู้หญิงไทยทำการศึกษาในนิสิต และนักศึกษาหญิงระดับปริญญาตรี ในเขต กรุงเทพมหานครจำนวน 635 คน โดยใช้มาตรวัดความนิยมสมบุรณ์แบบ มาตรวัดการนำเสนอ ตนเองด้วยความนิยมสมบุรณ์แบบ มาตรวัดการซึมซับค่านิยมความงามจากวัฒนธรรมสังคม และ มาตรวัดเจตคติในการทำศัลยกรรมเสริมความงาม ผลการวิเคราะห์เชิงโครงสร้าง พบว่าความนิยม สมบุรณ์แบบสามารถทำนายเจตคติในการทำศัลยกรรมเสริมความงามได้ และความนิยมสมบุรณ์ แบบสามารถทำนายเจตคติในการทำศัลยกรรมเสริมความงามได้โดยมีการนำเสนอตนเองด้วย ความนิยมสมบุรณ์แบบ และการซึมซับค่านิยมความงามจากวัฒนธรรมสังคมเป็นตัวส่งผ่านอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และพบว่า มี 73 คนที่ผ่านการทำศัลยกรรมรวมจำนวน 122 ครั้ง โดยเป็นทำจมูกมากที่สุด 34.43% รองลงมาคือการทำเลเซอร์ลบริ้วรอย 28.69% ทำตา 2 ชั้น 8.2% เสริมหน้าอก 7.38% และผ่าตัดแก้ไขรูปหน้า เสริมคาง-ตัดกราม 4.92%

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างประเทศ

Devis (2002) ได้ทำการศึกษาเรื่อง รูปแบบความสัมพันธ์ของผู้ใหญ่กับการทำศัลยกรรม เสริมความงาม ผลการศึกษาพบว่า รูปแบบความสัมพันธ์ของความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์กันใน เชิงบวกกับการทำศัลยกรรมเสริมความงาม เนื่องจากวัยผู้ใหญ่ที่มีความสัมพันธ์ในรูปแบบนี้ ต้องการการยอมรับในสังคม และต้องการการยอมรับจากคู่รักเพื่อรักษาความสัมพันธ์ระหว่างกัน

Von Soestและคณะ (2006) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผู้หญิงที่ทำศัลยกรรมเสริมความงาม กับการกำกับตัวเองในสังคม ผลการศึกษาพบว่า ผู้หญิงที่ทำศัลยกรรมเสริมความงามมีคะแนน การกำกับตัวเองในการแสดงออกมากกว่า ผู้หญิงที่ไม่เคยทำศัลยกรรมเสริมความงาม เพราะ ผู้หญิงที่เคยผ่านการทำศัลยกรรมเสริมความงามมีแนวโน้มที่จะทำตามความคิดเห็นของคนรอบ ข้างในสังคม และถ้าในสังคมนั้นมีการยอมรับการทำศัลยกรรมเสริมความงามที่ถือว่าเป็นเรื่องปกติ ย่อมส่งผลให้เกิดแรงจูงใจในการเกิดพฤติกรรมอยากทำศัลยกรรมมากกว่า ในทางกลับกันผู้หญิงที่ ไม่เคยผ่านการทำศัลยกรรมเสริมความงามก็มีแนวโน้มที่จะทำตามความคิดเห็น และความเชื่อ ส่วนตัวของตนเองโดยไม่ใส่ใจความคิดเห็นของคนรอบข้าง

Henderson King และ Brook (2009) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ลักษณะของวัตุนิยมและการรับสารการรับรู้เรื่องรูปลักษณ์ภายนอกจากวัฒนธรรมสังคมกับการยอมรับทัศนคติในการทำศัลยกรรมเสริมความงามของนักศึกษาหญิง ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาหญิงที่มีลักษณะของวัตุนิยมและการรับสาร การรับรู้เรื่องรูปลักษณ์ภายนอกสูงจะมีการยอมรับเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมเสริมความงามมากกว่านักศึกษาหญิงที่มีลักษณะของวัตุนิยมและการรับสาร การรับรู้เรื่องรูปลักษณ์ภายนอกต่ำ

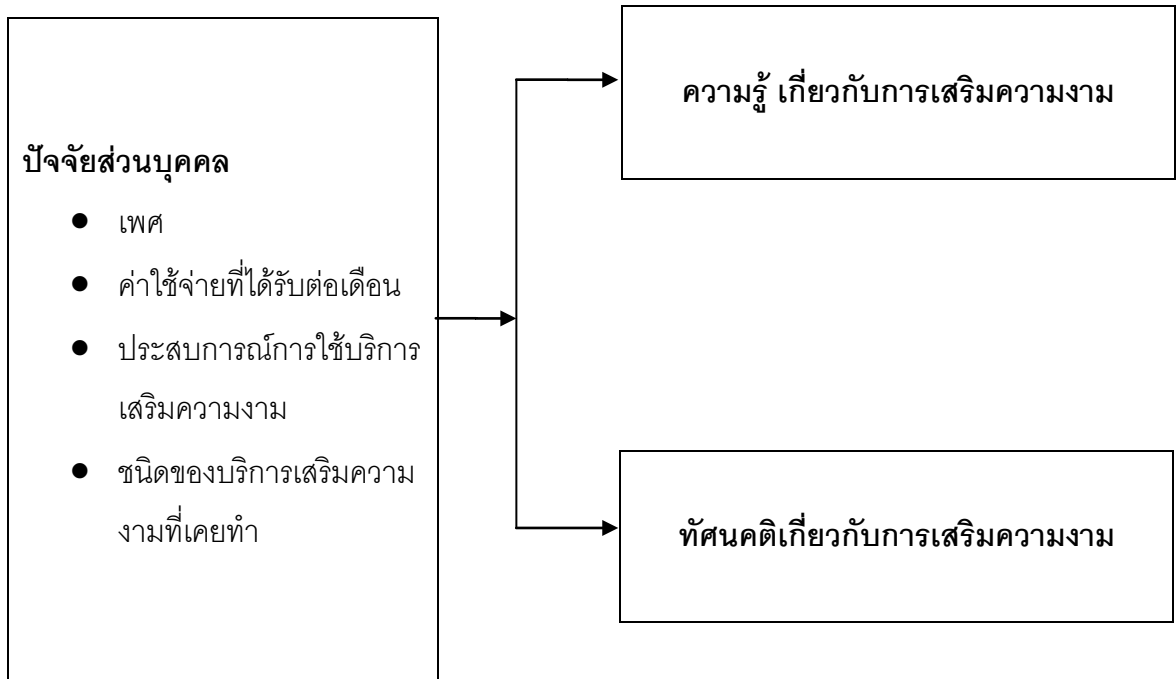
Julie Slevec และ Marika Tiggemann (2010) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ทัศนคติเกี่ยวกับศัลยกรรมเสริมความงามของผู้หญิงวัยกลางคน ทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีอายุระหว่าง 35–55 ปี จำนวน 108 คน โดยใช้แบบสอบถามตามปัจจัย ได้แก่ รูปลักษณ์ภายนอก ความวิตกกังวลต่อริ้วรอยและอิทธิพลของสื่อ (โทรทัศน์และนิตยสาร) และทัศนคติเกี่ยวกับศัลยกรรมเสริมความงาม (ทัศนคติด้านแรงจูงใจทางสังคม) ผลการศึกษาพบว่า ความไม่พึงพอใจในรูปลักษณ์ภายนอก ความวิตกกังวลต่อริ้วรอยและการเปิดรับสื่อสามารถทำนายทัศนคติเกี่ยวกับศัลยกรรมเสริมความงามได้เพียงบางส่วนเท่านั้น ส่วนปัจจัยเกี่ยวกับการเปิดรับสื่อและอิทธิพลของสื่อ (โทรทัศน์และนิตยสาร) มีอิทธิพลโดยตรงต่อทัศนคติเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมเสริมความงามมากที่สุด

จากรายงานการศึกษาวิจัยภายในประเทศพบว่า การเสริมความงามและการทำศัลยกรรมเสริมความงาม กำลังได้รับความนิยมเป็นที่ยอมรับกันมากขึ้นในสังคม เหตุผลส่วนหนึ่งเป็นเพราะมีความต้องการเสริมสร้างบุคลิกภาพ สร้างความมั่นใจให้กับตนเอง สร้างความรู้สึกภูมิใจในตนเอง เมื่อได้รับคำชมเชยจากคนรอบข้าง ปัจจัยที่เป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดความต้องการเสริมความงามและการทำศัลยกรรมเสริมความงาม คือ ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยทางเศรษฐกิจ ปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม และปัจจัยทางสังคมที่ให้ความสำคัญกับคนที่มีรูปร่างหน้าตาดี ซึ่งจะได้รับโอกาสและการยอมรับจากสังคมมากกว่าคนที่รูปร่างหน้าตาไม่ดี ซึ่งจะเป็นแรงผลักดันและส่งเสริมให้คนในสังคมให้ความสนใจและมีความต้องการทำศัลยกรรมเสริมความงามกันมากขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มคนที่สนใจเกี่ยวกับการทำศัลยกรรมเสริมความงามไม่ใช่เฉพาะกลุ่มผู้หญิงวัยกลางคนหรือผู้ที่มีฐานะดีเท่านั้น แต่ปัจจุบันกลุ่มคนที่หันมาสนใจเกี่ยวกับศัลยกรรมความงาม มีอายุเฉลี่ยลดลง ซึ่ง คลอบคลุมไปถึงกลุ่มวัยรุ่นทั้งเพศชายและเพศหญิง และยังพบอีกว่า ผู้หญิงส่วนใหญ่ที่สนใจและมีความ

ต้องการทำศัลยกรรมเสริมความงาม มักไม่มีความรู้ และไม่ได้ศึกษาถึงผลกระทบ ผลข้างเคียงที่อาจเกิดขึ้นได้ รวมไปถึงการดูแลตัวเองหลังการเสริมความงามชนิดต่างๆ

จากรายงานการศึกษาวิจัยต่างประเทศพบว่า การทำศัลยกรรมเสริมความงามมีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลของผู้หญิงในสังคม เหตุผลส่วนหนึ่งมาจากความต้องการให้เป็นที่ยอมรับในสังคม และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างคู่รัก ส่วนปัจจัยที่ส่งผลทำให้เกิดความต้องการทำศัลยกรรมเสริมความงามคือ ความวิตกกังวลต่อรูปลักษณ์ภายนอก อิทธิพลของสื่อและแรงจูงใจทางสังคมและยังพบอีกว่า ผู้หญิงที่มีความคิดว่าการทำศัลยกรรมเสริมความงามเป็นเรื่องปกติจะมีความเชื่อและมีแนวโน้มของพฤติกรรมเสริมความงามมากกว่า

จากรายงานการศึกษาวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ แสดงให้เห็นถึง การยอมรับและความนิยมเกี่ยวกับการเสริมความงามในรูปแบบต่างๆมากขึ้น ในขณะที่เดียวกัน การเสริมความงามก็มีทั้งผลดีที่ทำให้รูปร่าง หน้าตา ดูสวยงามขึ้น แต่ก็ต้องคำนึงถึง ผลกระทบและผลข้างเคียง รวมไปถึงจนถึงการดูแลรักษาตนเองหลังการเสริมความงามซึ่งเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้การเสริมความงามเกิดประโยชน์สูงสุดเพื่อไม่ให้กระทบกับ สุขภาพร่างกายและจิตใจ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมและแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการเสริมความงาม เพื่อให้การเสริมความงามเป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต

แผนภูมิที่ 1
กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นใน กรุงเทพมหานคร เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยการสุ่มตัวอย่างแบบหลาย ขั้นตอน (Multi-stage Sampling) และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนการดำเนินงานวิจัยดังนี้

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ กลุ่มวัยรุ่นตอนปลายอายุ ระหว่าง 19-21 ปี เพศชาย และหญิงที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งหมด 230,798 คน โดยใช้ข้อมูล สถิติ ประชากรจากการคาดประมาณตามกลุ่มอายุของกรุงเทพมหานคร พ.ศ.2544 - 2553 (สำนักงาน สถิติแห่งชาติ, 2553 : ออนไลน์)

กลุ่มตัวอย่าง

คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยสูตรของ ทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane, 1967 อ้างถึงใน มรรต จิรสิริสุนทร, 2554) ดังนี้

$$n = \frac{N}{1+N(e^2)}$$

โดยที่

$$\begin{aligned} n &= \text{ขนาดของตัวอย่าง} \\ N &= \text{จำนวนประชากรเป้าหมายทั้งหมด} \\ E &= \text{ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง} \end{aligned}$$

จากสูตรของ ทาโร ยามาเน่ ที่ให้มีความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างได้ร้อยละ 5 หรือ 0.05 จะได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างดังนี้

$$N = \frac{230,798}{1+230,798(0.05^2)}$$

= 399. 308~400 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

จากการกำหนดกลุ่มตัวอย่างของ ทาโร ยามาเน่ ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ผู้วิจัยได้เพิ่มกลุ่มตัวอย่างเป็น 460 คน คิดเพิ่มเป็นร้อยละ 15 เพื่อให้ครอบคลุมพื้นที่ในการศึกษา

การสุ่มตัวอย่าง ใช้วิธี การสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi – Stage Sampling) ดังนี้
 ขั้นตอนที่ 1 เลือกพื้นที่ในการศึกษา จาก 50 เขตการปกครองของกรุงเทพมหานคร ที่มีห้างสรรพสินค้าชั้นนำ และมีสถานบริการเสริมความงาม อยู่เป็นจำนวนมาก โดยการ สุ่มแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้พื้นที่ทั้งสิ้น จำนวน 5 เขต ได้แก่ เขตปทุมวัน, เขตราชเทวี, เขตจตุจักร, เขตบางแคและเขตบางกอกน้อย

ขั้นตอนที่ 2 การสุ่มตัวอย่าง จากพื้นที่ทั้ง 5 เขต โดยการสุ่ม แบบบังเอิญ (Accidental Sampling) กำหนดสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างพื้นที่ละ 92 คน แบ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างเพศชาย จำนวน 46 คน และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง จำนวน 46 คน รวมจำนวนทั้งหมด 460 คน

ขั้นตอนการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาในครั้งนี้ใช้แบบ ทดสอบและแบบสอบถาม ชนิดปลายปิด (Close - Ended Questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับ เพศ ระดับการศึกษาสูงสุดหรือที่กำลังศึกษาอยู่ในปัจจุบัน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน ประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงามและชนิดของบริการเสริมความงามที่เคยทำ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับวิธีการ ประโยชน์ ข้อควรระวังและผลข้างเคียงที่อาจเกิดขึ้นได้ จากการเสริมความงาม ชนิดต่างๆ ลักษณะของคำตอบเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนคือ ข้อที่ตอบถูกจะได้ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิดจะได้ 0 คะแนน

เกณฑ์ในการแปลผลคะแนนความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม แบ่งเป็น 3 ระดับ โดยพิจารณาตามเกณฑ์ของบลูม (Bloom, et al., 1956) ดังนี้

คะแนนมากกว่าร้อยละ 80 (13 - 15 คะแนน) หมายถึง มีความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามในระดับดีมาก

คะแนนระหว่างร้อยละ 60 - 80 (1 2 - 9 คะแนน) หมายถึง มีความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามในระดับปานกลาง

คะแนนน้อยกว่าร้อยละ 60 (8 - 0 คะแนน) หมายถึง มีความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามในระดับควรปรับปรุง

ตอนที่ 3 แบบสอบถามทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม ใช้รูปแบบการวัดแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามเกณฑ์การให้คะแนนของลิเคอร์ต (Likert Scale) 5 ระดับ โดยผู้ตอบเลือกเพียงคำตอบเดียว ดังนี้

ทัศนคติทางบวก ทัศนคติทางลบ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน	1 คะแนน
เห็นด้วย	4 คะแนน	2 คะแนน
ไม่แน่ใจ		3 คะแนน 3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2 คะแนน	4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน	5 คะแนน

การแปลผลคะแนนทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม แบ่งเป็น 3 ระดับ โดยใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ยในการแปลผลซึ่งผลจากการคำนวณโดยใช้สูตรความกว้างของอันตรภาคชั้นมีดังนี้ (มณฑกาญจน์ วิจิตรสถลธัม, 2552)

$$\begin{aligned} \text{จากสูตรความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนที่มีค่าสูงสุด} - \text{คะแนนที่มีค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนระดับ}} \\ &= \frac{5 - 1}{3} \\ &= 1.33 \end{aligned}$$

สามารถแปลผลคะแนนทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม ได้เป็น 3 ประเภทดังนี้ (ดารณีพานทอง, 2545)

คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง มีทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามเชิงลบ
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.67	หมายถึง มีทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามเป็นกลาง
คะแนนเฉลี่ย	3.68 – 5.00	หมายถึง มีทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามเชิงบวก

วิธีการสร้างเครื่องมือ มีดังนี้

1. ทบทวนวรรณกรรม และศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เกี่ยวกับความรู้ด้านการเสริมความงามและทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม
2. กำหนดขอบเขตเนื้อหาของคำถามในแบบสอบถาม เพื่อให้ครอบคลุมในเรื่องที่ศึกษามีลักษณะที่ทุกคนสามารถให้ข้อเท็จจริงได้ และกำหนดกฎเกณฑ์การให้คะแนนและการแปลผล
3. สร้างแบบทดสอบความรู้และแบบสอบถามทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร โดยแบ่งเป็น 3 ตอน คือ
 - ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล
 - ตอนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม
 - ตอนที่ 3 ทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม
4. นำแบบทดสอบความรู้และแบบสอบถามทัศนคติที่สร้างขึ้นเรียบร้อยแล้วให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจ เพื่อขอรับคำแนะนำและปรับแก้ไข
5. นำแบบทดสอบความรู้และแบบสอบถามทัศนคติ ไปตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC, Index of Item Objective Congruence) ผู้วิจัยกำหนดค่าดัชนีความสอดคล้องที่ 0.6 ขึ้นไป แบบสอบถามฉบับนี้ได้ ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบความรู้เท่ากับ 0.90 และค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามทัศนคติ เท่ากับ 0.89 ดัชนีความสอดคล้องในภาพรวม ทั้งฉบับ เท่ากับ 0.89 โดยผู้ทรงคุณวุฒิให้ปรับแก้คำผิดและปรับการเขียนภาษาให้เข้าใจง่าย
6. หลังจากแก้ไขปรับปรุงแบบทดสอบและแบบสอบถาม เรียบร้อย แล้ว นำไปทำการทดสอบ (Try – Out) กับกลุ่มคนที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความยากง่าย (Difficulty) และหาค่าความเที่ยง (Reliability) แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม โดยใช้วิธีการของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน 20 (Kuder - Richardson 20) (วิเชียร เกตุสิงห์, 2543 อ้างถึงใน พิงพรรณ สัจจา, 2549) ผู้วิจัยกำหนดค่าความยากง่ายที่ระดับ 0.40 – 0.60 ได้ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบความรู้ในภาพรวมเท่ากับ 0.59 ซึ่งมีความยากอยู่ในระดับปานกลาง และได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.78 สำหรับแบบสอบถามทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม หาค่าความเที่ยง (Reliability) ของแบบสอบถามด้วยการวัดความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.80

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยจัดทำบันทึกข้อความเสนอ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อออกหนังสือบันทึกข้อความขอส่งโครงการวิจัย ต่อคณะกรรมการจริยธรรม เพื่อออกหนังสือขออนุมัติการทำวิจัยในคน
2. ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มีคำสั่งอนุมัติการทำวิจัยในคน ณ วันที่ 18 มกราคม 2556
3. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง 5 เขตการปกครองของกรุงเทพมหานคร ดังนี้
 - 3.1 เขตปทุมวัน บริเวณห้างสรรพสินค้าสยามพารากอน, มานูญครองเซ็นเตอร์
 - 3.2 เขตราชเทวี บริเวณอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ, โรงภาพยนตร์เซ็นจูรี่, เซ็นเตอร์วัน
 - 3.3 เขตจตุจักร บริเวณห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลลาดพร้าว, ตลาดนัดสวนจตุจักร
 - 3.4 เขตบางแค บริเวณห้างสรรพสินค้าเดอะมอลล์บางแค
 - 3.5 เขตบางกอกน้อย บริเวณห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลปิ่นเกล้า
4. ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่าง ที่มีอายุระหว่าง 19-21 ปี โดยการสอบถามถึงอายุของกลุ่มตัวอย่างและ ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม เมื่อได้รับคำยินยอมจึงให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม โดยผู้วิจัยอธิบายคำถามและวิธีการตอบให้เข้าใจจากนั้น ผู้วิจัยรับแบบสอบถามคืนพร้อมกล่าวขอบคุณ
5. ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล 1 เดือน ระหว่าง เดือน มกราคม - กุมภาพันธ์ 2556
6. นำผลข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ มา จัดสนทนากลุ่ม ผู้ทรงคุณวุฒิ ด้านการศึกษาและ ด้านสาธารณสุข จำนวน 5 ท่าน เพื่อรวบรวมข้อมูล ในการเสนอแนะแนวทาง เพื่อวางแผนสร้างเสริมสุขภาพ เกี่ยวกับการเสริมความงามของเยาวชนต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลทั้งหมดไปดำเนินการลงรหัส (Coding) และนำไปประมวลผลด้วยคอมพิวเตอร์เพื่อทำการวิเคราะห์ทางสถิติ โดยวิธีการวิเคราะห์ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน ประสิทธิภาพการให้บริการเสริมความงาม นำมาแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ (Percentage)
2. วิเคราะห์ข้อมูล ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ด้วยค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3. วิเคราะห์ข้อมูล ทศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม ด้วยค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4. เปรียบเทียบความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม ตามตัวแปรเพศ ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน ประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงาม โดยวิเคราะห์ความแตกต่างด้วยค่า “ที” (t-test) และค่า “เอฟ” (F-test) ในกรณีที่พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.05$ จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe's)

5. นำผลของการสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิด้านการศึกษา ด้านสาธารณสุข จำนวน 5 ท่าน มาวิเคราะห์เชิงเนื้อหาและเรียบเรียงเป็นความเรียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยเรื่องความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นใน กรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์ เพื่อ ศึกษาความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร และ เปรียบเทียบตามตัวแปร เพศ ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน และ ประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงาม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ กลุ่มวัยรุ่นตอนปลายอายุ ระหว่าง 19 - 21 ปี เพศชายและเพศหญิงที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 460 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ได้รับแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์จำนวน 4 60 ฉบับ คิดเป็น ร้อยละ 100 แยกเป็นวัยรุ่นชาย จำนวน 2 30 คน คิดเป็น ร้อยละ 50 วัยรุ่นหญิง จำนวน 260 คน คิดเป็น ร้อยละ 50 ผู้วิจัยนำข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้ ไปวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้นำเสนอในลักษณะตารางประกอบความเรียง โดยนำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล
- ตอนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม
- ตอนที่ 3 ทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม
- ตอนที่ 4 ผลการสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศระดับการศึกษาสูงสุดหรือกำลังศึกษาในปัจจุบัน ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน ประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงามและ ชนิดของบริการเสริมความงามที่เคยทำ (n=460)

รายการ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	230	50.00
หญิง	230	50.00
ระดับการศึกษาสูงสุดหรือกำลังศึกษาในปัจจุบัน		
มัธยมศึกษาตอนต้น	2	0.43
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	1	0.22
มัธยมศึกษาตอนปลาย	13	2.83
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.)	0	0.00
ปริญญาตรี	444	96.52
ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน		
5,000 บาทหรือต่ำกว่า	130	28.26
5,001-10,000 บาท	175	38.04
10,001-15,000 บาท	71	15.43
15,001-20,000 บาท	60	13.04
มากกว่า 20,001 บาท	24	5.23
ประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงาม		
ไม่เคยใช้บริการเสริมความงาม	267	58.04
เคยใช้บริการเสริมความงาม	193	41.96

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ชนิดของบริการเสริมความงามที่เคยทำ		
การรักษาจุดต่างด่างที่เกิดจากสิว	130	28.26
การลดริ้วรอย	3	0.65
การผลัดวิตามินบำรุงผิว	19	4.13
การฉีดโบท็อกซ์	9	1.96
การฉีดฟิลเลอร์	3	0.65
การลดความอ้วน ลดน้ำหนัก	1	0.22
การเสริมจมูก	21	4.57
การทำตาสองชั้น	1	0.22
การเสริมหน้าอก	0	0.00
การร้อยไหม	0	0.00
การดูดสิว รักษาสิว	2	0.43
กำจัดขน	1	0.22
อาการแพ้เครื่องสำอาง	1	0.22

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่าง วัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร เป็นเพศชายร้อยละ 50.00 และเพศหญิงร้อยละ 50.00 ระดับการศึกษาสูงสุดหรือกำลังศึกษาในปัจจุบัน ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 96.52 ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือนส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 5,001-10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 38.04 ประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงาม ผู้ที่ไม่เคยใช้บริการเสริมความงาม คิดเป็นร้อยละ 58.04 ผู้ที่เคยใช้บริการเสริมความงาม คิดเป็นร้อยละ 41.96 ส่วนชนิดของบริการเสริมความงามที่เคยทำส่วนใหญ่คือ การรักษาจุดต่างด่างที่เกิดจากสิว คิดเป็นร้อยละ 28.26

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงาม ของกลุ่มตัวอย่าง
วัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ

ข้อมูล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศชาย		
ไม่เคยใช้บริการเสริมความงาม	153	66.52
เคยใช้บริการเสริมความงาม	77	33.48
เพศหญิง		
ไม่เคยใช้บริการเสริมความงาม	114	49.57
เคยใช้บริการเสริมความงาม	116	50.43

จากตารางที่ 2 แสดงถึงประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงาม ของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่น
ในกรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้ที่เคยใช้บริการเสริมความงาม เป็นเพศหญิงร้อยละ 50.43 และเพศ
ชายร้อยละ 33.48

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงาม ของกลุ่มตัวอย่าง
วัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน

รายการ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
5,000 บาทหรือต่ำกว่า		
ไม่เคยใช้บริการเสริมความงาม	88	67.69
เคยใช้บริการเสริมความงาม	42	32.31
5,001-10,000 บาท		
ไม่เคยใช้บริการเสริมความงาม	120	68.57
เคยใช้บริการเสริมความงาม	55	31.43
10,001-15,000 บาท		
ไม่เคยใช้บริการเสริมความงาม	39	54.93
เคยใช้บริการเสริมความงาม	32	45.07
15,001-20,000 บาท		
ไม่เคยใช้บริการเสริมความงาม	13	21.67
เคยใช้บริการเสริมความงาม	47	78.33
มากกว่า 20,001 บาท		
ไม่เคยใช้บริการเสริมความงาม	7	29.17
เคยใช้บริการเสริมความงาม	17	70.83

จากตารางที่ 3 แสดงถึงประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงาม ของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่น
ในกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน พบว่า ผู้ที่ได้รับค่าใช้จ่ายต่อเดือน
15,001-20,000 บาทต่อเดือน เคยใช้บริการเสริมความงามมากที่สุด ร้อยละ 78.33

ตอนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม

ระดับความรู้ เกี่ยวกับการเสริม ความงาม	ระดับ คะแนน	กลุ่มวัยรุ่น ชาย (230 คน)		กลุ่มวัยรุ่น หญิง (230 คน)		กลุ่มวัยรุ่น ทั้งหมด (460 คน)	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ระดับดีมาก	13 - 15	10	4.35	32	13.91	42	9.13
ระดับปานกลาง	12- 9	55	23.91	106	46.09	161	35.00
ระดับควรปรับปรุง	8 - 0	165	71.74	92	40.00	257	55.87
รวม		230	100.00	230	100.00	460	100.00

Mean = 7.93 SD = 3.38

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครมีความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ในภาพรวมอยู่ในระดับควรปรับปรุง คิดเป็นร้อยละ 55.87 (\bar{X} = 7.93 SD = 3.38) เมื่อพิจารณาจำแนกตามเพศพบว่า กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นเพศหญิง มีความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 46.09 ส่วนกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นเพศชาย มีความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามในระดับควรปรับปรุง คิดเป็นร้อยละ 71.74

ตารางที่ 5 ค่าร้อยละความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นใน
กรุงเทพมหานคร จำแนกเป็นรายข้อ (n=460)

ข้อความ	จำนวนผู้ตอบ (ร้อยละ)	
	ถูก	ผิด
1. ข้อใดเป็นเหตุผลของการดูแลผิวด้วยกรดผลไม้ เอเอชเอ AHA (Alpha Hydroxyl Acid)	48.91	51.09
2. ข้อใดเป็นเหตุผลของการใช้เครื่องผลัดวิตามินบำรุงผิว (ไอออนโตโพเรซิส คือ เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ชนิดหนึ่งเป็นประจุไฟฟ้าอย่างอ่อน)	47.39	52.61
3. ข้อใดคือวิธีการดูแลตัวเองหลังจากการรักษาผิวหน้าด้วยเครื่อง ไอพีแอล (IPL คือ เครื่องมือที่ใช้แสงที่มีความเข้มข้นสูง)	38.70	61.30
4. การฉีดโบท็อกซ์ (Botox) ใช้สำหรับผู้ที่ปัญหาผิวพรรณในเรื่องใด	76.52	23.48
5. ข้อใดผิด เกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติในการดูแลผิว	56.52	43.48
6. บุคคลใดต่อไปนี่ไม่ควรเสริมความงามด้วยวิธีการฉีดฟิลเลอร์ (ฟิลเลอร์ คือ สารเติมเต็มส่วนใหญ่ใช้สารที่เรียกว่า ไฮยาลูโรนิก แอซิด)	51.30	48.70
7. ข้อใดผิด เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากการฉีดสารกลูต้าไธโอนเข้าสู่ร่างกายเพื่อให้ผิวขาว	31.52	68.48
8. ข้อใดคือวิธีการดูแลผิวหน้าเบื้องต้นเมื่อเกิดสิว	60.22	39.78
9. ข้อใดคืออันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้จากการฉีดฟิลเลอร์เพื่อเสริมดั้งจมูก	19.35	80.65
10. ข้อใดคือผลข้างเคียงจากการดูดไขมันเพื่อลดความอ้วน	69.57	30.43
11. ข้อใดคือผลข้างเคียงหลังผ่าตัดเสริมดั้งจมูกที่โด่งเกินไป	38.04	61.96
12. ข้อใดคือผลข้างเคียงหลังการผ่าตัดทำตาสองชั้น	56.74	43.26
13. ข้อใดคือผลข้างเคียงหลังการผ่าตัดเสริมหน้าอก	78.04	21.96
14. ข้อใดคือผลข้างเคียงที่เกิดจากการใช้ครีมหน้าขาวที่ไม่ได้มาตรฐานและการรับรองจากองค์การอาหารและยา	55.87	44.13
15. สิ่งที่ควรคำนึงถึงเป็นสิ่งแรกในการเลือกใช้บริการจากสถานเสริมความงาม	64.78	35.22
รวม	52.90	47.10

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร ตอบคำถามความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม โดยสามารถตอบคำถามในภาพรวมถูก คิดเป็นร้อยละ 52.90 และข้อคำถามที่ตอบถูกมากที่สุดคือ ข้อที่ 13. ข้อใดคือผลข้างเคียงหลังการผ่าตัดเสริมหน้าอก ถูกร้อยละ 78.04 ส่วนการตอบข้อคำถาม ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ที่ตอบคำถามในภาพรวมผิด คิดเป็นร้อยละ 47.10 และข้อคำถามที่ตอบผิดมากที่สุด คือ ข้อที่ 9. ข้อใดคืออันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้จากการฉีดฟิลเลอร์เพื่อเสริมดั้งจมูกผิดร้อยละ 80.65

ตารางที่ 6 เปรียบเทียบค่าร้อยละความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นใน กรุงเทพมหานคร เป็นรายข้อ จำแนกตามเพศ (n=460)

ข้อความ	เพศชาย (ร้อยละ)		เพศหญิง (ร้อยละ)		t	p- value
	ถูก	ผิด	ถูก	ผิด		
1. ข้อใดเป็นเหตุผลของการดูแลผิวด้วยกรดผลไม้ เอเอชเอ AHA (Alpha Hydroxyl Acid)	38.70	61.30	59.13	40.87	-4.47	0.00*
2. ข้อใดเป็นเหตุผลของการใช้เครื่องผลึกวิตามิน บำรุงผิว (ไฮออนโตโพเรซิส คือ เครื่องมือ อิเล็กทรอนิกส์ชนิดหนึ่งเป็นประจุไฟฟ้าอย่างอ่อน)	43.48	56.52	51.30	48.70	-1.68	0.09
3. ข้อใดคือวิธีการดูแลตัวเองหลังจากการรักษา ผิวหนังด้วยเครื่อง ไอพีแอล (IPL คือ เครื่องมือที่ใช้ แสงที่มีความเข้มข้นสูง)	27.83	72.17	49.57	50.43	-4.90	0.00*
4. การฉีดโบท็อกซ์ (Botox) ใช้สำหรับผู้ที่ปัญหา ผิวพรรณในเรื่องใด	64.35	35.65	88.70	11.30	-6.42	0.00*
5. ข้อใดผิด เกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติในการดูแลผิว	44.78	55.22	68.26	31.74	-5.22	0.00*
6. บุคคลใดต่อไปไม่ควรเสริมความงามด้วยวิธีการ ฉีดฟิลเลอร์ (ฟิลเลอร์ คือ สารเติมเต็มส่วนใหญ่ใช้ สารที่เรียกว่า ไฮยาลูโรนิก แอซิด)	40.43	59.57	62.17	37.83	-4.77	0.00*
7. ข้อใดผิด เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากการฉีด สารกอลลูต้าไธโอนเข้าสู่ร่างกายเพื่อทำให้ผิวขาว	30.00	70.00	33.04	66.96	-0.70	0.48
8. ข้อใดคือวิธีการดูแลผิวหน้าเบื้องต้นเมื่อเกิดสิ่ว	51.74	48.26	68.70	31.30	-3.76	0.00*
9. ข้อใดคืออันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้จากการฉีดฟิล เลอร์เพื่อเสริมดั้งจมูก	18.26	81.74	20.43	79.57	-0.59	0.56
10. ข้อใดคือผลข้างเคียงจากการดูดไขมันเพื่อลด ความอ้วน	57.83	42.17	81.30	18.70	-5.65	0.00*
11. ข้อใดคือผลข้างเคียงหลังผ่าตัดเสริมดั้งจมูกที่ โด่งเกินไป	32.61	67.39	43.48	56.52	-2.41	0.02*
12. ข้อใดคือผลข้างเคียงหลังการผ่าตัดทำตาสอง ชั้น	49.13	50.87	64.35	35.65	-3.33	0.00*

*p ≤ 0.05

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ข้อความ	เพศชาย (ร้อยละ)		เพศหญิง (ร้อยละ)		t	p- value
	ถูก	ผิด	ถูก	ผิด		
13. ข้อใดคือผลข้างเคียงหลังการผ่าตัดเสริมหน้าอก	73.91	26.09	82.17	17.83	-2.15	0.03*
14. ข้อใดคือผลข้างเคียงที่เกิดจากการใช้ครีมหน้า ขาวที่ไม่ได้มาตรฐานและการรับรองจากองค์การ อาหารและยา	46.52	53.48	65.22	34.78	-4.10	0.00*
15. สิ่งที่ควรคำนึงถึงเป็นสิ่งแรกในการเลือกใช้ บริการจากสถานเสริมความงาม คือ	54.78	45.22	74.78	25.22	-4.58	0.00*
รวม	44.96	55.04	60.84	39.16		

* $p \leq 0.05$

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นเพศชายในกรุงเทพมหานคร ตอบคำถาม ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามในภาพรวมถูก คิดเป็นร้อยละ 44.96 และข้อคำถามที่ตอบถูก มากที่สุดคือ ข้อที่ 13. ข้อใดคือผลข้างเคียงหลังการผ่าตัดเสริมหน้าอก ถูกร้อยละ 73.91 ส่วนการ ตอบข้อคำถาม ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ที่ตอบคำถามในภาพรวมผิด คิดเป็นร้อยละ 55.34 และข้อคำถามที่ตอบผิดมากที่สุดคือ ข้อที่ 9. ข้อใดคืออันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้จากการฉีด ฟิแลเลอร์เพื่อเสริมดั้งจมูก ผิดร้อยละ 81.74

กลุ่มตัวอย่าง วัยรุ่นเพศหญิง ในกรุงเทพมหานคร ตอบคำถามความรู้เกี่ยวกับการเสริม ความงามในภาพรวมถูก คิดเป็นร้อยละ 60.84 และข้อคำถามที่ตอบถูกมากที่สุดคือ ข้อที่ 4. การ ฉีดโบท็อกซ์ (Botox) ใช้สำหรับผู้ที่ปัญหาผิวหนังในเรื่องใด ถูกร้อยละ 88.70 ส่วนการตอบข้อ คำถามความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ที่ตอบคำถามในภาพรวมผิด คิดเป็นร้อยละ 39.16 และ ข้อคำถามที่ตอบผิดมากที่สุดคือ ข้อที่ 9. ข้อใดคืออันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้จากการฉีดฟิแลเลอร์เพื่อ เสริมดั้งจมูก ผิดร้อยละ 79.57

ตารางที่ 7 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความรู้ (15 คะแนน) เกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน(คน)	\bar{X}	SD	t	df	p-value
ชาย	230	6.74	3.14	-8.07	458.00	0.00*
หญิง	230	9.13	3.19			

* $p \leq 0.05$

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างวัยรุ่น ในกรุงเทพมหานคร มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0 .05 โดยพบว่า กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นเพศหญิง ($\bar{X} = 9.13$ SD = 3.19) มีค่าเฉลี่ยของคะแนน ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามมากกว่ากลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นเพศชาย ($\bar{X} = 6.74$ SD = 3.14)

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความรู้ (15 คะแนน) เกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตามค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน

ตัวแปร	จำนวน(คน)	ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม	
		\bar{X}	SD
ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน			
5,000 บาท หรือต่ำกว่า	130	8.12	3.48
5,000-10,000 บาท	175	7.99	3.54
10,001-15,000 บาท	71	7.61	2.86
15,001-20,000 บาท	60	7.77	2.95
มากกว่า 20,001 บาทขึ้นไป	24	7.96	4.14

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร ที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน 5,000 บาท หรือต่ำกว่า มีค่าเฉลี่ยของคะแนน ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 8.12$ SD = 3.48) ผู้ที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน 5,000-10,000 บาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 7.99$ SD = 3.54) ผู้ที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน 10,001-15,000 บาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 7.61$ SD = 2.86) ผู้ที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน 15,001-20,000 บาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 7.77$ SD = 2.95) ผู้ที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน มากกว่า 20,001 บาทขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 7.96$ SD = 4.14)

ตารางที่ 9 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อทดสอบความแตกต่าง ของค่าเฉลี่ยคะแนน ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตามค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	14.15	4	3.54	0.31	0.87
ภายในกลุ่ม	5225.90	455	11.49		
รวม	5240.04	459			

$p > 0.05$

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตามค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 10 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตามประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงาม

ประสบการณ์การใช้ บริการเสริมความงาม	จำนวน (คน)	\bar{X}	SD	t	df	p-value
ไม่เคยใช้บริการ	267	7.52	3.34	-3.15	458	0.00*
เคยใช้บริการ	193	8.51	3.36			

* $p \leq 0.05$

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างวัยรุ่น ในกรุงเทพมหานคร มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตามประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงาม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่า กลุ่ม เคยใช้บริการเสริมความงาม ($\bar{X} = 8.51$ SD = 3.36) มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม มากกว่า กลุ่มไม่เคยใช้บริการเสริมความงาม ($\bar{X} = 7.52$ SD = 3.34)

ตอนที่ 3 ทักษะการเกี่ยวกับการเสริมความงาม

ตารางที่ 11 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม (n=460)

ทัศนคติ เกี่ยวกับการ เสริมความงาม	ระดับ คะแนน	กลุ่มวัยรุ่น ชาย (230 คน)		กลุ่มวัยรุ่น หญิง (230 คน)		กลุ่มวัยรุ่น ทั้งหมด (460 คน)	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
		ทัศนคติเชิงบวก	3.68 – 5.00	31	13.48	70	30.43
ทัศนคติเป็นกลาง	2.34 – 3.67	199	86.52	160	69.57	359	78.04
ทัศนคติเชิงลบ	1.00 – 2.33	-	-	-	-	-	-
รวม		230	100.00	230	100.00	460	100.00

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร มีทัศนคติเป็นกลางเกี่ยวกับการเสริมความงาม คิดเป็นร้อยละ 78.04 และพบว่า ไม่มีทัศนคติในเชิงลบ เกี่ยวกับการเสริมความงาม เมื่อพิจารณาจำแนกตามเพศพบว่า กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นเพศหญิง มีทัศนคติเป็นกลางเกี่ยวกับการเสริมความงามมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 69.57 ส่วนกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นเพศชาย มีทัศนคติเป็นกลางเกี่ยวกับการเสริมความงามมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 86.52

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของ
กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับคะแนน (n=460)

ทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม	ระดับคะแนน	ค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม					
		กลุ่มวัยรุ่น ชาย (230 คน)		กลุ่มวัยรุ่น หญิง (230 คน)		กลุ่มวัยรุ่น ทั้งหมด (460 คน)	
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
ทัศนคติเชิงบวก	3.68 – 5.00	3.88	0.16	3.89	0.18	3.89	0.17
ทัศนคติเป็นกลาง	2.34 – 3.67	3.21	0.25	3.22	0.26	3.21	0.26
ทัศนคติเชิงลบ	1.00 – 2.33	-	-	-	-	-	-
เฉลี่ยรวม		3.30	0.33	3.43	0.39	3.36	0.36

จากตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครมีทัศนคติเป็นกลางเกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 3.36$ SD = 0.36) เมื่อพิจารณาจำแนกตามเพศพบว่า กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นเพศหญิง มีทัศนคติเป็นกลางเกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 3.43$ SD = 0.39) ส่วนกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นเพศชาย มีทัศนคติเป็นกลางเกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 3.30$ SD = 0.33) โดยมีค่าเฉลี่ยของทัศนคติ เป็นกลางเกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 3.21$ SD = 0.26) และมีค่าเฉลี่ยของทัศนคติในเชิงบวกเกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 3.89$ SD = 0.17)

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของ
กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร เป็นรายข้อ (n=460)

ข้อความ	\bar{X}	SD	แปลผล
1.การเสริมความงามเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในปัจจุบัน(-)	2.66	1.03	เป็นกลาง
2.การเสริมความงามเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่ทำให้บุคคลมีบุคลิกภาพ ที่ดี(-)	2.61	1.05	เป็นกลาง
3.การดูแลผิวพรรณด้วยการใช้บริการสถานเสริมความงามเป็น วิธีที่ดีที่สุดที่ทำให้บุคคลมีบุคลิกภาพที่ดี(-)	2.80	0.99	เป็นกลาง
4.การเหลากรรม(ขากรรไกร)เหมาะสำหรับผู้ที่มีปัญหาการสบ ฟันและการบดเคี้ยวอาหาร(+)	3.32	0.86	เป็นกลาง
5.การเสริมความงามถือเป็นสิทธิส่วนบุคคล(+)	4.22	0.83	บวก
6.ผู้ที่เข้าไปใช้บริการเสริมความงามคือคนที่ทันสมัย(-)	3.32	1.10	เป็นกลาง
7.การเสริมความงามเป็นการสิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย(+)	3.68	0.92	บวก
8.การใช้ครีมทาผิวหลังการอาบน้ำเพื่อให้ความชุ่มชื้นเป็น สิ่งจำเป็น(+)	3.85	0.81	บวก
9.คลินิกเสริมความงามที่มีสาขาจำนวนมากเป็นคลินิกที่ได้ คุณภาพน่าเชื่อถือ(-)	2.87	0.85	เป็นกลาง
10.สถานเสริมความงามที่มีค่าบริการราคาแพง มักให้ผลที่ดี และปลอดภัย(-)	3.04	0.96	เป็นกลาง
11.ผู้ที่มีปัญหาหนังตาหย่อนปิดทับการมองจำเป็นต้อง ศัลยกรรมตาสองชั้น(+)	3.28	0.85	เป็นกลาง
12.วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความสดใสตามธรรมชาติจึงไม่จำเป็นต้อง ทำศัลยกรรมเสริมความงาม(+)	3.76	1.01	บวก
13.การทำศัลยกรรมเสริมความงามควรทำกับแพทย์ ผู้เชี่ยวชาญที่มีใบอนุญาตจากแพทย์สภาเท่านั้น(+)	4.26	0.80	บวก
14.การฉีดโบท็อกซ์เพื่อลดริ้วรอยเหมาะสมกับผู้ที่มีอายุมาก เท่านั้น(+)	3.52	0.90	เป็นกลาง
15.การเสริมความงามเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับบุคคลบางอาชีพ (+)	3.82	0.82	บวก
16.การผ่าตัดเสริมหน้าอกช่วยเพิ่มแรงดึงดูดใจจากเพศตรง ข้าม(-)	2.66	1.05	เป็นกลาง

ตารางที่ 13 (ต่อ)

ข้อความ	\bar{X}	SD	แปลผล
17.ความปลอดภัยเป็นสิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึงเป็นอันดับแรก หากคิดจะทำศัลยกรรมเสริมความงาม(+)	4.16	0.97	บวก
18.สถาบันลดน้ำหนักดูแลรูปร่าง สามารถที่จะลดน้ำหนักและ สัดส่วนได้เร็วกว่าการออกกำลังกายและควบคุมอาหารด้วย ตนเอง(-)	2.79	1.03	เป็นกลาง
19.การทำศัลยกรรมทุกประเภทมีโอกาสเสี่ยงที่จะเสียชีวิต(+)	3.85	0.97	บวก
20.การเลือกใช้ผลิตภัณฑ์เครื่องสำอางไม่จำเป็นต้องผ่านการ รับรองคุณภาพจากองค์การอาหารและยา(-)	3.60	1.31	เป็นกลาง
21.ความงามที่แท้จริงสามารถกำหนดได้ด้วยรูปลักษณ์ ภายนอก(-)	3.15	1.13	เป็นกลาง
22.สถานบริการเสริมความงามทุกแห่งมีคุณภาพ ในการ ให้บริการเท่าเทียมกัน(-)	3.15	0.99	เป็นกลาง
23.การดูแลผิวพรรณบนใบหน้าให้ขาวใส จำเป็นต้องใช้ เครื่องมือช่วยในการผลัดวิตามินบำรุงผิว(-)	2.85	0.86	เป็นกลาง
24.การรักษา สิว ฝ้า กำจัดไฝ ด้วยเครื่องมือและเทคโนโลยี ควรทำกับสถานบริการเสริมความงามที่มีแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ (+)	3.89	0.88	บวก
25.การทำเลเซอร์บนใบหน้าเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการดูแล ผิวพรรณให้ขาวใส(-)	2.96	0.94	เป็นกลาง
รวม	3.36	0.96	เป็นกลาง

จากตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่าง วัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร มีทัศนคติเป็นกลางเกี่ยวกับการเสริมความงาม เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่า ทัศนคติในเชิงบวก 3 อันดับแรกคือ ข้อที่13.การทำศัลยกรรมเสริมความงามควรทำกับแพทย์ผู้เชี่ยวชาญที่มีใบอนุญาตจากแพทย์สภาเท่านั้น ($\bar{X} = 4.26$ SD = 0.80) รองลงมาคือ ข้อที่5. การเสริมความงามถือเป็นสิทธิส่วนบุคคล ($\bar{X} = 4.22$ SD = 0.83) และข้อที่17.ความปลอดภัยเป็นสิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึงเป็นอันดับแรก หากคิดจะทำศัลยกรรมเสริมความงาม ($\bar{X} = 4.16$ SD = 0.97)

ตารางที่ 14 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความ
งามของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครเป็นรายข้อ จำแนกตามเพศ (n=460)

ข้อความ	เพศชาย		เพศหญิง		t	p-value
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
1. การเสริมความงามเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งในปัจจุบัน	2.66	1.06	2.66	1.01	0.00	1.00
2. การเสริมความงามเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่ทำให้บุคคลมีบุคลิกภาพที่ดี	2.57	1.08	2.66	1.03	-0.89	0.38
3. การดูแลผิวพรรณด้วยการใช้บริการสถานเสริมความงามเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่ทำให้บุคคลมีบุคลิกภาพที่ดี	2.74	1.03	2.87	0.94	-1.37	0.17
4. การเหลากรรม(ขากรรไกร)เหมาะสำหรับผู้ที่มีการสบฟันและการบดเคี้ยวอาหาร	3.35	0.87	3.30	0.85	0.70	0.48
5. การเสริมความงามถือเป็นสิทธิส่วนบุคคล	4.09	0.95	4.34	0.66	-3.36	0.00*
6. ผู้ที่เข้าไปใช้บริการเสริมความงามคือคนที่ทันสมัย	3.25	1.15	3.39	1.04	-1.36	0.17
7. การเสริมความงามเป็นการสิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย	3.71	0.93	3.66	0.90	0.56	0.58
8. การใช้ครีมทาผิวหลังการอาบน้ำเพื่อความชุ่มชื้นเป็นสิ่งจำเป็น	3.71	0.83	3.98	0.78	-3.54	0.00*
9. คลินิกเสริมความงามที่มีสาขาจำนวนมากเป็นคลินิกที่ได้คุณภาพน่าเชื่อถือ	2.75	0.89	2.99	0.79	-3.09	0.00*
10. สถานเสริมความงามที่มีค่าบริการราคาแพง มักให้ผลที่ดีและปลอดภัย	2.90	0.96	3.17	0.94	-3.04	0.00*
11. ผู้ที่มีปัญหาหนังตาหย่อนปิดทับการมองจำเป็นต้องศัลยกรรมตาสองชั้น	3.26	0.92	3.30	0.78	-0.55	0.58
12. วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความสดใสตามธรรมชาติจึงไม่จำเป็นต้องทำศัลยกรรมเสริมความงาม	3.70	1.03	3.82	0.98	-1.25	0.21
13. การทำศัลยกรรมเสริมความงามควรทำกับแพทย์ผู้เชี่ยวชาญที่มีใบอนุญาตจากแพทย์สภาเท่านั้น	4.17	0.81	4.35	0.79	-2.40	0.02*
14. การฉีดโบท็อกซ์เพื่อลดริ้วรอยเหมาะสมกับผู้ที่มีอายุมากเท่านั้น	3.51	0.94	3.52	0.86	-0.16	0.88

*p ≤ 0.05

ตารางที่ 14 (ต่อ)

ข้อความ	เพศชาย		เพศหญิง		t	p-value
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
15. การเสริมความงามเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับบุคคลบางอาชีพ	3.74	0.88	3.90	0.76	-1.99	0.05*
16. การผ่าตัดเสริมหน้าอกช่วยเพิ่มแรงดึงดูดใจจากเพศตรงข้าม	2.52	0.98	2.79	1.09	-2.78	0.01*
17. ความปลอดภัยเป็นสิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึงเป็นอันดับแรกหากคิดจะทำศัลยกรรมเสริมความงาม	4.06	1.00	4.25	0.94	-2.12	0.03*
18. สถาบันลดน้ำหนักดูแลรูปร่าง สามารถที่จะลดน้ำหนักและสัดส่วนได้เร็วกว่าการออกกำลังกายและควบคุมอาหารด้วยตนเอง	2.83	1.06	2.76	0.99	0.77	0.44
19. การทำศัลยกรรมทุกประเภทมีโอกาสเสี่ยงที่จะเสียชีวิต	3.81	1.00	3.89	0.93	-0.87	0.39
20. การเลือกใช้ผลิตภัณฑ์เครื่องสำอางไม่จำเป็นต้องผ่านการรับรองคุณภาพจากองค์การอาหารและยา	3.45	1.30	3.75	1.30	-2.47	0.01*
21. ความงามที่แท้จริงสามารถกำหนดได้ด้วยรูปลักษณ์ภายนอก	3.05	1.17	3.24	1.08	-1.82	0.07
22. สถานบริการเสริมความงามทุกแห่งมีคุณภาพ ในการให้บริการเท่าเทียมกัน	3.07	1.02	3.23	0.94	-1.75	0.08
23. การดูแลผิวพรรณบนใบหน้าให้ขาวใส จำเป็นต้องใช้เครื่องมือช่วยในการผลัดกิวตามินบำรุงผิว	2.80	0.93	2.89	0.78	-1.03	0.31
24. การรักษา สิว ฝ้า กำจัดไฝ ด้วยเครื่องมือและเทคโนโลยีควรทำกับสถานบริการเสริมความงามที่มีแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ	3.82	0.93	3.96	0.82	-1.70	0.09
25. การทำเลเซอร์บนใบหน้าเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการดูแลผิวพรรณให้ขาวใส	2.92	1.03	3.00	0.84	-0.89	0.37
รวม	3.30	0.99	3.43	0.91		

*p ≤ 0.05

จากตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครเป็นรายข้อ ระหว่างเพศชายและเพศหญิงพบว่า ข้อที่เพศชายและเพศหญิงมีทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ข้อที่ 5, 7, 9, 10, 13, 15, 16, 17 และ 20

ตารางที่ 15 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน(คน)	\bar{X}	SD	t	df	p-value
ชาย	230	3.30	0.99	-3.79	447.74	0.00*
หญิง	230	3.43	0.91			

* $p \leq 0.05$

จากตารางที่ 15 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร มีค่าเฉลี่ยของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตามเพศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ($\bar{X} = 3.43$ SD = 0.91) มีค่าเฉลี่ยของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามดีกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชาย ($\bar{X} = 3.30$ SD = 0.99)

ตารางที่ 16 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน

ตัวแปร	จำนวน(คน)	ทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม	
		\bar{X}	SD
ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน			
5,000 บาท หรือต่ำกว่า	130	3.44	0.36
5,000-10,000 บาท	175	3.38	0.38
10,001-15,000 บาท	71	3.31	0.32
15,001-20,000 บาท	60	3.26	0.32
มากกว่า 20,001 บาทขึ้นไป	24	3.24	0.44

จากตารางที่ 16 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างวัยรุ่น ในกรุงเทพมหานคร ที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน 5,000 บาท หรือต่ำกว่า มีค่าเฉลี่ยของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 3.44$ SD = 0.36) ผู้ที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน 5,000-10,000 บาท มีค่าเฉลี่ยของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 3.38$ SD = 0.38) ผู้ที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน 10,001-15,000 บาท มีค่าเฉลี่ยของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 3.31$ SD = 0.32) ผู้ที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน 15,001-20,000 บาท มีค่าเฉลี่ยของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 3.26$ SD = 0.32) ผู้ที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือนมากกว่า 20,001 บาทขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 3.24$ SD = 0.44)

ตารางที่ 17 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อทดสอบความแตกต่าง ค่าเฉลี่ยของทัศนคติ
เกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตามค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	2.13	4	0.53	4.03	0.00*
ภายในกลุ่ม	60.05	455	0.13		
รวม	62.17	459			

* $p \leq 0.05$

จากตารางที่ 17 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร มีค่าเฉลี่ยของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตาม ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 18 การเปรียบเทียบรายค่าเฉลี่ยของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตาม
ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe's)

ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน	\bar{X}	5,000 บาท	5,000- หรือต่ำกว่า	10,001- 15,000	15,001- 20,000	มากกว่า 20,001
		บาท	บาท	บาท	บาท	บาทขึ้นไป
		3.44	3.38	3.31	3.26	3.24
5,000 บาท หรือต่ำกว่า	3.44	-	0.06	0.13	0.19*	0.21
5,000-10,000 บาท	3.38		-	0.07	0.12	0.14
10,001-15,000 บาท	3.31			-	0.05	0.07
15,001-20,000 บาท	3.26				-	0.02
มากกว่า 20,001 บาท ขึ้นไป	3.24					-

* $p \leq 0.05$

จากตารางที่ 18 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร ที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน 5,000 บาท หรือต่ำกว่ามีค่าเฉลี่ยของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม แตกต่างกับผู้มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน 15,001-20,000 บาทอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 19 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าเฉลี่ยของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตามประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงาม

ประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงาม	จำนวน (คน)	\bar{X}	SD	t	df	p-value
ไม่เคยใช้บริการ	267	3.39	0.38	2.18	458.00	0.03*
เคยใช้บริการ	193	3.32	0.35			

* $p \leq 0.05$

จากตารางที่ 19 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างวัยรุ่น ในกรุงเทพมหานคร มีค่าเฉลี่ยของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตามประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงาม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มไม่เคยใช้บริการเสริมความงาม ($\bar{X} = 3.39$ SD = 0.38) มีค่าเฉลี่ยของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม ดีกว่ากลุ่มเคยใช้บริการเสริมความงาม ($\bar{X} = 3.32$ SD = 0.35)

ตอนที่ 4 ผลการสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ

จากความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิสรุปประเด็นได้ว่าการเสริมความงามกำลังเป็นกระแสนิยม ด้วยการโฆษณา การแข่งขันทางธุรกิจ ส่งผลให้วัยรุ่นให้ความสำคัญกับการดูแลรูปร่างหน้าตากันมากขึ้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องให้ความรู้และเสริมสร้างทัศนคติให้แก่วัยรุ่นทั้งในสถานศึกษาและวัยรุ่นทั่วไป ทั้งนี้สามารถสรุปการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้ในสถานศึกษา

แยกออกเป็น 2 ส่วนคือ การจัดการเรียนการสอนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1.1 การจัดการเรียนการสอนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

1.1.1 แนวทางในการจัดการเรียนรู้

ควรมีการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา สำหรับสถานศึกษาที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ที่มีจำนวนสถานบริการเสริมความงามอยู่เป็นจำนวนมากหรือ บริเวณที่พบปัญหาเกี่ยวกับการเสริมความงาม สามารถทำในหลักสูตรแกนกลางคือ สารการเรียนรู้ที่ 5 ความปลอดภัยในชีวิต

...แนวทางการจัดการเรียนการสอนขึ้นอยู่กับหลักสูตรควร
ต้องทำในหลักสูตรเฉพาะชุมชนและสถานศึกษา...

(ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 1)

...การเพิ่มเข้ามาในระบบของโรงเรียนมัธยม จะทำใน
หลักสูตรแกนกลางคือในสาระที่ 5...

(ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 2)

1.1.2 เนื้อหาในการจัดการเรียนรู้

เนื้อหาในการจัดการเรียนรู้ ควรเร่งให้ความรู้ในเรื่องที่วัยรุ่นกำลังให้ความสนใจ เช่น การเสริมหน้าอก การลดความอ้วน การฉีดฟิลเลอร์ เป็นต้น โดยสามารถสอดแทรกเข้าไปในการเรียนการสอนให้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ วิธีการ ผลข้างเคียงและผลกระทบจากการเสริมความงามชนิดต่างๆ

...เรื่องที่สอน ควรเป็นเรื่องที่กำลังได้รับความสนใจ เช่น การเสริมหน้าอก การลดความอ้วน เป็นต้น สอนให้รู้ถึง ผลดี ผลเสีย ผลสูงสุดและผลไม่สูงสุด...

(ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 1)

...เนื้อหาที่สอน วิธีการ กระบวนการ เกี่ยวกับการเสริมความงาม ว่ามีกระบวนการอะไร อย่างไร และให้ทราบถึง ผลกระทบทั้งในระยะสั้น ระยะยาว...

(ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 2)

1.1.3 กิจกรรมการเรียนการสอน

สำหรับกิจกรรมการเรียนการสอนและกิจกรรมเสริม สามารถสอดแทรก เพิ่มเป็นหัวข้อหนึ่งในการเรียนวิชาสุขศึกษา วิชาวิทยาศาสตร์ ชั่วโมงจริยธรรม หรือกิจกรรมชมรม โดยใช้วิธีการสอนที่น่าสนใจ บรรยายจากประสบการณ์จริง พร้อมยกตัวอย่างให้เห็นภาพ เพื่อให้เกิดความตระหนัก มีความฉลาดทางด้านสุขภาพ (Health Literacy) และเกิดทัศนคติที่ถูกต้องเหมาะสม เป็นภูมิคุ้มกันด้านสุขภาพก่อนเลือกใช้บริการเสริมความงาม

...สอนสอดแทรกเข้าไปในการเรียนการสอน โดยใช้วิธีการยกตัวอย่างให้เห็นภาพ เหตุการณ์จริง ให้เกิดความตระหนัก และเกิดเจตคติที่อยากทำหรือไม่อยากทำ...

(ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 1)

...สามารถทำได้ในวิชาสุขศึกษา วิทยาศาสตร์ และชั่วโมงจริยธรรม หรือทำรูปของกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน เป็นชมรม เช่น ชมรมรักษาสุขภาพ ชมรมรักรูปร่าง...

(ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 2)

...กิจกรรมเรียนรู้จากสถานการณ์จริง เช่น การค้นคว้าจาก
ข่าวสารเพื่อให้เกิดความฉลาดทางด้านสุขภาพหรือเรียกว่า
“Health Literacy” ...

(ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 5)

1.2 การจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา

1.2.1 แนวทางในการจัดการเรียนรู้

การจัดทำหลักสูตรในระดับอุดมศึกษา สามารถทำได้โดยการเพิ่ม
กิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชาการศึกษาทั่วไป ที่เป็นวิชาเกี่ยวกับด้านสุขภาพ ซึ่งวิชาการ
ศึกษาทั่วไปนี้เปิดโอกาสให้นักศึกษาในมหาวิทยาลัยทุกคน ทำให้สามารถให้ความรู้เกี่ยวกับการ
เสริมความงามแก่นักศึกษาได้อย่างทั่วถึง

...สามารถทำได้โดย ทำหลักสูตร เพิ่มเติมในรายวิชา
การศึกษาทั่วไป ในกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับทางด้านสุขภาพ...

(ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 3)

...แทรกเข้าไปในรายวิชาการศึกษาทั่วไปซึ่งนักศึกษาทุกคน
ในมหาวิทยาลัยต้องเรียนวิชานี้ และจะทำให้ได้รับข้อมูลเท่า
เทียมกัน...

(ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 4)

1.2.2 เนื้อหาในการจัดการเรียนรู้

ควรเป็นเนื้อหา เกี่ยวกับการเสริมความงามชนิดต่างๆ ที่กำลังนิยม
หรือกำลังเป็นประเด็นปัญหาในสังคม และวิธีการสืบค้นข้อมูลในแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ รวมไปถึง
จนถึงคุณภาพมาตรฐานบริการเกี่ยวกับการเสริมความงาม และทราบถึงสิทธิของผู้บริโภค

...ตั้งประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการเสริมความงาม พบปัญหา
อะไร รวมถึงการร้องเรียนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ สคบ. ...

(ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 3)

...ควรให้ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามที่กำลังนิยมและวิธีการหาข้อมูลหรือแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพมาตรฐานการให้บริการ...

(ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 4)

1.1.3 กิจกรรมการเรียนการสอน

สำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา ควรจัดการเรียนการสอนให้นักศึกษาเกิดกระบวนการทางความคิด รู้จักคิดแบบไตร่ตรอง การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานในมหาวิทยาลัยที่รับผิดชอบจัดกิจกรรม เช่น การจัดกิจกรรมรณรงค์ การจัดนิทรรศการ เป็นต้น

...ควรจัดการเรียนการสอนให้นักศึกษา เกิดกระบวนการทางความคิด รู้จักคิดแบบไตร่ตรอง การคิดอย่างมีวิจารณญาณ...

(ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 3)

...ร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานในมหาวิทยาลัยที่รับผิดชอบเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ ควรมีกิจกรรมรณรงค์...

(ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 4)

2. แนวทางการให้ความรู้กับวัยรุ่นทั่วไป

แนวทางการให้ความรู้กับวัยรุ่นทั่วไปควรใช้ช่องทางที่เข้าถึงได้ง่ายและรวดเร็ว เช่น ทางระบบอินเทอร์เน็ต วารสารด้านสุขภาพ สุขศึกษา หรือรายการวิทยุ โดยทำเป็นบทความหรือบทสัมภาษณ์สั้นๆ อ้างอิงจากผลงานวิจัย และเผยแพร่ในเว็บไซต์ที่เชื่อถือได้ ในหน่วยงานของภาครัฐ เช่น กระทรวงสาธารณสุข สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ และในการให้ความรู้สู่ชุมชน สำหรับกลุ่มบุคคลที่ไม่สามารถเข้าถึงระบบอินเทอร์เน็ต ได้ ควรหาช่องทางในการให้ความรู้ เช่น การทำแผ่นพับ เอกสารสิ่งพิมพ์แจก เพื่อให้มีความรู้มากขึ้นเป็นพื้นฐานในการเลือกใช้บริการด้านการเสริมความงามอย่างปลอดภัย

...ควรเขียนเป็นบทความสั้นๆ ใช้ช่องทางที่เข้าถึงได้ง่ายและรวดเร็ว
เช่น ทางระบบอินเทอร์เน็ต...

(ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 2)

...ในการเผยแพร่ความรู้ อาจเป็นเว็บไซต์ วารสาร รายการวิทยุที่
เกี่ยวกับการส่งเสริมสุขภาพ...

(ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 1)

...อีกหนึ่งช่องทางในการให้ความรู้คือการลงสู่ชุมชนอีกวิธีหนึ่งคือ
การทำแผ่นพับ เอกสารสิ่งพิมพ์ เพื่อแจกให้วัยรุ่นทั่วไป...

(ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 3)

...อาจต้องใช้ช่องทางในการทำแผ่นพับ สิ่งพิมพ์ แจกเพื่อให้
ความรู้...

(ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 4)

...ควรเป็นช่องทางที่รวดเร็ว เช่น ในเว็บไซต์ของกองสุขภาพจะมี
ข้อมูลความรู้ช่วยในการสร้างเสริมให้ผู้บริโภคมีความฉลาดทางด้าน
สุขภาพ หรือ Health Literacy...

(ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่ 5)

สรุปผลการสนทนากลุ่มโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

จากการสนทนากลุ่มโดยผู้ทรงคุณวุฒิ ด้านการศึกษาและด้านสาธารณสุข ดังกล่าวทำให้
ได้แนวทางในการเผยแพร่ความรู้ด้านการเสริมความงามให้แก่วัยรุ่น ทั้งในสถานศึกษาและนอก
สถานศึกษา คือ วัยรุ่นที่อยู่ในระบบการศึกษา สามารถสอดแทรกในรายวิชาที่เปิดสอนปกติและ
สามารถจัดเป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรในสถานศึกษาได้ สำหรับวัยรุ่นทั่วไปควรเผยแพร่ข้อมูล
ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ในหน่วยงานของภาครัฐที่น่าเชื่อถือ เช่น เว็บไซต์ของกองสุขภาพ
ศึกษา กระทรวงสาธารณสุข

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและ เปรียบเทียบความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร จำแนกตามตัวแปร เพศ ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน ประสิทธิภาพการให้บริการเสริมความงาม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ กลุ่มวัยรุ่นตอนปลายอายุ ระหว่าง 19-21 ปี เพศชายและเพศหญิงที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 460 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ได้รับแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์จำนวน 4 60 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 แยกเป็นวัยรุ่น เพศชาย จำนวน 230 คน คิดเป็นร้อยละ 50 วัยรุ่นเพศหญิง จำนวน 230 คน คิดเป็นร้อยละ 50

ผู้วิจัยนำข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้ ไปวิเคราะห์โดยนำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร
- ตอนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม และเปรียบเทียบ ตามตัวแปรเพศ ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน ประสิทธิภาพการให้บริการเสริมความงาม โดยวิเคราะห์ความแตกต่างด้วยค่า “ที” (t-test) และค่า “เอฟ” (F-test) ในกรณีที่พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.05$ จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe's)
- ตอนที่ 3 ทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม และเปรียบเทียบ ตามตัวแปรเพศ ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน ประสิทธิภาพการให้บริการเสริมความงาม โดยวิเคราะห์ความแตกต่างด้วยค่า “ที” (t-test) และค่า “เอฟ” (F-test) ในกรณีที่พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < 0.05$ จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe's)

ตอนที่ 4 ผลการสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ ด้านการศึกษา ด้านสาธารณสุข จำนวน 5 ท่าน โดยนำมาวิเคราะห์เชิงเนื้อหา สรุปเรียบเรียงเป็นความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1. จากข้อมูลส่วนบุคคลของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร พบว่า เป็นเพศชายร้อยละ 50 และ เพศหญิงร้อยละ 50 ระดับการศึกษาสูงสุดหรือกำลังศึกษาในปัจจุบัน ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 96.52 ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือนส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 5,001-10,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 38.04 ประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงาม ผู้ที่ไม่เคยใช้บริการเสริมความงาม คิดเป็นร้อยละ 58.04 ผู้ที่เคยใช้บริการเสริมความงาม คิดเป็นร้อยละ 41.96 ส่วนชนิดของบริการเสริมความงาม ที่เคยทำส่วนใหญ่คือ การรักษาจุดต่างดำที่เกิดจากสิว คิดเป็นร้อยละ 28.26

2. ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามของ วัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร พบว่า วัยรุ่นมีความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามในภาพรวมอยู่ในระดับควรปรับปรุง คิดเป็นร้อยละ 55.87 ($\bar{X} = 7.93$ SD = 3.38) เมื่อพิจารณาจำแนกตามเพศพบว่า วัยรุ่นเพศหญิง มีความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 46.09 ($\bar{X} = 9.13$ SD = 3.19) ส่วนวัยรุ่นเพศชายมีความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามในระดับควรปรับปรุง คิดเป็นร้อยละ 71.74 ($\bar{X} = 6.74$ SD = 3.14)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า วัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร ตอบคำถามความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามถูก คิดเป็นร้อยละ 52.90 ข้อคำถามที่ตอบถูกมากที่สุดคือ ข้อที่ 13. ข้อใดคือผลข้างเคียงหลังการผ่าตัดเสริมหน้าอก คิดเป็นร้อยละ 78.04 ส่วนการตอบคำถามความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ผิด คิดเป็นร้อยละ 47.10 ข้อคำถามที่ตอบผิดมากที่สุดคือ ข้อที่ 9. ข้อใดคืออันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้จากการฉีดฟิลเลอร์เพื่อเสริมดั้งจมูก คิดเป็นร้อยละ 80.65

เมื่อพิจารณาจำแนกตามเพศพบว่า วัยรุ่นเพศชายตอบคำถามข้อความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามถูก คิดเป็นร้อยละ 44.96 เมื่อจำแนกรายข้อพบว่า คำถามที่ตอบถูกมากที่สุดคือ ข้อที่ 13. ข้อใดคือผลข้างเคียงหลังการผ่าตัดเสริมหน้าอก คิดเป็นร้อยละ 73.91 และข้อความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามที่ตอบผิด คิดเป็นร้อยละ 55.34 เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่า คำถามที่ตอบผิดมากที่สุดคือ ข้อที่ 9. ข้อใดคืออันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้จากการฉีดฟิลเลอร์เพื่อเสริมดั้งจมูก คิดเป็นร้อยละ 81.74

วัยรุ่นเพศหญิงตอบคำถามข้อความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามถูก คิดเป็นร้อยละ 60.84 เมื่อจำแนกรายข้อพบว่า คำถามที่ตอบถูกมากที่สุดคือ ข้อที่ 4. การฉีดโบท็อกซ์ (Botox) ใช้สำหรับผู้ที่มีปัญหาผิวหนังพรรณในเรื่องใด ร้อยละ 88.70 และความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ที่ตอบผิด คิดเป็นร้อยละ 39.16 เมื่อจำแนกรายข้อพบว่า คำถามที่ตอบผิดมากที่สุด คือ ข้อที่ 9. ข้อใดคืออันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้จากการฉีดฟิลเลอร์เพื่อเสริมดั้งจมูก ร้อยละ 79.57

2.1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตามเพศพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเพศหญิง ($\bar{X} = 9.13$ SD = 3.19) มีค่าเฉลี่ยของคะแนน ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม มากกว่าเพศชาย ($\bar{X} = 6.74$ SD = 3.14)

2.2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตามค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือนพบว่า วัยรุ่น ในกรุงเทพมหานคร ที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน 5,000 บาทหรือต่ำกว่า มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 8.12$ SD = 3.48) ผู้ที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน 5,000-10,000 บาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 7.99$ SD = 3.54) ผู้ที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน 10,001-15,000 บาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 7.61$ SD = 2.86) ผู้ที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน 15,001-20,000 บาท มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 7.77$ SD = 2.95) ผู้ที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน มากกว่า 20,001 บาทขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 7.96$ SD = 4.14) และจาก การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อทดสอบความแตกต่างของ ค่าเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตามค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน พบว่า ไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2.3 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตามประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงาม พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มที่เคยใช้บริการเสริมความงาม ($\bar{X} = 8.51$ SD = 3.36) มีค่าเฉลี่ยของคะแนน ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม มากกว่า กลุ่มไม่เคยใช้บริการเสริมความงาม ($\bar{X} = 7.52$ SD = 3.34)

3. ทักษะคิดเกี่ยวกับการเสริมความงาม ของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร ร ในภาพรวมพบว่า วัยรุ่นมีทักษะคิดเป็นกลางเกี่ยวกับการเสริมความงาม คิดเป็นร้อยละ 78.04 ($\bar{X} = 3.36$ SD = 0.96) และพบว่า ไม่มีทักษะคิดในเชิงลบเกี่ยวกับการเสริมความงาม เมื่อพิจารณาจำแนกตามเพศ พบว่า วัยรุ่นเพศหญิง มีทักษะคิดเป็นกลางเกี่ยวกับการเสริมความงาม คิดเป็นร้อยละ 69.57 ($\bar{X} = 3.43$ SD = 0.91) ส่วนวัยรุ่นเพศชายมีทักษะคิดเป็นกลางเกี่ยวกับการเสริมความงาม คิดเป็นร้อยละ 86.52 ($\bar{X} = 3.30$ SD = 0.99)

เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่า ทักษะคิดในเชิงบวก 3 อันดับแรกคือ ข้อที่ 13.การทำศัลยกรรมเสริมความงามควรทำกับแพทย์ผู้เชี่ยวชาญที่มีใบอนุญาตจากแพทย์สภาเท่านั้น ($\bar{X} = 4.26$ SD = 0.80) รองลงมาคือ ข้อที่ 5.การเสริมความงามถือเป็นสิทธิส่วนบุคคล ($\bar{X} = 4.22$ SD = 0.83) และ ข้อที่ 17. ความปลอดภัยเป็นสิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึงเป็นอันดับแรกหากคิดจะทำศัลยกรรมเสริมความงาม ($\bar{X} = 4.16$ SD = 0.97)

3.1 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของ ทักษะคิดเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครเป็นรายข้อ ระหว่างเพศหญิง ($\bar{X} = 3.43$ SD = 0.91) และเพศชาย ($\bar{X} = 3.30$ SD = 0.99) พบว่า ข้อที่เพศหญิงและเพศชายมี ทักษะคิดเกี่ยวกับการเสริมความงามแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ข้อที่ 5, 7, 9, 10, 13, 15, 16, 17 และ 20

3.2 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทักษะคิดเกี่ยวกับการเสริมความงามจำแนกตามเพศพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเพศหญิง ($\bar{X} = 3.43$ SD = 0.91) มีค่าเฉลี่ยของทักษะคิดเกี่ยวกับการเสริมความงามดีกว่าเพศชาย ($\bar{X} = 3.30$ SD = 0.99)

3.3 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทักษะคิดเกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตามค่าใช้จ่ายต่อเดือนพบว่า ผู้ที่มี ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน 5,000 บาท หรือต่ำกว่า มีค่าเฉลี่ยของ ทักษะคิดเกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 3.44$ SD = 0.36) ผู้ที่มี ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน 5,000-10,000 บาท มีค่าเฉลี่ยของ ทักษะคิดเกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 3.38$ SD = 0.38) ผู้ที่มี ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน 10,001-15,000 บาท มีค่าเฉลี่ยของ ทักษะคิดเกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 3.31$ SD = 0.32) ผู้ที่มี ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน 15,001-20,000 บาท มีค่าเฉลี่ยของ ทักษะคิดเกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 3.26$ SD = 0.32) ผู้ที่มี ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือนมากกว่า 20,001 บาทขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยของ ทักษะคิดเกี่ยวกับการเสริมความงาม ($\bar{X} = 3.24$ SD = 0.44) เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อทดสอบความแตกต่าง ค่าเฉลี่ยของ ทักษะคิดเกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตาม ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือนพบว่า แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงทำการเปรียบเทียบรายคู่ ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe's) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน 5,000 บาท หรือต่ำกว่ามีค่าเฉลี่ยของ ทักษะคิดเกี่ยวกับการเสริมความงามแตกต่างกับ วัยรุ่นที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน 15,001-20,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. 4 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม จำแนกตามประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงาม พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มไม่เคยใช้บริการเสริมความงาม ($\bar{X} = 3.39$ SD = 0.38) มีค่าเฉลี่ยของทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม ต่ำกว่า กลุ่มเคยใช้บริการเสริมความงาม ($\bar{X} = 3.32$ SD = 0.35)

4. ผลการสนทนากลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ

จากการสนทนากลุ่มโดยผู้ทรงคุณวุฒิ ด้านการศึกษาและด้านสาธารณสุข ดังกล่าวทำให้ได้แนวทางในการเผยแพร่ความรู้ด้านการเสริมความงามให้แก่วัยรุ่น ทั้งในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษา คือ วัยรุ่นที่อยู่ในระบบการศึกษา สามารถสอดแทรกในรายวิชาที่เปิดสอนปกติและสามารถจัดเป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรในสถานศึกษาได้ สำหรับวัยรุ่นทั่วไปควรเผยแพร่ข้อมูลความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ในหน่วยงานของภาครัฐที่น่าเชื่อถือ เช่น เว็บไซต์ของกองสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิจัย เรื่อง ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม

จากผลการศึกษาความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามพบว่า วัยรุ่นในกรุงเทพมหานครมีความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามในภาพรวมอยู่ในระดับควรปรับปรุง โดยพบว่าวัยรุ่นมีความรู้เกี่ยวกับอันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้จากการฉีดฟิลเลอร์เพื่อเสริมดั้งจมูกน้อยที่สุด ทั้งที่ในปัจจุบันการเสริมความงามด้วยวิธีดังกล่าวกำลังได้รับความนิยมและเป็นที่ สนใจจากวัยรุ่นเป็นจำนวนมาก (กระทรวงสาธารณสุข, 2555) และยังพบอีกว่าความรู้เกี่ยวกับการดูแลตนเองหลังการรักษาผิวหนังด้วยเครื่องไอพีแอลก็มีความรู้น้อยเช่นเดียวกันซึ่ง คลินิกเสริมความงามในปัจจุบันมีการใช้เครื่องไอพีแอล ในการดูแลรักษาผิวหนังกันอย่างแพร่หลาย (จรัสพล รินทระ, 2545) แสดงให้เห็นว่าวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครยังขาดความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับ วิธีการเสริมงาม ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อ การตัดสินใจในการเลือกใช้บริการเกี่ยวกับการเสริมความงามในอนาคต เพราะเมื่อมีความรู้

น้อย อาจทำให้ไม่ทราบถึงข้อห้าม ข้อควรระวัง ผลข้างเคียงและการปฏิบัติตัวที่ถูกต้องหลังจาก การเสริมความงามชนิดต่างๆ (วาทีณี เรือนไทย, 2549)

เมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามตามตัวแปรเพศพบว่า วัยรุ่นเพศ หญิงมีความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามมากกว่าวัยรุ่นเพศชาย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวัยรุ่นเป็นวัย ที่มีพัฒนาการทั้งทางด้าน ร่างกาย จิตใจ อย่างรวดเร็ว มีการเปลี่ยนแปลงจากวัยเด็กเข้าสู่วัย ผู้ใหญ่โดยพบว่า เพศหญิงจะมีการเปลี่ยนแปลงเร็วกว่าเพศชายเล็กน้อย (อัจจงค์ โพธารมภ์ , 2552; มธุรส จิรสิริสุนทร , 2554) นอกจากนี้เพศหญิงยังให้ความสนใจตัวเองเกี่ยวกับรูปร่าง หน้าตา ผิวพรรณ ความสวย ความงาม พิจารณาถึงร่างกายที่เปลี่ยนแปลงไป และ มีความต้องการ จะเป็นที่ยอมรับของเพศตรงข้ามมากกว่าเพศชาย (จันทรีจิรา คำสุข , 2549) ด้วยเหตุนี้เพศหญิงอาจ ติดตามความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม จึงทำให้เพศหญิงมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเสริม ความงามมากกว่าเพศชาย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ศวิตา ธรรมพิทักษ์ (2550) และศศิธร สุริยะพรหม (2552) พบว่า นักศึกษาเพศหญิงมีการเปิดรับ ข้อมูลความรู้ ข่าวสาร เกี่ยวกับการแต่ง กายและการเสริมความงามที่ตนเองสนใจ จากสื่อส่วนบุคคลมากกว่านักศึกษาเพศชาย อีกทั้ง ผู้หญิงร้อยละ 70 ให้ความสนใจใช้บริการคลินิกเสริมความงามและดูแลผิวพรรณมากกว่าผู้ชายที่ ให้ความสนใจใช้บริการเพียงร้อยละ 30

เมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม ตามตัวแปรค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อ เดือนพบว่า ผู้ที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือนแตกต่างกันมีความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามไม่ แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะจากผลการศึกษาในครั้งนี้ วัยรุ่นส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาสูงสุด หรือ กำลังศึกษาในปัจจุบันอยู่ในระดับปริญญาตรีมากถึงร้อยละ 96.52 ซึ่งในระบบการเรียนการสอน ระดับปริญญาตรี แต่ละสถานศึกษาจะมีให้บริการแหล่งข้อมูลความรู้ที่กลุ่มวัยรุ่นสามารถเข้าไปใช้ บริการได้อย่างทั่วถึงโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย เช่น ห้องสมุด ระบบอินเทอร์เน็ต ทำให้มีโอกาสในการหา ข้อมูลและแหล่งความรู้ที่เท่าเทียมกัน รายได้จึงไม่มีผลต่อความรู้ สอดคล้องกับ คุณาสิริ เกตุปมา (2548) พบว่า รายได้ไม่ส่งผลต่อความรู้ อาจเป็นเพราะว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่เป็นนิสิตซึ่งอยู่ในวัยเรียน สามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลทำให้ได้รับความรู้ส่วนหนึ่งจากการสืบค้นและการเรียนการสอนใน สถานศึกษานั้น

เมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามตามประสบการณ์การใช้บริการ เสริมความงามพบว่า กลุ่มที่เคยใช้บริการเสริมความงามมีความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม มากกว่ากลุ่มที่ไม่เคยใช้บริการเสริมความงาม อาจเนื่องมาจากกลุ่มที่เคยใช้บริการเสริมความงาม เกิดกระบวนการของความรู้ที่ได้จากการรับรู้ เหตุการณ์ ประสบการณ์ จากการเสริมความงามชนิด

ต่างๆ ที่เคยใช้บริการ จึงเกิดการเรียนรู้ จุดจำและระลึกได้ นอกจากนี้การ มีความรู้มากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับ ความสนใจเพราะเมื่อเราสนใจเพราะมักเราจะแสวงหาและศึกษาค้นคว้าข้อมูลเพื่อหา ความรู้ในเรื่องที่สนใจ รวมทั้งความเชื่อและประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ก็มีผลต่อความรู้เช่นกัน (มนตรีธา รัตตะสมบุญ, 2544; คุณาสิริ เกตุปมา, 2548)

2. ทักษะเกี่ยวกับการเสริมความงาม

จากผลการศึกษาทักษะเกี่ยวกับการเสริมความงามพบว่า วิทยุรุ่นในกรุงเทพมหานครมี ทักษะเกี่ยวกับการเสริมความงามในภาพรวมเป็นกลาง โดยพบว่าไม่มีทักษะเชิงลบ อาจเป็น เพราะวิทยุรุ่นมีความเห็นว่า การเสริมความงามถือเป็นสิทธิส่วนบุคคล แต่ละบุคคลมีสิทธิที่จะคิดว่าการเสริมความงามเป็นสิ่งที่ดีหรือไม่ดี เป็นประโยชน์หรือเป็นโทษ ซึ่งจะมีผลต่อทัศนคติในอนาคต (วาทีณี เรือนไทย, 2549) เนื่องจากทัศนคติคือ การรับรู้และวินิจฉัยข้อมูลต่างที่ได้รับ เป็นแนวโน้ม ของความรู้สึกนึกคิดทางจิตใจ ที่เกิดจากการเรียนรู้ทั้งจาก สังคม ครอบครัว เพื่อน ฯลฯ แล้วแสดง ออกมาในลักษณะของทัศนคติ ดังนั้น เมื่อมีตัวอย่างของคนในสังคมที่เคยผ่านการเสริมความงาม และเป็นที่ยอมรับจากสังคม จึงเป็นแบบอย่างที่ส่งผลให้วิทยุรุ่นมี ทักษะที่เป็นกลางต่อการเสริม ความงาม (สุบัญญัติ ปลั่งกมล, 2552) สอดคล้องกับการศึกษาของ ชนัญชิตา ดอนดง (2549) และ วาทีณี เรือนไทย (2549) พบว่า วิทยุรุ่นมีทัศนคติเป็นกลางต่อการทำศัลยกรรมเสริมความงาม มี ความคิดเห็นว่าการเสริมความงามและการทำศัลยกรรมเพื่อความงามเป็นเรื่องปกติธรรมดาของ สังคมในยุคปัจจุบัน ทุกคนหันมาใส่ใจเรื่องการดูแลสุขภาพและความงามมากขึ้นประกอบกับ แนวคิดของคนยุคใหม่ที่ต้องการเสริมสร้างบุคลิกภาพให้ดูดี เป็นที่น่าประทับใจและช่วยสร้างความ มั่นใจให้กับตนเอง

เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามตามตัวแปรเพศพบว่า เพศหญิงมี ทักษะเป็นกลางเกี่ยวกับการเสริมความงามสูงกว่าเพศชาย อาจเนื่องมาจาก โดยธรรมชาติของ เพศหญิง เป็นเพศที่ให้ความสนใจเกี่ยวกับความงามของรูปร่าง หน้าตา จนอาจกล่าวได้ว่าผู้หญิง กับความสวยความงามเป็นสิ่งที่อยู่คู่กันจึงมีพยายามที่จะปรับปรุง แก้มและคงไว้ซึ่งรูปร่างหน้าตา ให้มีสวยงามอยู่เสมอ (ชนัญชิตา ดอนดง , 2549) สอดคล้องกับการศึกษาของ อาริยา อินทามระ (2538) และศศิธร สุริยะพรหม (2552) ที่พบว่า ด้วยสภาพสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงไปทำให้เพศ หญิงมีบทบาทในสังคมมากขึ้น จึงส่งผลให้เพศหญิงต้องมีการพัฒนาตนเองทั้งทางด้านความรู้และ บุคลิกภาพเพื่อสร้างความมั่นใจและเพื่อความสำเร็จในชีวิต อีกทั้งเพศหญิงมักให้ความสำคัญ เกี่ยวกับการเสริมความงามมากกว่าผู้ชาย

เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามตามตัวแปรค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือนพบว่าผู้ที่ได้รับค่าใช้จ่ายต่อเดือนต่ำ มีทัศนคติเป็นกลางเกี่ยวกับการเสริมความงามสูงกว่าผู้ที่ได้รับค่าใช้จ่ายต่อเดือนสูง อาจเนื่องมาจากการใช้บริการเกี่ยวกับการเสริมความงามจำเป็นต้องมีค่าใช้จ่ายในการใช้บริการ ผู้ที่ได้รับค่าใช้จ่ายต่อเดือนต่ำจะต้องคิดและไตร่ตรองถึงความจำเป็นและคุณค่าของการใช้จ่าย ซึ่งอาจคิดว่าการเสริมความงามเป็นเรื่องฟุ่มเฟือยและไม่จำเป็น จึงมีโอกาสเข้าถึงการให้บริการเสริมความงามได้น้อย ทำให้เกิดการรับรู้และประสบการณ์น้อยกว่าผู้ที่ได้รับค่าใช้จ่ายต่อเดือนสูง ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ ปรภาเพ็ญ สุวรรณ (2526) ที่กล่าวไว้ว่าฐานะทางเศรษฐกิจหรือรายได้เป็นองค์ประกอบหนึ่งของการเกิดทัศนคติ

เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม ตามตัวแปรด้านประสบการณ์การให้บริการเสริมความงามพบว่า กลุ่มที่ไม่เคยใช้บริการเสริมความงามมีทัศนคติเป็นกลางเกี่ยวกับการเสริมความงามสูงกว่ากลุ่มที่เคยใช้บริการเสริมความงาม อาจเป็นเพราะวัยรุ่นส่วนหนึ่งมีความเห็นว่า ไม่มีความจำเป็นต้องทำศัลยกรรมเสริมความงามเนื่องจากวัยรุ่นที่มีความสดใสตามธรรมชาติอยู่แล้ว และความสวยงามของคนๆ หนึ่งไม่มีอะไรเป็นเครื่องมือในการวัดที่แน่นอน ขึ้นอยู่กับความชอบ ความพึงพอใจของแต่ละบุคคลหรือตามสมัยนิยม ดังนั้นจึงเป็นการยากที่จะทำให้การทำศัลยกรรมเสริมความงามเป็นที่พอใจของทุกๆ คน (ไพบูลย์ สุทธิวัฒน์ และคณะ, 2542) แต่สำหรับกลุ่มที่เคยใช้บริการเสริมความงามและมีทัศนคติเป็นกลางต่ำกว่ากลุ่มที่ไม่เคยใช้บริการเสริมความงาม อาจเป็นเพราะเมื่อเคยใช้บริการเสริมความงามมาแล้วอาจได้ผลไม่ตรงตามความต้องการเท่าที่ควรทัศนคติจึงอยู่ในระดับปานกลางไม่ใช่ทัศนคติเชิงบวก สอดคล้องกับการศึกษาของ วาทีณี เรือนไทย (2549) ที่พบว่า วัยรุ่นที่เคยทำศัลยกรรมเสริมความงามให้เหตุผลว่าเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องหรือปมด้อยและเพื่อสร้างความมั่นใจให้กับตนเอง แต่ยังไม่พอใจในภาพลักษณ์ของตนเองหลังจากการทำศัลยกรรมมาแล้ว เนื่องจากคิดว่าการทำศัลยกรรมเสริมความงามสามารถทำให้ตนเองดูดีสวยงามขึ้นได้ และเมื่อพิจารณาชนิดของการใช้บริการเสริมความงาม พบว่าการรักษาจุดต่างดำที่เกิดจากสิวมีผู้เคยใช้บริการมากที่สุด อาจเป็นเพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงของระดับฮอร์โมนเพศทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย และมีอาการของผิวหน้ามันและเป็นสิวง่าย (จันจิรา คำสุข, 2549) อาจเป็นสาเหตุให้วัยรุ่นเกิดความกังวลจึงพยายามหาวิธีการรักษา ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ไพลิน ลีฮอดดูลย์ (2549) ที่พบว่านักศึกษาที่เคยใช้บริการสถานเสริมความงามและคลินิกเสริมความงาม ส่วนใหญ่ใช้บริการที่เกี่ยวข้องกับการดูแลและบำรุงผิวหน้า รวมไปถึงจนถึงการรักษาสิวจุดต่างดำ และฝ้า กระ

สรุปได้ว่าวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครมีความรู้ในการเสริมความงามอยู่ในระดับควรปรับปรุง มีทัศนคติเป็นกลางเกี่ยวกับการเสริมความงาม และเมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามตามตัวแปร เพศ ประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงามพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามตามตัวแปร เพศ ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน ประสบการณ์การใช้บริการเสริมความงาม พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สำหรับแนวทางในการเผยแพร่ความรู้ด้านการเสริมความงาม แบ่งเป็น แบ่ง ออกเป็น 2 ส่วนได้แก่ การเผยแพร่ความรู้ผ่านการศึกษาในระบบ ประกอบไปด้วย การศึกษาขั้นพื้นฐานและการศึกษาในระดับอุดมศึกษา การเผยแพร่ความรู้ให้แก่วัยรุ่นทั่วไปควรใช้ช่องทางที่เข้าถึงง่ายและรวดเร็ว เช่น ระบบอินเทอร์เน็ต วารสาร รายการวิทยุ ที่เชื่อถือได้ หรือทำเป็นเอกสารแผ่นพับแจกให้วัยรุ่นทั่วไป เพื่อให้มีความรู้มากขึ้นเป็นพื้นฐานในการเลือกใช้บริการด้านการเสริมความงามอย่างปลอดภัย

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. จากผลการศึกษาพบว่าวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครมีความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามในระดับควรปรับปรุง สถาบันการศึกษาจึงควรเพิ่มเนื้อหาเกี่ยวกับการเสริมความงาม ในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพโดยเฉพาะสถานศึกษาที่อยู่ในพื้นที่ที่มีจำนวนสถานบริการเสริมความงามอยู่มาก เพื่อเสริมสร้างความรู้และทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับการเสริมความงามให้แก่วัยรุ่น
2. จากผลการศึกษาพบว่าวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครมีทัศนคติในระดับเป็นกลางเกี่ยวกับการเสริมความงาม สถาบันการศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการส่งเสริมสุขภาพด้านการเสริมความงาม เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเสริมความงามและเป็นการเสริมสร้างทัศนคติในทางที่ถูกต้องให้แก่วัยรุ่น
3. ควรมีการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงามให้แก่ วัยรุ่นทั่วไป โดยผ่านสื่อ เช่น อินเทอร์เน็ต วารสารเพื่อสุขภาพ รายการวิทยุ เอกสารแผ่นพับ
4. สถานประกอบการที่ให้บริการเกี่ยวกับการเสริมความงามควรให้ข้อมูลที่ถูกต้องเกี่ยวกับวิธีการ ผลที่ได้รับ ผลข้างเคียง และการดูแลตนเอง ทั้งก่อนและหลังการเข้ารับบริการเสริมความงามชนิดต่างๆ ให้แก่ผู้รับบริการและบุคคลทั่วไปผ่านสื่อต่างๆ

ข้อเสนอแนะในการทำงานวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ทักษะและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเสริมความงาม
2. ควรทำการศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับความรู้ ทักษะและพฤติกรรมเกี่ยวกับการเสริมความงาม
3. ควรทำการศึกษาความรู้และทักษะเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นจังหวัดอื่นๆ นอกเหนือจากกรุงเทพมหานครฯ

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กมล วัฒนไกร. วัยรุ่นทำศัลยกรรมได้หรือ. บทความ สมาคมศัลยแพทย์ตกแต่งแห่งประเทศไทย, [ออนไลน์]. 2554.แหล่งที่มา : <http://www.women.mthai.com>. [2555, 7 สิงหาคม]
- กมลกานต์ จีนช้าง. อิทธิพลของความนิยมสมบุรณ์แบบต่อเจตคติในการทำศัลยกรรมเสริมความงาม โดยมีการนำเสนอตนเองด้วยความสมบุรณ์แบบและการซึมซับจากวัฒนธรรมสังคมเป็นตัวแปรส่งผ่าน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553.
- กมลรัตน์ อายุวัฒน์. ความรู้ความเข้าใจของผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดนครสวรรค์ ในการขอรับการสนับสนุนจากกองทุนคุ้มครองเด็ก. การค้นคว้าแบบอิสระศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาสังคม คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2553.
- กษมา กัลปดี. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจใช้บริการ คลินิกเสริมความงาม ในจังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาการจัดการทั่วไป มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 2550
- คุณาสิริ เกตุปมา. ความรู้ทัศนคติและพฤติกรรมการบริโภคอาหารเพื่อสุขภาพของประชากรในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาพัฒนามนุษย์และสังคม สหสาขาวิชา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.
- จรัสพล รินทระ. ไอ พี แอล (Intense Pulse Light). บทความ วารสารประชุมวิชาการ, ชมรมเวชสำอางและศัลยศาสตร์ผิวหนังแห่งประเทศไทย, 2545.
- จันทร์จิรา คำสุข. การเลือกซื้อผลิตภัณฑ์เสริมอาหารด้านผิวหนังของวัยรุ่นในห้างสรรพสินค้าจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาอาชีวศึกษา คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2549.
- จินดา โรจนเมธินทร์. แฉวัยรุ่นแห่ฉีดโบท็อกซ์ แพทย์เตือนเกินขนาดอาจถึงตาย. ข่าวสดออนไลน์ 27 กรกฎาคม 2554, [ออนไลน์]. 2554. แหล่งที่มา : <http://www.khaosod.co.th>. [2555, 20 กรกฎาคม]

- ชนัญชิตา ดอนดง. ทัศนคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยที่มีต่อการเสริมความงาม. ภาคนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาพัฒนาศาสตร์ คณะพัฒนาศาสตร์และสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2549.
- ณัฐชามณีย์ สุวิทย์พันธุ์. การเปิดรับข่าวสารความรู้ทัศนคติและแนวโน้มพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบโฮมสเตย์ของนักท่องเที่ยวชาวไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขานิเทศศาสตร์พัฒนากาย คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- ดารณี พานทอง. ทฤษฎีการจูงใจ. พิมพ์ครั้งที่ 6 กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2545.
- ถาวร จรุงสมบัติ. ศัลยกรรมศัลยกรรมตกแต่ง. พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพมหานคร : เอ็มอาร์พีพับลิชเชอร์, 2528.
- ทัศนีย์ น้อยเลิศ. ปัญหาค่านิยมกับการทำศัลยกรรมของวัยรุ่นไทย. บทความเชิงวิชาการ, [ออนไลน์]. 2556. แหล่งที่มา : <http://sd-group1.blogspot.com>. [2556, 4 พฤษภาคม]
- ทิตยา สุวรรณชะฎ. สังคมวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2527.
- นิวัติ พลนิกร. เลเซอร์กับความงาม. บทความ สหประชาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทย, [ออนไลน์]. 2555. แหล่งที่มา : <http://www.dst.or.th>. [2555, 7 สิงหาคม]
- นรินทร์า เบญญาปา. ความรู้ ความเข้าใจและการปฏิบัติตัวของผู้ป่วยและผู้สัมผัสโรคเอดส์ในชาวไทยมุสลิม : กรณีศึกษาอำเภอหรือเสาะจังหวัดนราธิวาส. การค้นคว้าแบบอิสระปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2550.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. ทัศนคติ : การวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, 2526.
- ประวิทย์ พิศาลบุตร. การใช้ Botulinum toxin ทางด้านโรคผิวหนัง. วิทยุยุทธจุลสาร ฉบับที่ 34 ประจำเดือน พฤษภาคม – สิงหาคม, 2549.
- ปาริฉัตร สมักราษฎร์. การเปิดรับข่าวสารความรู้ทัศนคติของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อมูลนิธิ ปวีณา หงสกุลเพื่อเด็กและสตรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนากาย ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553.
- พัชรพิชา ปวันรักษ์พงค์. ดารานักแสดงหญิงกับศัลยกรรมเสริมความงาม วิทยานิพนธ์ศิลปะศาสตรมหาบัณฑิต, วิทยาลัยสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2552.

- พิงพรรณ สัจจา. การสื่อสารเพื่อสร้างความรู้ทัศนคติและการยอมรับกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพของ
ผู้มาใช้บริการศูนย์ส่งเสริมสุขภาพธารน้ำแร่โรงพยาบาลระนอง. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต, ภาควิชาประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.
- ไพลิน ลีออดุลย์. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการใช้บริการจากสถานบริการเสริม
ความงามด้านผิวพรรณของนักศึกษาหญิงระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยขอนแก่น.
รายงานการศึกษาระดับปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ความงาม
และสุขภาพ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2550.
- มณฑกาญจน์ วิจิตรสกลธัม. ทัศนคติด้านผลิตภัณฑ์ ความพึงพอใจ และแนวโน้มพฤติกรรมการ
บริโภคขนมเปี๊ยะของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจ
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2552.
- มธุรส จิรสิริสุนทร. ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับสุขภาพทางเพศของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร,
วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2554.
- มนทิรา รัตตะสมบุญ. ปัจจัยที่มีผลต่อการบริโภคอาหารที่จิตใจของประชาชนใน
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, คณะวิทยาศาสตร์ (เทคโนโลยีที่
เหมาะสมเพื่อการพัฒนาทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม) มหาวิทยาลัยมหิดล, 2544.
- มัลลิกา มัติโก. ศัลยกรรมใบหน้า: การสร้างเสริมความงามของผู้หญิงไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญา
ดุขฎิบัณฑิต, คณะสังคมศาสตร์การแพทย์และสาธารณสุข มหาวิทยาลัยมหิดล, 2545.
- เยาวดี วิบูลย์ศรี. การวัดผลและการสร้างแบบสอบถามผลสัมฤทธิ์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- รวีโรจน์. สวยสั่งได้ด้วยศัลยกรรมเกาหลีพีเวอร์. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
นิเมทกรู๊ป, 2552.
- รัชพล สดาวรรณ. เทคนิคการฉีดเซลล์ไขมันเพื่อแก้ไขใบหน้าที่เกิดรูปจากอุบัติเหตุรุนแรง : ราย
งายผู้ป่วยและบทพจนวรรณกรรม. พุทธชินราชเวชสาร ปีที่ 25 ฉบับที่ 1 มกราคม-เมษายน,
2551. : 139 - 149
- วาทีณี เรือนไทย. การเปิดรับสื่อและทัศนคติของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อการ
ทำศัลยกรรมเสริมความงาม. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหาร
สื่อสารมวลชน, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2549

- ศรีเรือน แก้วกังวาล. จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย (วัยรุ่น-วัยสูงอายุ). พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2549.
- ศิวิตา ธรรมพิทักษ์. การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทักษะคติและพฤติกรรมการแต่งกายตามกฎของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.
- ศศิธร สุริยะพรหม. พฤติกรรมและปัจจัยที่มีผลต่อการใช้บริการคลินิกเสริมความงามและดูแลผิวพรรณของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่. รายงานการค้นคว้า คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2552.
- ศศิภา เตือนสว่าง. ปัจจัยส่วนประสมการตลาดบริการที่มีผลต่อลูกค้าเพศชายในการเลือกใช้บริการคลินิกเสริมความงามในอำเภอเมืองเชียงใหม่. การค้นคว้าแบบอิสระระดับปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (M.B.A.) คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2553.
- ศัลยกรรมตกแต่งโดยศัลยแพทย์ตกแต่ง. ตัดมูกกรม. [ออนไลน์]. 2554. แหล่งที่มา : <http://www.2plastic.com>. [2555, 20 เมษายน]
- ศัญฉวี คุ้มดีคุณธรรม. ความรู้ การประเมินผลกระทบและแนวโน้มพฤติกรรมของผู้ใช้อินเตอร์เน็ตเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาวารสารสนเทศ ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551
- ศุภกนิษฐ์ พลไพรินทร์. เทคนิคการประมวลผล. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แพรวพิทยา, 2540.
- ศูนย์วิจัยกสิกรไทย. คลินิกรักษาผิวและเสริมความงามแข่งขันสูง. [ออนไลน์]. 2009. แหล่งที่มา : <http://www.kasikornresearch.com>. [2555, 14 มีนาคม]
- ศูนย์วิจัยสุขภาพกรุงเทพ. การร้อยไหมยกกระชับใบหน้าให้ดูอ่อนกว่าวัย (Tread Lifting). [ออนไลน์]. 2012. แหล่งที่มา : <http://www.bangkokhealth.com>. [2555, 14 เมษายน]
- สถิติแห่งชาติ, สำนักงาน. สถิติประชากรจากการคาดประมาณตามกลุ่มอายุของกรุงเทพมหานคร. [ออนไลน์]. 2553. แหล่งที่มา : <http://www.service.nso.go.th/nso/nsopublish/BaseStat/basestat.html> [2554, 1 เมษายน]
- สรวิรัตน์ จรัสทวีชัย. ทัศนคติของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่มีต่อการลดความอ้วน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนศาสตร์ คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2546

- สำนักคณะกรรมการอาหารและยา. สถิติการรับเรื่องร้องเรียน ปีงบประมาณ 2554. [ออนไลน์].
2554. แหล่งที่มา : <http://www.fda.moph.go.th>. [2555, 4 เมษายน]
- สำนักพยาบาลและการประกอบโรคศิลปะ กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ. รายชื่อคลินิกเวชกรรม
กรุงเทพมหานคร. [ออนไลน์] 2554. แหล่งที่มา : <http://www.mrd.go.th>. [2555, 3
มีนาคม]
- สำนักสารนิเทศกระทรวงสาธารณสุข. คลินิกเถื่อน. ไทยรัฐ, (12 มีนาคม 2555) : 11
- สุชา จันท์เอม. จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2529
- สุนันทา ศิริวาท. การทำหน้าที่ของครอบครัวตามการรับรู้ของเด็กวัยรุ่นที่เสพสุราในจังหวัดแพร่.
การค้นคว้าแบบอิสระพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสุขภาพจิตและการพยาบาล
จิตเวช มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2548.
- สุบัญญัติ ปลั่งกมล. การเปิดรับข่าวสารความรู้ทัศนคติและพฤติกรรมการออมของประชาชนในเขต
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, ภาควิชาประชาสัมพันธ คณะนิเทศ
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2552.
- สุพัตรา กอบกิจสุขสกุล. การประกวดนางสาวไทย (พ.ศ.2477 – 2530). วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาประวัติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531.
- อชิพร จันทรประทีน. การเปิดรับข่าวสารความรู้และทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อระบบแอดมิชชั่นส์ ปี 2553. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต
, สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนาการ ภาควิชาการประชาสัมพันธ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2552.
- อรวรรณ ปิลัทน์โอวาท. การสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจ. กรุงเทพมหานคร. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
, 2542.
- อักษร สวัสดิ์. ความรู้ความเข้าใจและความตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาตอนปลายกรณีศึกษาในเขตบางกะปิกรุงเทพมหานคร. ภาคนิพนธ์ปริญญา
สาขาวิชาพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2542
- อัจรงค์ โภธารมภ์. ผลของการฟังเพลงไทยเดิมที่มีต่อระดับความวิตกกังวลประจำตัวในกลุ่ม
วัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2552.
- อัศร จารุโกศล. ปัจจัยด้านจิตสังคมในผู้สนใจทำศัลยกรรมความงาม. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาคลินิก มหาวิทยาลัยมหิดล, 2552.

- อาชญากรรม. นิสิตเครียดทำศัลยกรรมไม่สวย. คมชัดลึกออนไลน์ 3 กรกฎาคม 2555, [ออนไลน์]. 2555. แหล่งที่มา : <http://www.komchadluek.net>. [2555, 20 กรกฎาคม]
- อาริยา อินทามระ. สตรีไทยกับศัลยกรรมเสริมความงาม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาพัฒนกรรมการศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล, 2538.
- อารีรักษ์ดี เงินบำรุง. ทัศนคติและการยอมรับของวัยรุ่นต่อการนำเสนอข่าวสารด้านการป้องกันยาเสพติดผ่านนักร้องนักแสดง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชานิเทศศาสตร์ พัฒนาการ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- เอเพ็กซ์. เทอร์มาจ ทรีทเม้นท์. [ออนไลน์]. 2553. แหล่งที่มา : <http://www.apexprofoundbeauty.com>. [2555, 1 เมษายน]
- เอสสิกาคลินิก. การฉีดคอลลาเจน. [ออนไลน์]. 2553. แหล่งที่มา : <http://www.siliconeclub.com>. [2555, 1 เมษายน]

ภาษาอังกฤษ

- Allport, G. Attitude In Murchison (Ed.) Handbook of social psychology. Worcester Mass Clark University Press, 1985.
- Anderson, L.W. (Ed.), Krathwohl, D.R. (Ed.), Airasian, P.W., Cruikshank, K.A., Mayer, R.E., Pintrich, P.R., Raths, J., & Wittrock, M.C. A taxonomy for learning, teaching, and assessing. A revision of Bloom's Taxonomy of Educational Objectives Complete edition. New York : Longman, 2001.
- Bloom, B.S. Taxonomy of educational objectives. The classification of educational goals; Handbook : Cognitive Domain New York, Longmans, Green, 1956.
- Carter V.Good. Dictionary of Education. New York : McGraw-hill Book, 1973.
- Devis, K. & Vernon, M.L. Sculpting the body beautiful. Attachment style, neuroticism and use of cosmetic surgeries [Online] Sex Roles, 2002.
- Gilman, Sander L. Making the Body Beautiful: A Cultural History of Aesthetic Surgery. Princeton, N.J.: Princeton University Press [Online], 1999.

Henderson – King, D.& Brooks, K.D. Materialism, Sociocultural appearance. Message and parental attitudes predict. College women attitudes about cosmetic surgery [Online], 2009.

John Hospers. An Introduction to Philosophical Analysis. 4th edition, London, Routledge , 1981.

Julie Slevic & Marika Tiggemann. Attitudes Toward Cosmetic Surgery in Middle-Age Women Body Image Aging GING Anxiety and The Medea. Psychology of Women. Quarterly, Flinders University, 2010.

Kelman Herbert C. Attitudes are alive and well and gainfully employed in the sphere of action. American Psychologist, 1974.

Shaw and Wright. Scale for the Measurement of Attitudes. New York : McGraw-Hill, 1967.

Triandis, H. Attitude and Attitude Change. New York : Wiley, 1971.

Von Soest, T., Kvaem, I., and Wichstrom, L. Predictors of cosmetic surgery and its effects on psychological factors and mental health : a population-based follow-up study among Norwegian females. Psychological Medicine, 2006.

Zimbardo and Ebbesen. Experimental modification of the relationship between effort attitude and behavior. Journal of Personality and Social Psychology, 1970

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือในการวิจัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กัณฑ์รัตน์ บุญช่วยธนาสิทธิ์ รองคณบดีฝ่ายวิชาการ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิภาวดี ลีมีงส์สวัสดิ์ สาขาวิชาวิทยาการส่งเสริมสุขภาพ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุนันทา ศรีศิริ ภาควิชาสุขศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร

ผู้ทรงคุณวุฒิ สันทนาการกลุ่ม

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิภาวดี ลีมีงส์สวัสดิ์ สาขาวิชาวิทยาการส่งเสริมสุขภาพ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. รองศาสตราจารย์ ดร.จินตนา สรายุทธพิทักษ์ สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. อาจารย์ ดร.อะเคื้อ กุลประสูติติลก ประธานสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสุขภาพ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
4. อาจารย์วิณา รักษาสกุล ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย
5. คุณมะลิ ไพฑูรย์เนรมิต นักวิชาการสาธารณสุขชำนาญการพิเศษ กองสุขศึกษา กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข

ภาคผนวก ข

ใบรับรองโครงการวิจัย

บันทึกข้อความ

กรมวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
เลขที่หนังสือฉบับ 00505
วันที่ 16.0.ม.๕๖.๒๓๔.น.

ส่วนงาน คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 โทร.0-2218-8147
 ที่ จว 121/56 วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2556
 เรื่อง แจ้งผลผ่านการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย

เรียน คณะบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. ใบรับรองผลการพิจารณา
 2. เอกสารข้อมูลสำหรับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
 3. หนังสือแสดงความยินยอม
 4. แบบสอบถาม

ตามที่ นางสาวจรัสศรี ศรีโสภา นิสิตระดับมหาบัณฑิต คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เสนอโครงการวิจัยที่ 159.1/55 เรื่อง ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร (KNOWLEDGE AND ATTITUDE TOWARD THE BEAUTIFICATION OF ADOLESCENT IN BANGKOK METROPOLIS) เพื่อให้กรรมการผู้ทบทวนหลักพิจารณาจริยธรรมการวิจัย ความละเอียดแจ้งแล้วนั้น

การนี้ กรรมการผู้ทบทวนหลัก ได้เห็นสมควรให้ผ่านการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยได้ รับรองวันที่ 18 มกราคม 2556

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ดร. นันทริ ชัยชนะวงศาโรจน์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทริ ชัยชนะวงศาโรจน์)

กรรมการและเลขานุการ

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน
 กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รศ. อนันต์ มุสิกมนตรี (รศ. ดร. จอห์น ฟอร์ด)
 ที่กปรค

ทราบ และดำเนินการต่อไป

พิจารณา

คงเดิม

อื่นๆ

ลงชื่อ

15.1.๕๖.2556

เชิณตฤณ

รศ.ดร.เชิณตฤณ เตชะเชิณ

และดร.ชัชวาลย์ ใจดี

เชิณตฤณ

15 ม.๕๖

ดร. นันทริ ชัยชนะวงศาโรจน์

18.๑.๕๖

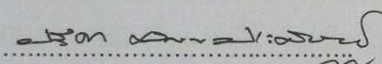
คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาคารสถาบัน 2 ชั้น 4 ซอยจุฬาลงกรณ์ 62 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
โทรศัพท์: 0-2218-8147 โทรสาร: 0-2218-8147 E-mail: eccu@chula.ac.th

COA No. 031/2556

ใบรับรองโครงการวิจัย

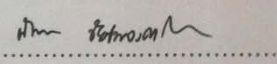
โครงการวิจัยที่ 159.1/55 : ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นใน
กรุงเทพมหานคร
ผู้วิจัยหลัก : นางสาวรัศมี ศรีโสภาก
หน่วยงาน : คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ได้พิจารณา โดยใช้หลัก ของ The International Conference on Harmonization – Good Clinical Practice
(ICH-GCP) อนุมัติให้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าวได้

ลงนาม

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ปริดา ทัศนประดิษฐ์)

ประธาน

ลงนาม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทิ ชัยชนะวงศาโรจน์)

กรรมการและเลขานุการ

วันที่รับรอง : 18 มกราคม 2556

วันหมดอายุ : 17 มกราคม 2557

เอกสารที่คณะกรรมการรับรอง

- 1) โครงการวิจัย
- 2) ข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยและใบยินยอมของกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
- 3) ผู้วิจัย
- 4) แบบสอบถาม

เลขที่โครงการวิจัย 159.1/55
วันที่รับรอง 18 ส.ค. 2556
วันหมดอายุ 17 ส.ค. 2557

เงื่อนไข

1. ข้าพเจ้ารับทราบว่าเป็นการคิดจริยธรรม หากดำเนินการเก็บข้อมูลการวิจัยก่อนได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยฯ
2. หากใบรับรองโครงการวิจัยหมดอายุ การดำเนินการวิจัยต้องยุติ เมื่อต้องการต่ออายุต้องขออนุมัติใหม่ล่วงหน้าไม่ต่ำกว่า 1 เดือน พร้อมส่งรายงานความก้าวหน้าการวิจัย
3. ต้องดำเนินการวิจัยตามที่ระบุไว้ใน โครงการวิจัยอย่างเคร่งครัด
4. ใช้เอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ใบยินยอมของกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย และเอกสารเชิญเข้าร่วมวิจัย (ถ้ามี) เฉพาะที่ประทับตราคณะกรรมการเท่านั้น
5. หากเกิดเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ร้ายแรงในสถานที่เก็บข้อมูลที่ขออนุมัติจากคณะกรรมการ ต้องรายงานคณะกรรมการภายใน 5 วันทำการ
6. หากมีการเปลี่ยนแปลงการดำเนินการวิจัย ให้ส่งคณะกรรมการพิจารณารับรองก่อนดำเนินการ
7. โครงการวิจัยไม่เกิน 1 ปี ส่งแบบรายงานสิ้นสุดโครงการวิจัย (AF 03-12) และบทคัดย่อผลการวิจัยภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยเสร็จสิ้น สำหรับโครงการวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์ให้ส่งบทคัดย่อผลการวิจัย ภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยเสร็จสิ้น

AF 04-09

ข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

ชื่อโครงการวิจัย ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร
KNOWLEDGE AND ATTITUDE TOWARD THE BEAUTIFICATION OF
ADOLESCENT IN BANGKOK METROPOLIS

ชื่อผู้วิจัย นางสาววรัศวี ศรีโกศา ตำแหน่ง นิสิต

สถานที่ติดต่อผู้วิจัย บริษัท ไบโอบอสโปรเฟซันแนล(ประเทศไทย) จำกัด 5/17 แขวงลาดยาว
เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900

โทรศัพท์ (ที่ทำงาน) 02-1962033 ต่อ 508-509

โทรศัพท์มือถือ 086-7747482 E-mail ; jaratsri.bee@hotmail.com

เลขที่โครงการวิจัย 159-1/55

วันที่รับทราบ 18 มิ.ย. 2556

วันที่ตอบ 17 มิ.ย. 2557

เรียน ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยทุกท่าน

ขอเรียนเชิญท่านเข้าร่วมในการวิจัยความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครก่อนที่ท่านจะตัดสินใจเข้าร่วมในการวิจัย มีความจำเป็นที่ท่านควรทำความเข้าใจว่างานวิจัยนี้ทำเพราะเหตุใด และเกี่ยวข้องกับอะไร กรุณาใช้เวลาในการอ่านข้อมูลต่อไปนี้อย่างละเอียดรอบคอบ และสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมหรือข้อมูลที่ไม่ชัดเจน ได้ตลอดเวลา

โครงการนี้เกี่ยวข้องกับการวิจัยความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร อายุระหว่าง 19-21 ปี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่น ในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบ ความรู้และทัศนคติ เกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่น ในกรุงเทพมหานคร

จำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับการศึกษา ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน ประสิทธิภาพการใช้บริการเสริมความงาม

การเลือกกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกเก็บข้อมูลจาก 5 เขตที่เป็นแหล่งชุมนุมของกลุ่มวัยรุ่น มีห้างสรรพสินค้าชั้นนำสถานบริการเสริมความงามและโรงพยาบาล ดังนี้เขตปทุมวัน, เขตราชเทวี, เขตจตุจักร, เขตบางแคและเขตบางกอกน้อย และทำการแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างในเขตพื้นที่ดังกล่าว พื้นที่ละ 92 คน แบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 46 คนและ เพศหญิงจำนวน 46 คน รวมทั้งหมด 460 คน

วิธีการดำเนินงาน ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตัวเอง เลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 19-21 ปี โดยการสอบถามถึงอายุของกลุ่มตัวอย่างและขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วนจำนวนทั้งสิ้น 45 ข้อ ประกอบด้วย ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล 5 ข้อ ส่วนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม 15 ข้อและส่วนที่ 3 ทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม 25 ข้อใช้เวลาในการตอบแบบสอบถามประมาณ 15 นาทีเป็นการ

ตอบแบบสอบถามเพียงครั้งเดียวและขอความร่วมมือกลุ่มตัวอย่างตรวจสอบความครบถ้วนของแบบสอบถามก่อนส่งคืน ผู้วิจัยเก็บแบบสอบถามพร้อมกล่าวขอบคุณ

การวิจัยครั้งนี้ไม่มีความเสี่ยงหรืออันตรายที่อาจเกิดขึ้นกับร่างกาย จิตใจ จิตวิญญาณของผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยและการวิจัยครั้งนี้มีประโยชน์สำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามไปเป็นข้อมูลในการจัดกิจกรรมให้ความรู้ เสริมสร้างทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม

การเข้าร่วมเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นไปโดยสมัครใจโดยไม่มีค่าชดเชยการเสียเวลาท่านสามารถปฏิเสธที่จะเข้าร่วมหรือถอนตัวจากการวิจัยได้ทุกขณะ โดยไม่ต้องให้เหตุผล และไม่สูญเสียผลประโยชน์ที่พึงได้รับ

หากท่านมีข้อสงสัยสามารถสอบถามเพิ่มเติมกับผู้วิจัยได้ตลอดเวลา

ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับท่านจะเก็บเป็นความลับ หากมีการเสนอผลการวิจัยจะเสนอเป็นภาพรวม ข้อมูลใดที่สามารถระบุถึงตัวท่านได้จะไม่ปรากฏในรายงานการวิจัยหากท่านไม่ได้รับการปฏิบัติตามข้อมูลดังกล่าวสามารถร้องเรียนได้ที่ คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้น 4 อาคารสถาบัน 2 ซอยจุฬาลงกรณ์ 62 ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330 โทรศัพท์ 0-2218-8147 โทรสาร 0-2218-8147 E-mail: eccu@chula.ac.th

เลขที่โครงการวิจัย..... 159-1/55

วันที่รับรอง..... 18 ส.ค. 2556

วันหมดอายุ..... 17 ส.ค. 2557

หนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

ทำที่.....
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

เลขที่ ประชากรตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย.....

ข้าพเจ้า ซึ่งได้ลงนามทำหนังสือนี้ขอแสดงความยินยอมเข้าร่วม โครงการวิจัย

ชื่อ โครงการวิจัยความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร

ชื่อผู้วิจัย นางสาวจรัสศรี ศรีโกศา

เลขที่โครงการวิจัย..... 199.1/55

ที่อยู่ติดต่อ 82/24 แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร 10640

18 มิ.ย. 2556

โทรศัพท์ 086-7747482

วันหมดอายุ 17 มิ.ย. 2557

ข้าพเจ้าได้รับทราบรายละเอียดเกี่ยวกับที่มาและวัตถุประสงค์ในการทำวิจัย รายละเอียดขั้นตอนต่างๆ ที่ต้องปฏิบัติหรือได้รับการปฏิบัติ ความเสี่ยง/อันตราย และประโยชน์ซึ่งจะเกิดขึ้นจากการวิจัยเรื่องนี้ โดยได้อ่านรายละเอียดในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัยโดยตลอด และได้รับคำอธิบายจากผู้วิจัยจนเข้าใจเป็นอย่างดีแล้ว

ข้าพเจ้าจึงสมัครใจเข้าร่วมใน โครงการวิจัยนี้ตามที่ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัยโดยข้าพเจ้ายินยอมตอบแบบสอบถามความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม ซึ่งแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน จำนวนทั้งสิ้น 45 ข้อ ประกอบด้วย ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล 5 ข้อ ส่วนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม 15 ข้อ และส่วนที่ 3 ทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม 25 ข้อ ใช้เวลาในการตอบแบบสอบถามประมาณ 15 นาที

ข้าพเจ้ามีสิทธิถอนตัวออกจากการวิจัยเมื่อใดก็ได้ตามความประสงค์ โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผล ซึ่งการถอนตัวออกจากการวิจัยนั้น จะไม่มีผลกระทบต่อข้าพเจ้าทั้งสิ้น

ข้าพเจ้าได้รับคำรับรองว่า ผู้วิจัยจะปฏิบัติต่อข้าพเจ้าตามข้อมูลที่ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย และข้อมูลใดๆที่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า ผู้วิจัยจะเก็บรักษาเป็นความลับ โดยจะนำเสนอข้อมูลการวิจัยเป็นภาพรวมเท่านั้น ไม่มีข้อมูลใดในการรายงานที่จะนำไปสู่การระบุตัวข้าพเจ้า

หากข้าพเจ้าไม่ได้รับการปฏิบัติตรงตามที่ได้ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย ข้าพเจ้าสามารถร้องเรียนได้ที่คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคนกลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้น 4 อาคารสถาบัน 2 ซอยจุฬาลงกรณ์ 62 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ 0-2218-8147 โทรสาร 0-2218-8147 E-mail: eccu@chula.ac.th

ข้าพเจ้าได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญต่อหน้าพยานทั้งนี้ข้าพเจ้าได้รับสำเนาเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย และสำเนาหนังสือแสดงความยินยอมไว้แล้ว

ลงชื่อ.....

(น.ส.จรัสศรี ศรีโกศา)

ผู้วิจัยหลัก

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

เลขที่โครงการวิจัย..... 159.1/55

ลงชื่อ.....

วันที่รับรอง..... 18 ส.ค. 2556

(.....)

วันหมดอายุ..... 17 ส.ค. 2557

พยาน

ภาคผนวก ค

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างแบบสอบถาม

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาวิจัยเรื่อง "ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงามของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในระดับปริญญาโท แขนงวิชา วิทยาศาสตร์สุขภาพประยุกต์ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จึงขอความร่วมมือท่านในการตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงและครบถ้วน ซึ่งการให้ข้อมูลของท่านจะไม่มีผลใดๆต่อท่านเพราะไม่มีภาระนำข้อมูลไปเปิดเผยเป็นรายบุคคล ข้อมูลคำตอบของท่านทุกข้อมีความสำคัญยิ่ง ขอขอบพระคุณที่กรุณาใช้เวลาในการตอบแบบสอบถาม

การเสริมความงามในแบบสอบถามฉบับนี้ หมายถึง การดูแล บำรุง รักษา ผิวพรรณทั้งผิวหน้าผิว
 ภาย การลดความอ้วน ลดน้ำหนัก การรักษารอยแผลเป็นที่เกิดจากสิว ผิวขาว การฉีด เลเซอร์ และการ
 เครื่องมือเทคโนโลยีที่ทันสมัย รวมไปถึงการผ่าตัดศัลยกรรม

แบบสอบถามออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

เลขที่โครงการวิจัย 159.1/55
 วันที่รับของ 18 มี.ค. 2556
 วันหมดอายุ 17 มี.ค. 2557

ตัวอย่างส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ใน () ให้ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

1. เพศ () ชาย () หญิง
2. ระดับการศึกษาสูงสุดหรือกำลังศึกษาในปัจจุบัน

() มัธยมศึกษาตอนต้น	() ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)
() มัธยมศึกษาตอนปลาย	() ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.)
() ปริญญาตรี	
3. ค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่อเดือน

() 5,000 บาทหรือต่ำกว่า	() 5,001-10,000 บาท
() 10,001-15,000 บาท	() 15,001-20,000 บาท
() มากกว่า 20,000 บาท	

4. ประสิทธิภาพการให้บริการเสริมความงาม

() ไม่เคยใช้บริการเสริมความงาม

() เคยใช้บริการเสริมความงาม (ในกรณีที่เคย กรุณาตอบข้อ 5)

5. ชนิดของบริการเสริมความงามที่เคฯทำ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

() การรักษาจุดด่างดำที่เกิดจากสิว

() การลดริ้วรอย

() การผลัดวิตามินบำรุงผิว

() การฉีดโบท็อกซ์

() การฉีดฟิลเลอร์

() การลดความอ้วน ลดน้ำหนัก

() การเสริมจมูก

() การทำคาสองชั้น

() การเสริมหน้าอก

() การร้อยไหม

() อื่นๆ โปรดระบุ.....

เลขที่โครงการวิจัย.....

159.1/55

วันที่เริ่มรณ.....

1.8 ส.ค. 2556

วันหมดอายุ.....

17 ส.ค. 2557

ตัวอย่างส่วนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการเสริมความงาม

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ใน () โดยเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

3

เลขที่โครงการวิจัย..... 159.1/55

*วันที่รับรอง..... 18 ส.ค. 2556

วันหมดอายุ..... 17 ส.ค. 2557

1. ข้อใดเป็นเหตุผลของการดูแลผิวด้วยกรดผลไม้ เอเอชเอ AHA (Alpha Hydroxyl Acid)
 - () รักษารอยแตกกลาย
 - () ลดริ้วรอยขยักกระชับหน้า
 - () รักษารอยหลุมที่เกิดจากสิว
 - () ผลัดเซลล์ผิวที่ตายแล้วทำให้หน้าใส

2. ข้อใดเป็นเหตุผลของการใช้เครื่องผลัดวิตามินบำรุงผิว (ไอออนโตโพเรซิส คือ เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ชนิดหนึ่งเป็นประจุไฟฟ้าอย่างอ่อน)
 - () รักษาฝ้า
 - () ขยักกระชับหน้า
 - () รักษาจุดด่างดำบนใบหน้า
 - () ลดริ้วรอยลึกรอบดวงตา

3. ข้อใดคือวิธีการดูแลตัวเองหลังจากการรักษาผิวหน้าด้วยเครื่อง ไอพีแอล (IPL คือ เครื่องมือที่ใช้แสงที่มีความเข้มข้นสูง)
 - () หลีกเลี่ยงการทาครีมบำรุงผิว
 - () หลีกเลี่ยงการแต่งหน้าด้วยเครื่องสำอาง
 - () ทำการกรอผิวหน้าเพื่อทำให้ผิวเรียบเนียน
 - () หลีกเลี่ยงแสงแดดและทาครีมกันแดดเป็นประจำ

4. การฉีด โบท็อกซ์ (Botox) ใช้สำหรับผู้ที่ปัญหาผิวพรรณในเรื่องใด
 - () มีฝ้า
 - () มีสิ่ว
 - () มีริ้วรอย
 - () มีจุดด่างดำ

5. ข้อใดผิด เกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติในการดูแลผิว

- () ล้างหน้าบ่อยๆ เพื่อลดปัญหาสิว ผิวมัน
- () พักผ่อนให้เพียงพอและดื่มน้ำสะอาดอย่างน้อยวันละ 8-12 แก้ว
- () ทาครีมกันแดดเป็นประจำเพื่อปกป้องผิวจากความหมองคล้ำ
- () ควรเลือกใช้ครีมทาหน้าที่ได้รับการรับรองจากองค์การอาหารและยา

6. บุคคลใดต่อไปนี้ไม่ควรเสริมความงามด้วยวิธีการฉีดฟิลเลอร์ (ฟิลเลอร์ คือ สารเติมเต็มส่วนใหญ่ใช้สารที่เรียกว่า ไฮยาลูโรนิก แอซิด)

- () มีอายุ ตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไป
- () มีน้ำหนักตัวเกินมาตรฐาน
- () มีแผลเป็นจากการเกิดอุบัติเหตุ
- () มีโรคประจำตัว เบาหวาน ความดัน

เลขที่โครงการวิจัย 159-1/55

วันที่รับรอง 18 ส.ค. 2556

วันหมดอายุ 17 ส.ค. 2557

7. ข้อใดผิด เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากการฉีดสารกลูต้าโร อินเข้าสู่ร่างกายเพื่อทำให้ผิวขาว

- () เสี่ยงต่อการเกิดมะเร็งผิวหนัง
- () น้ำหนักตัวลดลง ผิวแห้งหยาบกร้าน
- () ภูมิคุ้มกันของผิวหนังลดลง แพ้แสงแดดง่าย
- () เกิดผลกระทบต่อจอประสาทตาเกิดการอักเสบได้ง่าย

8. ข้อใดคือวิธีการดูแลผิวหนังเบื้องต้นเมื่อเกิดสิว

- () แต่งหน้าหนาๆ เพื่อปกปิดสิว
- () บีบและแกะเพื่อเอาหัวสิวออก
- () ทาครีมบำรุงผิวที่มีส่วนผสมของวิตามินอี
- () ล้างหน้าวันละสองครั้งด้วยผลิตภัณฑ์ที่ไม่ก่อให้เกิดการระคายเคือง

9. ข้อใดคืออันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้จากการฉีดฟิลเลอร์เพื่อเสริมคางงู

- () เกิดไขมันอักเสบ
- () เกิดอาการตาบอด
- () เกิดริ้วรอยก่อนวัย
- () เกิดสิวกอักเสบเรื้อรัง

10. ข้อใดคือผลข้างเคียงจากการดูดไขมันเพื่อลดความอ้วน

- () น้ำหนักตัวลดลง
- () ทานอาหารได้น้อยลง
- () สัดส่วนลดลง รูปร่างดีขึ้น
- () ผิวหนังเป็นคลื่น ไม่เรียบเนียน

11. ข้อใดคือผลข้างเคียงหลังผ่าตัดเสริมคางทูมที่โค้งเกินไป

- () สันจมูกแข็งและคด
- () เป็นสิ่วบริเวณจมูก
- () จมูกผิดทรงไม่ได้รูป
- () ผิวบริเวณปลายจมูกบางและเกิดการอักเสบ

12. ข้อใดคือผลข้างเคียงหลังการผ่าตัดทำตาสองชั้น

- () ตาพร่ามัว
- () เป็นค้อนกระจก
- () หลับตาไม่สนิท
- () เกิดริ้วรอยรอบดวงตา

เลขที่โครงการวิจัย..... 159.1/55
 วันที่รับรอง..... 18 ส.ค. 2556
 วันหมดอายุ..... 17 ส.ค. 2557

13. ข้อใดคือผลข้างเคียงหลังการผ่าตัดเสริมหน้าอก

- () เกิดพังผืด
- () หน้าอกแข็งไม่เป็นธรรมชาติ
- () เกิดรอยแผลเป็นจากการผ่าตัด
- () ถูกทุกข้อ

14. ข้อใดคือผลข้างเคียงที่เกิดจากการใช้ครีมหน้าขาวที่ไม่ได้มาตรฐานและการรับรองจากองค์การอาหารและยา

- () ผิวหน้ามันเป็นสิ่วง่าย
- () ผิวหน้าดำเป็นฝ้าถาวร
- () ผิวหน้าเหี่ยวย่นมีริ้วรอย
- () ผิวหน้าขาวใสไร้จุดด่างดำ

15. สิ่งที่ควรคำนึงถึงเป็นสิ่งแรกในการเลือกใช้บริการจากสถานเสริมความงาม คือ

- () ต้องมีการโฆษณาทางวิทยุ โทรทัศน์อย่างแพร่หลาย
- () ต้องได้รับใบอนุญาตการเปิดสถานบริการตามแหล่งชุมชน
- () ต้องมีผู้เชี่ยวชาญให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับการเสริมความงาม
- () ต้องได้รับใบอนุญาตการเปิดสถานบริการจากกระทรวงสาธารณสุข

เลขที่โครงการวิจัย 159-1/59

วันที่รับรอง 18 ส.ค. 2556

วันหมดอายุ 17 ส.ค. 2557

เลขที่โครงการวิจัย 159.1/57

วันที่รับรอง 18 ส.ค. 2556

วันหมดอายุ 17 ส.ค. 2557

ตัวอย่างส่วนที่ 3 ทศนคติเกี่ยวกับการเสริมความงาม

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างให้ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1. การเสริมความงามเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในปัจจุบัน					
2. การเสริมความงามเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่ทำให้บุคคลมีบุคลิกภาพที่ดี					
3. การดูแลผิวพรรณด้วยการใช้บริการสถานเสริมความงามเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่ทำให้บุคคลมีบุคลิกภาพที่ดี					
4. การเลสิก (ขากรรไกร) เหมาะสำหรับผู้ที่มีปัญหาการสบฟันและการบดเคี้ยวอาหาร					
5. การเสริมความงามถือเป็นสิทธิส่วนบุคคล					
6. ผู้ที่เข้าไปใช้บริการเสริมความงามคือคนที่ทันสมัย					
7. การเสริมความงามเป็นการสิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย					
8. การใช้ครีมทาผิวหลังการอาบน้ำเพื่อความชุ่มชื้นเป็นสิ่งจำเป็น					
9. คลินิกเสริมความงามที่มีสาขาจำนวนมากเป็นคลินิกที่ได้คุณภาพน่าเชื่อถือ					
10. สถานเสริมความงามที่มีค่าบริการราคาแพง มักให้ผลที่ดีและปลอดภัย					
11. ผู้ที่มีปัญหาหนังตาหย่อนปิดทับการมองเห็นจำเป็นต้องศัลยกรรมตาสอง					
12. วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความสดใสตามธรรมชาติจึงไม่จำเป็นต้องทำศัลยกรรมเสริมความงาม					

13. การทำกิจกรรมเสริมความงามควรทำกับแพทย์ ผู้เชี่ยวชาญที่มีใบอนุญาตจากแพทย์สหภาพนั้น					
14. การฉีดโบท็อกเพื่อลดริ้วรอยเหมาะสมกับผู้ที่มีอายุ มากเท่านั้น					
15. การเสริมความงามเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับบุคคลบาง อาชีพ					
16. การผ่าตัดเสริมหน้าอกช่วยเพิ่มความแข็งแรงใจจาก เพศตรงข้าม					
17. ความปลอดภัยเป็นสิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึงเป็น อันดับแรกหากคิดจะทำกิจกรรมเสริมความงาม					
18. สถาบันลดน้ำหนักดูแลรูปร่าง สามารถที่จะลด น้ำหนักและสัดส่วนได้เร็วกว่าการออกกำลังกาย และควบคุมอาหารด้วยตนเอง					
19. การทำกิจกรรมทุกประเภทมีโอกาสเสี่ยงที่จะ เสียชีวิต					
20. การเลือกใช้ผลิตภัณฑ์เครื่องสำอางไม่จำเป็นต้อง ผ่านการรับรองคุณภาพจากองค์การอาหารและยา					
21. ความงามที่แท้จริงสามารถกำหนดได้ด้วย รูปลักษณ์ภายนอก					
22. สถานบริการเสริมความงามทุกแห่งมีคุณภาพ ใน การให้บริการเท่าเทียมกัน					
23. การดูแลผิวพรรณบนใบหน้าให้ขาวใส จำเป็นต้อง ใช้เครื่องมือช่วยในการผลัดวิตามินบำรุงผิว					
24. การรักษา สิว ผื่น กำจัด ฝ้า ด้วยเครื่องมือและ เทคโนโลยี ควรทำกับสถานบริการเสริมความงาม ที่มีแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ					
25. การทำเลเซอร์บนใบหน้าเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการ ดูแลผิวพรรณให้ขาวใส					

เลขที่โครงการวิจัย 159.1/55
วันที่รับทราบ 18 ส.ค. 2556
วันที่ลงนาม 17 ส.ค. 2557

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ชื่อ นางสาวจรัสศรี ศรีโกคา

เกิดวันที่ 20 มกราคม 2524

ที่อยู่ตามภูมิลำเนา 327 หมู่ที่ 7 ตำบลทุ่งรวงทอง อำเภอจุน จังหวัดพะเยา 56150

ประวัติการศึกษา จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี

สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

(วิทยาศาสตร์การกีฬา) มหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2547

ประวัติการทำงาน ปัจจุบันทำงานที่ บริษัท ไบโอดีคส โปรเฟซชั่นแนล

(ประเทศไทย) แผนกฝึกอบรม